

กลุ่ม 5
บทความวิจัยในชั้นเรียน

การใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1

THE USE OF SUPPLEMENTARY MATERIALS OF VERBS, ARTICLES AND ADJECTIVES POSSESSIVES TO DEVELOP FRENCH I PROFICIENCY

OF NON-BASIC FRENCH KNOWLEDGE STUDENTS

OF SRIPATUM UNIVERSITY

รุ่งรัตน์ วัชรพฤษช์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: rungrat.wa@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) และ 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 ของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสของมหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2551 กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาฝรั่งเศส 1 จำนวน 40 คน เครื่องมือการวิจัยประกอบด้วย 1)แผนการสอนสำหรับรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) 2) สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) 3) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อสื่อเสริมและ 4) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และทดสอบค่า t-test

ผลการศึกษาพบว่า

1. ผู้เรียนที่เรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) มีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้สื่อเสริมในระดับมาก
2. ผู้เรียนซึ่งไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสที่เรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยใช้สื่อเสริมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉลี่ยต่ำกว่า C อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสสูงกว่าผู้ที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาฝรั่งเศส 1 การใช้สื่อเสริมกริยา คำนำหน้านาม คำคุณศัพท์แสดงความ
เป็นเจ้าของ

ABSTRACT

The objective of this study was : 1) to develop supplementary materials of verbs, articles and adjectives possessives and 2) to study academic lesson achievement of French I course of non-basic French students of Sripatum University. The research was conducted in semester 1/ 2008 and the subjects were 40 students registered in French I course.

The equipments used to collect data were lesson plan of FRN331 course, supplementary materials of verbs, articles and adjective possessives, questionnaires about satisfaction about reading supplementary materials and achievement test of FRN331. The collected data was analyzed by SPSS program to find the mean and standard deviation and used descriptive and quantitative statistics namely frequency, percentage and t-test statistics.

The findings were summarized as follows:

1. The students who learned French I course with supplementary materials of verbs, articles and adjectives possessives were very-satisfied.
2. The non-basic French knowledge students who learned French I course with supplementary materials of verbs, articles and adjectives possessives had learning achievement below C.
3. The learning achievement of Basic French knowledge students was better than those of non-basic French knowledge students.

KEYWORDS : Academic achievement, French 1, Supplementary materials of verbs, Articles, Adjective possessives

1. ความสำคัญและที่มาของการวิจัย

คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาอุตสาหกรรมบริการ สาขาการจัดการ โรงแรมและการท่องเที่ยว มีข้อกำหนดให้นักศึกษาเลือกภาษาต่างประเทศหนึ่งภาษาเป็นวิชาทักษะภาษาเสริมวิชาชีฟจาก 4 ภาษา คือ อังกฤษ ฝรั่งเศส จีน และญี่ปุ่น โดยที่นักศึกษาต้องได้คะแนนเฉลี่ยสะสมทั้งกลุ่มวิชาไม่ต่ำกว่า 2.00 หรือเกรด C จึงจะถือว่าสอบผ่าน และภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่ถูกจัดอยู่ในกลุ่มวิชาทักษะภาษาเสริมวิชาชีฟ 1 ใน 4 ข้างต้น

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสที่มหาวิทยาลัยศรีปทุมไม่ได้มีการจัดกลุ่มเรียนสำหรับผู้ที่มีความรู้ภาษาฝรั่งเศสแยกกับกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อน ผู้สอนต้องสอนตั้งแต่พื้นฐานเบื้องต้นเสมือนว่านักศึกษาทุกคนไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อนแต่อย่างไรก็ตามนักศึกษาที่ไม่เคยเรียนภาษาฝรั่งเศสหรือไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษานี้ คิดว่าตนเองจะเสียเปรียบเรียนไม่ทันเพื่อน อีกทั้งหากผลการสอบได้ต่ำกว่าเกรด C

ต้องลงเรียนซ้ำรายวิชานั้น ๆ หรืออาจจะเปลี่ยนไปเลือกเรียนภาษาอื่นแทน ซึ่งมีส่วนทำให้ผู้เรียนตกแผนจบช้ากว่ากำหนด

จากข้อจำกัดทางการเรียนการสอน ทำให้ผู้วิจัยค้นหาวิธีการช่วยเหลือกลุ่มผู้เรียนที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อน เพื่อให้ผู้เรียนกลุ่มนี้รู้สึกรู้ว่าเป็นการเรียนที่แข่งกับตัวเอง ใช้การประเมินผลการเรียนรู้ของตัวเองที่สอดคล้องกับสภาพการเรียนรู้ที่จัดเตรียมให้ผู้สอนยอมรับความสามารถที่แตกต่างกันและวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายของผู้เรียน รวมทั้งพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยใช้การทบทวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งหมายถึง การจัดการศึกษาที่ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคน มีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด โดยกระบวนการจัดการศึกษาจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามศักยภาพของตัวเอง โดยผู้วิจัยได้ทำสื่อเสริมเนื้อหาสำคัญ 3 เรื่อง ในรายวิชา FRN331 ภาษาฝรั่งเศส 1 คือ Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) สำหรับให้ผู้เรียนใช้สื่อเสริมทั้ง 3 เรื่อง ศึกษา เรียนรู้ เพิ่มเติม ตามความสามารถของตนเองให้ได้มากที่สุด ซึ่งคาดว่าจะช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพในการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มนี้ให้ได้สูงกว่าหรือเท่ากับเกรด C

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาสื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) ในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่ได้รับสื่อเสริม
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสที่ได้รับการสอนด้วยสื่อเสริม
4. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 ของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสโดยใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ)

3. คำถามการวิจัย

สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) ใช้ได้ผลเพียงใด ในประเด็นต่อไปนี้

1. ทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนหรือไม่
2. ทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 สูงกว่าหรือเท่ากับ C หรือไม่
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 ระหว่างนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสและนักศึกษามีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) มีความพึงพอใจในการเรียน

2. ผู้เรียนซึ่ง ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสที่เรียนวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าหรือเท่ากับ C

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างผู้เรียนที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสและไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสแตกต่างกัน

4. ขอบเขตของการวิจัย

- กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา เป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม ในภาคการศึกษาที่ 1/2551 จำนวน 40 คน

- เนื้อหาของการวิจัย เป็นการศึกษาผลของการใช้สื่อเสริมครอบคลุมเนื้อหาวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 เน้นเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ)

- ระยะเวลาในการวิจัย 1 ภาคการศึกษาคือ ภาคการศึกษาที่ 1/2551 (มกราคม-พฤษภาคม 2552)

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

สื่อเสริม หมายถึง สื่อการเรียนการสอนเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) ซึ่งประกอบด้วย เอกสารประกอบการสอน แบบฝึกหัด และ Website เรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) ซึ่งผู้สอนคัดเลือก จัดหา และรวบรวมไว้ต่อเติมความรู้ใน 3 เรื่องให้แก่ผู้เรียนในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1

ความพึงพอใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน โดยใช้สื่อเสริม เรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) โดยการสอบถามด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจแบบมาตรประเมินค่า 5 ระดับ

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน หมายถึง ผลการเรียนของนักศึกษาที่ใช้สื่อเสริม ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบปรนัยและอัตนัย ผลการเรียนระหว่างเรียน คะแนนกลางภาคและคะแนนปลายภาค

ผู้เรียนที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส หมายถึง ผู้เรียนที่เคยเรียนภาษาฝรั่งเศสก่อนที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 ในภาคการศึกษาที่ 1/2551

ผู้เรียนที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส หมายถึง ผู้เรียนที่ไม่เคยเรียนภาษาฝรั่งเศสก่อนลงทะเบียนเรียนรายวิชา ภาษาฝรั่งเศส 1 ในภาคการศึกษาที่ 1/2551

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสที่ได้รับการสอนโดยใช้สื่อเสริม

2. ได้แนวทางในการพัฒนาสื่อเสริมในเนื้อหาอื่นๆ ต่อไป

7. เครื่องมือการวิจัย

1. แผนการสอนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 เรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ)
2. สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ)
3. แบบสอบถามความพึงพอใจ
4. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
5. แบบบันทึกและเกณฑ์การตรวจผลงานระหว่างเรียน

8. การรวบรวมข้อมูล

- แยกรายชื่อผู้เรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสและกลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส

- ทำการสอนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยมีรายละเอียดการเรียนการสอนดังนี้

ในภาคการศึกษา 1/2551 มีนักศึกษาลงทะเบียนเรียนรายวิชา FRN331 ภาษาฝรั่งเศส 1 รวม 40 คน เป็นนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส จำนวน 26 คน และนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส จำนวน 14 คน ผู้สอนเริ่มสอนนักศึกษาทั้ง 40 คนเหมือนกัน กล่าวคือ เริ่มต้นสอนตั้งแต่การอ่านตัวอักษรภาษาฝรั่งเศส และสระ การผสมคำ ฟังอ่านคำในภาษาฝรั่งเศสโดยใช้เอกสารประกอบการสอนในการผสมคำศัพท์ที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษ อธิบายในห้องทฤษฎีและฝึกฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา เพื่อให้ศึกษามาฝึกอ่านบัตรคำทีละคน และอ่านบทสนทนาสั้นๆ เป็นคู่ ต่อจากนั้นผู้สอนจึงเริ่มเนื้อหาตามแผนการสอนจำนวน 15 สัปดาห์ ละ 1 วัน คือ วันอังคาร รวม 4 ชั่วโมงติดต่อกันใน 2 ชั่วโมงแรกเป็นภาคทฤษฎี และ 2 ชั่วโมงหลังเป็นภาคปฏิบัติในห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยสอนเนื้อหาตามโครงการสอนที่ผู้สอนแจ้งให้ผู้เรียนทราบตามเนื้อหาในหนังสือเรียนชื่อ Bon Voyage ที่เนื้อหาต่างๆ เป็นไปตามโครงการสอน แบบเรียน และใช้สื่อเสริมใน 3 หัวข้อ คือ Articles (คำนำหน้านาม) Verbes (กริยา) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ)

ในสัปดาห์ที่ 5 ผู้สอนได้ทดสอบย่อยครั้งที่ 1 เกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนมา 3 เรื่อง และ 1 ใน 3 เรื่องนี้มีเรื่อง Articles ซึ่งเป็นหัวข้อสำคัญของการใช้สื่อเสริมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ในเรื่อง Articles ได้ดีขึ้น และในสัปดาห์ที่ 8 เป็นการสอบกลางภาค ซึ่งเนื้อหาของข้อสอบกลางภาครอบคละเนื้อหาเรื่อง Articles (คำนำหน้านาม) และ Verbes (กริยา) แต่เน้น Verbes (กริยา) หลัก 2 ตัว คือ Verbe être และ avoir สื่อเสริมที่ใช้สำหรับเนื้อหาเรื่อง Articles นำมาจาก website WWW.francaisfacile.com ส่วนเนื้อหาเรื่อง Verbes (กริยา) กลุ่มที่ 1 และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) นำมาจาก website WWW.laits.utexas.edu/fr/ ซึ่งในแต่ละครั้งที่ใช้สื่อเสริมผู้สอนจะสอบเก็บคะแนนในหัวข้อที่ใช้สื่อเสริม ผลของคะแนนเก็บในแต่ละครั้งที่ใช้สื่อเสริมได้นำเสนอไว้ในภาคผนวก

ในสัปดาห์ที่ 16 เป็นสัปดาห์สุดท้ายของการเรียนการสอน ผู้สอนให้ผู้เรียนประเมินผลการเรียนการสอนทาง Internet และตอบแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนจากการที่ผู้สอนใช้สื่อเสริมมาช่วยในการสอน 3

เรื่อง ผู้สอนสรุปแนวข้อสอบปลายภาคและแจ้งคะแนนเก็บ (30 คะแนน) ให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบและผู้เรียนเข้าสอบปลายภาค (40 คะแนน) ตามวันเวลาที่กำหนดไว้

9. การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากทำการทดลองวิจัยแล้ว ผู้วิจัยจะนำผลการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล โดยวิเคราะห์ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (X) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. ทดสอบค่าเฉลี่ยของความพึงพอใจในการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าหรือเท่ากับ C เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2 โดยการวิเคราะห์ One-sample t-test
3. ใช้ t-test for independent samples เพื่อทดสอบสมมติฐาน ข้อ 3

10. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาฝรั่งเศส 1 ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสโดยใช้สื่อเสริม

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อสื่อเสริม

ตอนที่ 3 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส

ตอนที่ 4 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสกับนักศึกษาที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา

การศึกษาการใช้สื่อเสริมเรื่อง Verbes (กริยา), Articles (คำนำหน้านาม) และ Adjectifs Possessifs (คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของ) สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 โดยมีข้อมูลพื้นฐานดังนี้

ตารางที่ 1 : ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาจำแนกตามเพศ สาขาวิชาและพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส

ข้อมูลพื้นฐาน		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	9	22.50
	หญิง	31	77.50
สาขาวิชา	การจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว	39	97.5
	ภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ	1	2.5
พื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส	มี	11	27.5
	ไม่มี	29	72.5

ผลการวิเคราะห์พบว่านักศึกษาทั้งหมด 40 คนที่ศึกษาในคณะศิลปศาสตร์เป็นนักศึกษานักหญิงมากกว่า นักศึกษาชาย โดยเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 77.5 และเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 22.5 นักศึกษาเกือบทั้งหมดเป็น นักศึกษาสาขาวิชาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว คิดเป็นร้อยละ 97.5 เป็นนักศึกษสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สื่อสารธุรกิจ คิดเป็นร้อยละ 2.5

สำหรับพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสนั้น มีนักศึกษาที่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศสมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และที่ไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาฝรั่งเศส คิดเป็นร้อยละ 72.50

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อสื่อเสริม

ตารางที่ 2 : จำนวน ร้อยละ และ ความพึงพอใจของนักศึกษา ต่อการเรียนการสอนแบบใช้สื่อเสริม

ระดับความพึงพอใจ	จำนวน	ร้อยละ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	t	df	p-value (1-tailed)	
1.0-1.9	น้อยที่สุด	0	0.00	4.21	0.72	8.94	27	0.00
2.0-2.9	น้อย	2	7.14					
3.0-3.9	ปานกลาง	7	25.00					
4.0-4.9	มาก	15	53.57					
5.0-5.9	มากที่สุด	4	14.29					
	รวม	28	100.00					

ผลการวิเคราะห์ ในภาพรวมพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในสื่อเสริม ในระดับมาก (4.0-4.9) ร้อยละ 53.57 และระดับปานกลาง (3.0-3.9) ร้อยละ 25 ตามลำดับ เมื่อทดสอบระดับความพึงพอใจของนักศึกษา ว่ามีค่ามากกว่า 3.0 (ระดับปานกลาง) หรือไม่ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อสื่อเสริม ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปข้อเสนอแนะของนักศึกษามี ดังนี้

1. เนื้อหามากจำได้ไม่หมด แต่ชอบที่มีคลินิกภาษา จำนวน 1 คน
2. อาจารย์สอนเสริมในช่วงว่างจากการสอน ทำให้นักศึกษาได้ทบทวนเนื้อหาและเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

จำนวน 1 คน

3. อยากให้โจทย์คำถามในข้อสอบเป็นภาษาไทย จำนวน 1 คน
4. เนื้อหาอยาก อาจารย์สอนเร็ว ไม่เข้าใจ จำนวน 1 คน

สมมติฐานที่ 2 นักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่า หรือเท่ากับ c (60 คะแนน)

ตารางที่ 3 : ทดสอบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส มีค่าสูงกว่า หรือเท่ากับ c (60 คะแนน)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษา	ส่วนเบี่ยงเบน					
	จำนวน	ค่าเฉลี่ย	มาตรฐาน	t	df	p-value
ไม่มีพื้นความรู้	26	49.04	15.52	3.60	25	.001

ผลการวิเคราะห์ พบว่าจากนักศึกษาทั้งหมด 40 คน คะแนนเต็ม 100 คะแนน นักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส จำนวน 26 คน มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากับ 49.04 ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า C อย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 ทดสอบความแตกต่างระหว่าง นักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสกับ นักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกันหรือไม่

เป็นผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศสกับนักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส ตามสมมติฐานข้อที่ 3 โดยมีผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส กับ นักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส

ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน		ส่วนเบี่ยงเบน					
		จำนวน	ค่าเฉลี่ย	มาตรฐาน	t	df	p-value
ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	ไม่มีพื้นความรู้	26	49.04	15.52	4.77	38	.00
	มีพื้นความรู้	14	72.21	12.79			

ผลการวิเคราะห์ พบว่า จากนักศึกษาจำนวน 40 คน เมื่อพิจารณาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส และ ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาฝรั่งเศส 1 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่มีพื้นความรู้มีคะแนนสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีพื้นความรู้ภาษาฝรั่งเศส

10. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ประจำปีการศึกษา 2551

11.รายการอ้างอิง

- จินตนา ใบกาชู่ย์. 2536. การเขียนสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : สุวีวิทยาสาส์น.
- ธิดา บุญธรรม. 2523. วิธีสอนภาษาฝรั่งเศส. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (โรเนียว).
- นงคราญ ใจปัญญา. 2542. การพัฒนาสื่อประเภทฐานความรู้สำหรับวิชาภาษาฝรั่งเศสเพื่อการท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นงลักษณ์ คิวะบรรพกุล. 2546. ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้นวัตกรรมที่หลากหลาย รายวิชาภาษาฝรั่งเศส 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5, โรงเรียนสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- ประภา งานไพโรจน์. 2525. แนวคิดในการสอนภาษาต่างประเทศ. เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง ปัญหาและอุปสรรคในการนำทฤษฎีการสอนและจิตวิทยาการศึกษาและแนะแนวไปปฏิบัติ ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (โรเนียว).
- รัชชา วรรณแก้ว. 2545. ผลการเรียนรู้แบบไม่ใช้สื่อเสริมและใช้สื่อเสริม ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย (ท 306) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5. ศรีสะเกษ: โรงเรียนสตรีสิริเกศ.
- วิริยะ วงศ์เลาหกุล. 2542. การศึกษาสภาพความพร้อมและความต้องการใช้สื่อเสริมของนักศึกษาใหม่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ประจำปีการศึกษา 2542. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ศิริรักษ์ ทัพพะกุลธร. 2544. การพัฒนาสื่อเสริมทักษะการฟังด้วยตนเองเกี่ยวกับเรื่องในท้องถิ่นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคงทองวิทยา จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- “สื่อและวิธีการศึกษาทางไกล” (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 5/8/2552 จาก <http://learners.in.th/blog/jukjik/1345487=yuimenuitemlabel>
- สุวรรณณี ดินทรัพย์. 2545. การสร้างสื่อเสริมการอ่านภาษาอังกฤษโดยวิธีการเน้นเนื้อหา (CBI) สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโพธารวมเสนา จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Eichel, S. 1987. “The Effects of Computer-Assisted Instruction Learning with Cloze Type in Teaching English as a Second Language.” **Dissertation Abstracts International** (1988): 3032
- Pasek,VL. 1992. “A Case Study.” : The Use of a Computer-Assisted Instructional Videodisk In the Teaching of Concept of Linear Motion.
- Ratterer, O.J. 1992. “ Learning from A Hypertext: The Effect of Reading Interactive Text Containing Non-Sequential, Association Linkage on Comprehension.” **Dissertation Abstract International**. 52 (April 1992): 3538-A.
- Rossner, R. 1988. “Materials for Communicative Language Teaching and Learning.” **Annual Review of Applied Linguistics** 8 (1988) : 140-163.

- Sengendo, A.B.K. 1987. "The Effects of Computer Assisted Cooperative Learning on the Services Achievement and Attitudes of American Indian Students." **Dissertation Abstracts International**. 49 (December 1988) : 1435-A.
- Yao, F. 1988. "Developing Computer-Assisted Instruction in Teaching English as a Foreign Language Non-Sequential, Associated Linkage on Comprehension." **Dissertation Abstracts-International**. 49 (February 1989) : 2131.

การประยุกต์ใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้
ในรายวิชาวิศวกรรมความปลอดภัย
APPLICATION OF COOPERATIVE LEARNING
TO ENHANCE ACCEDEMIC ACCHEIVMENT
IN SAFETY ENGINEERING SUBJECT

ชวลิต มณีศรี

อาจารย์ประจำ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: chawalit.ma@spu.ac.th

บทคัดย่อ

วิศวกรรมความปลอดภัย เป็นวิชาหนึ่งที่สำคัญต่อการทำงานด้านวิศวกรรมศาสตร์ซึ่งงานวิศวกรรมศาสตร์ เป็นการทำงานที่เกี่ยวข้องการออกแบบระบบ เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ ในระหว่างการติดตั้ง ก่อสร้าง และดำเนินการใช้งานแล้วย่อมมีผลกระทบต่อผู้เกี่ยวข้องในด้านความปลอดภัยไม่มากก็น้อยตามโอกาส และความรุนแรงที่เกิดขึ้น การเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในวิชาวิศวกรรมความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่จากแนวโน้มการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ผ่านมาโดยเฉพาะ 2 ภาคการศึกษาหลังสุด พบว่าเกิดความแตกต่างใน ผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยสังเกตได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่สูงขึ้นคือ 12 คะแนน และค่าระดับ คะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนที่ลดลงเหลือเพียง 1.44 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการรับรู้ของผู้เรียน และความเข้าใจในเนื้อหาโดยได้เป็นอย่างดี ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการพัฒนา การเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าว โดยประยุกต์ใช้กับนักศึกษาที่ลงทะเบียนทั้งหมด 88 คน เริ่มจากแบ่ง นักศึกษาเป็นกลุ่มๆ ละ 4 คน ให้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันอย่างจริงจัง 9 หน่วยการเรียนรู้ และใช้แบบทดสอบที่ หลากหลายในทุกหน่วยการเรียนรู้ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ของกลุ่มเป็นหลัก แต่ละกลุ่มประกอบด้วย นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน เป็นการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรง มีความสัมพันธ์กันเชิงบวก ร่วมกันระดมสมอง มีบทบาทและร่วมมือกัน ในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจน ตรวจสอบและประเมินซึ่งกันและกัน

ผลสัมฤทธิ์จากการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนการสอนรูปแบบ ดังกล่าวที่ระดับ 4.27 จาก 5.00 ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 1.98 ถึงแม้ว่าจะไม่บรรลุเป้าหมาย ที่ 2.00 ก็ตาม แต่ก็แสดงให้เห็นถึงว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานยัง อยู่ในระดับเดิมคือ 12 คะแนน ซึ่งอาจมีปัจจัยหลายอย่าง เช่น นักศึกษาบางส่วนยังไม่ให้ความร่วมมือ เป็นต้น

คำสำคัญ : การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ วิศวกรรมความปลอดภัย ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

Safety Engineering is an importance subject for engineering work field. Engineering work is related to system, tools or equipment design. During installation, construction and operation process would have spent the related impact on safety as more or less upon opportunity, and violence that occurred. According to this reason, the truly understand learning in the safety engineering is very important. Obviously, the last two semesters, there is a trend of difference student score. The observation from the higher standard deviation was 12 points and the GPA of the class that is reduced to 1.44. It illustrates the differences in perception of student learning and understanding of the subject content. Therefore, the researcher used cooperative learning techniques to develop the teaching in these courses with all 88 students who applied to register. This research starts with student groups divided by four people to share learning activities in nine units of learning and use various tests in every units of learning. The purpose of this research is cooperative learning by teamwork in their group. Each group consists of students with different abilities and focus on learning activities with positive relationship of students. There are brainstorming, collaboration teamwork to collect data. Also, there are monitoring and evaluating each other.

The achievement of this cooperative learning found that students are satisfied with the teaching style at level 4:27 from 5.00. The GPA of the class is increasing to 1.98, although it is not achieving to 2.00. This research demonstrates a good result that can be developed learning. However, the standard deviation level was still at 12 points. This case occurs by several factors, such as some students are not interesting in their learning, etc.

KEYWORDS : Cooperative Learning, Safety Engineering, Learning Achievement

1. บทนำ

การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพควรเกิดจากการที่กำหนดให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง หรือการเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมการกับเรียนการสอนมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจและสามารถนำความรู้ที่ไปใช้งานได้ต่อไปเมื่อจบการศึกษา เป็นประโยชน์ต่อสังคมและการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนในวิชาชีพที่จำเป็นต่อการทำงาน ซึ่งงานวิศวกรรมศาสตร์เป็นการทำงานที่เกี่ยวข้องการออกแบบระบบ เครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่างๆ ซึ่งเมื่อมีการดำเนินการใช้งานแล้วย่อมมีผลกระทบต่อผู้เกี่ยวข้องในด้านความปลอดภัยไม่มากนักน้อยตามโอกาสและความรุนแรงที่เกิดขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้ให้เข้าใจอย่างถ่องแท้ในวิชาวิศวกรรมความปลอดภัยจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก แต่จากแนวโน้มการเรียนรู้ของนักศึกษาที่ผ่านมาโดยเฉพาะ 2 ภาคการศึกษาหลังสุด พบว่าเกิดความแตกต่างในผลการเรียนของผู้เรียนเป็นอย่างมาก โดยสังเกตได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ที่สูงขึ้นคือ 12 คะแนน และค่าระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียน (Class Grade Point Average: CGPA) ที่ลดลงเหลือเพียง 1.44 แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างในการรับรู้ของผู้เรียนและความเข้าใจในเนื้อหาโดยได้เป็นอย่างดี

ดังนั้นในการวิจัยนี้จึงนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ซึ่งเป็นเทคนิคที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาที่มีความแตกต่างด้านผลการเรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน โดยตรงมีความสัมพันธ์กันเชิงบวก ร่วมกันระดมสมอง มีบทบาทและร่วมมือกันในการรวบรวมข้อมูลซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นในภาพรวมมาประยุกต์ใช้ในรายวิชาวิศวกรรมความปลอดภัย เพื่อลดความแตกต่างในความเข้าใจในวิชา และยกระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนของผู้เรียนให้สูงขึ้น โดยมีเป้าหมายในการลดค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานให้น้อยกว่า 10 คะแนน เพิ่มระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนให้ได้อย่างน้อย 2.00 และการประเมินผลความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งจะทำให้มั่นใจในระดับหนึ่งว่า ผู้เรียนโดยส่วนใหญ่มีความเข้าใจและสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้งานต่อไปได้ในอนาคต พร้อมกับการสร้างความสัมพันธ์ที่ในกลุ่มนักศึกษาอีกด้วย

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ความปลอดภัยเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับหลักการด้านวิศวกรรม? อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบ่อยครั้งแสดงให้เห็นถึงความบกพร่องในการบริหารจัดการธุรกิจอุตสาหกรรมอย่างชัดเจน เพราะความเสียหายจากอุบัติเหตุ จะทำให้ผลกำไรของธุรกิจอุตสาหกรรมลดลงอันหมายถึง ผลงานของผู้บริหารองค์กรนั้นๆ ลดลงด้วย ปัญหาเรื่องอุบัติเหตุอันตราย ควรเริ่มตั้งแต่แรกเริ่มดำเนินการใดๆ ซึ่งหมายถึง “การป้องกัน” ที่เป็นการทำงานเชิงรุก (Active) ที่ดีกว่าการแก้ไขเมื่อเกิดเหตุแล้วที่เป็นการทำงานเชิงรับ (Passive) ซึ่งแน่นอนว่ามีความสูญเสียเกิดขึ้นแล้ว

การป้องกันอุบัติเหตุตามหลักการ 3E ของการป้องกันอุบัติเหตุ ได้แก่ วิศวกรรม (Engineering) การศึกษา (Education) และกฎข้อบังคับ (Enforcement) ซึ่งสามารถสรุปได้คือ การออกแบบสภาพแวดล้อม การออกแบบกระบวนการทำงาน การออกแบบเครื่องมือเครื่องจักรและการออกแบบวิธีปฏิบัติงาน เมื่อออกแบบได้ตามวัตถุประสงค์แล้วซึ่งหนีไม่พ้นความต้องการด้านผลผลิตและความปลอดภัย จะต้องให้ความรู้กับผู้ที่ใช้ระบบนั้นๆ และสุดท้ายเพื่อให้มั่นใจว่าผู้ที่ได้ความรู้จะปฏิบัติตามและดำเนินงานอย่างถูกต้องจึงมีการกำหนดข้อบังคับไว้ จากหลักการดังกล่าวจะเห็นว่า การป้องกันอุบัติเหตุควรเริ่มจากการออกแบบที่เกิดจากการคิดการคำนวณอย่างถูกต้องเหมาะสมในสิ่งต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้าง อาคารเครื่องจักรอุปกรณ์ ไฟฟ้า วัสดุดิบ กรรมวิธีการผลิต สภาพแวดล้อม (อุณหภูมิ) ความร้อน แสงสว่าง เสียงดัง เป็นต้น การออกแบบข้างต้น จึงเป็นเรื่องของวิศวกรรม และเป็นงานของวิศวกร ตลอดเวลาที่ผ่านมาวิศวกรจะเป็นผู้ออกแบบและสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้น โดยยึดถือ “ความปลอดภัย” เป็นส่วนสำคัญของการออกแบบไปในตัว วิศวกรส่วนใหญ่จะพยายามกำจัดโอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุอันตรายให้หมดไป (หรือเหลือน้อยที่สุด) เพราะไม่ต้องการให้เกิดความสูญเสียขึ้นทั้งกับชีวิตและทรัพย์สิน เนื่องจากการออกแบบโดยมองข้ามความปลอดภัยไป จะนำไปสู่การเกิดอุบัติเหตุอันตรายต่างๆ ได้ ดังนั้นจึงเป็นที่มาว่า วิศวกรต้องนำเอาหลักวิชาการด้านความปลอดภัยรวมเข้าไปในการออกแบบตั้งแต่ต้นเลย หรือแม้กระทั่งในกฎหมายความปลอดภัยของอังกฤษที่กล่าวถึงงานด้านวิศวกรรมว่า “ขั้นตอนแรกในการส่งเสริมความปลอดภัยและสุขอนามัยในที่ทำงาน” จากเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดจึงเป็นที่มาของการศึกษาความปลอดภัยของวิศวกรที่ปรากฏเป็นวิชา “วิศวกรรมความปลอดภัย”

จากความสำคัญของวิศวกรรมความปลอดภัยดังกล่าว วิศวกรรมความปลอดภัยจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ปลูกฝังให้วิศวกรได้เรียนรู้และตระหนักถึงไม่ว่าจะเป็นทางตรงในหลักสูตรหรือทางอ้อมจากการอบรมเพื่อขอรับ

ใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ดังนั้นหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ มหาวิทยาลัยศรีปทุม จึงกำหนดเนื้อหาวิชา IEG332 วิศวกรรมความปลอดภัย เป็นวิชาทฤษฎี 3 หน่วยกิต หรือ 3(3-0) ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับเนื้อหาที่สภาวิศวกรกำหนดดังนี้

“ศึกษาหลักการทางวิศวกรรมที่ใช้ในการป้องกันอุบัติเหตุการออกแบบ การดำเนินงานและการรักษาให้ระบบมีความปลอดภัยที่เหมาะสมสูงสุด การบริหารความเสี่ยง ผลกระทบทางเศรษฐกิจ กฎหมายเกี่ยวกับความปลอดภัย การประเมินประสิทธิผล และการสอบสวนวิเคราะห์อุบัติเหตุ การป้องกันไฟไหม้ สุขภาพอนามัยในงานอุตสาหกรรมและสารพิษ หลักในการควบคุมสภาพแวดล้อมในการทำงาน”

สำหรับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นเทคนิคหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ให้ทำกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกันอย่างจริงจัง เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ของกลุ่มเป็นหลัก แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน เป็นการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้มุ่งเน้นให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันโดยตรงมีความสัมพันธ์กันเชิงบวก ร่วมกันระดมสมอง มีบทบาทและร่วมมือกันในการรวบรวมข้อมูล ตลอดจนตรวจสอบและประเมินซึ่งกันและกัน จากรูปแบบของการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบร่วมมือดังกล่าว น่าจะเหมาะสมต่อการนำมาประยุกต์ใช้ในการเรียนรายวิชาวิศวกรรมความปลอดภัย ซึ่งมีนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันทั้งผลการเรียน และสาขาที่เรียน โดยการเรียนรู้ในอดีตจะเป็นลักษณะจับกลุ่มกันเรียนหรือเป็นแบบต่างคนต่างเรียนทำให้ผลการเรียนโดยรวมไม่ดีนัก

3. วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็น วิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Action Research) มีกลุ่มเป้าหมายในการวิจัย คือ ทุกหน่วยของประชากรในการศึกษา เนื่องจากมีจำนวนนักศึกษาไม่มากและต้องการให้นักศึกษาทุกคนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการเรียนการสอนครั้งนี้เพื่อยกระดับผลการเรียน ซึ่งได้แก่นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งลงทะเบียนเรียนรายวิชา IEG332 / IEN340 วิศวกรรมความปลอดภัย ในภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 2 กลุ่มเรียน ประกอบด้วยนักศึกษาหลักสูตร 3 ปีต่อเนื่องสำหรับผู้จบ ปวส. และหลักสูตร 4 ปีสำหรับผู้จบ ม.6 และ ปวช. จากสาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหการ สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้าเครื่องกลการผลิต และสาขาวิชาวิศวกรรมเมคคาทรอนิกส์ รวม 88 คน โดยมีขั้นตอนวิจัยดังนี้

3.1 จัดกลุ่มผู้เรียนแบบผสมผสาน กลุ่มละ 3-4 คน ที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยของ (Grade Point Average: CGPA) แตกต่างกันเพื่อดำเนินการเรียนการสอนด้วยแผนปฏิบัติการเรียนรู้ 9 แผนซึ่งครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดซึ่งมีลักษณะแบบทดสอบที่หลากหลาย ดังตารางที่ 1 โดยในช่วงแรกของการเรียน โดยเฉพาะตั้งแต่หน่วยเรียนรู้ที่ 1-4 เป็นการเน้นไปที่การทำงานกลุ่ม เพื่อให้นักศึกษาได้ทำความคุ้นเคยสร้างความสัมพันธ์และรู้จักมอบหมายงานให้กับสมาชิกอย่างทั่วถึงเพื่อบรรลุเป้าหมายของทีม นอกจากนี้ในช่วงแรกดังกล่าวแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะมีลักษณะของแบบทดสอบเพียงอย่างเดียวหนึ่งเท่านั้นหลังจากเริ่มสร้างความคุ้นเคยให้กับกลุ่มนักศึกษาแล้วแบบทดสอบในแต่ละหน่วยการเรียนรู้จะเริ่มเป็นไปในลักษณะของการบูรณาการ เช่น หน่วยการเรียนรู้ที่ 7 อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเครื่องจักร แบบทดสอบเป็นการบูรณาการร่วมกันระหว่างการให้เขียนตอบ การวัดความเร็วในการคิดและการวัดความสามารถขั้นสูงสุด ซึ่งตั้งแต่หน่วยเรียนรู้ที่ 7-9 เป็นการเน้นแบบทดสอบที่วัดความสามารถขั้นสูงสุดของนักศึกษาเป็นหลักหลังจากที่ผ่านการเรียนรู้แบบร่วมมือมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ซึ่งผู้วิจัย

จะสังเกตพฤติกรรมในห้องเรียนและการมีส่วนร่วมของนักศึกษาในแต่ละกลุ่มไปพร้อมกัน และสร้างแรงจูงใจด้วยหลักของความสำเร็จเป็นทีม

3.2 วัดผลสัมฤทธิ์จาก แบบทดสอบการเรียนรู้ ข้อสอบกลางภาค ข้อสอบปลายภาค ค่าระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียน และแบบสอบถาม (Questionnaire) ความพึงพอใจในการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ

3.3 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ผล เพื่อสรุปผลและเสนอแนะ

ตารางที่ 1 ลักษณะของแบบทดสอบหน่วยการเรียนรู้

หน่วยการเรียนรู้ที่	รายละเอียดหน่วยการเรียนรู้	ลักษณะแบบทดสอบ					
		ถูก - ผิด	จับคู่	ให้เขียนตอบ	ความเร็วในการคิด	วัดความสามารถขั้นสูงสุด	รายงานกลุ่ม
1	ประเภทความสูญเสียและสาเหตุของอุบัติเหตุ			✓			
2	การสอบสวนและรายงานอุบัติเหตุ						✓
3	สถิติของอุบัติเหตุ					✓	
4	การป้องกันอุบัติเหตุ						✓
5	การอบรมเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ						✓
6	สภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัย	✓	✓		✓		
7	อุปกรณ์ป้องกันอันตรายจากเครื่องจักร			✓	✓	✓	
8	การป้องกันอัคคีภัยและอันตรายจากความร้อน		✓		✓	✓	
9	การชี้แจงและประเมินความเสี่ยง			✓		✓	
รวม		1	2	3	3	4	3

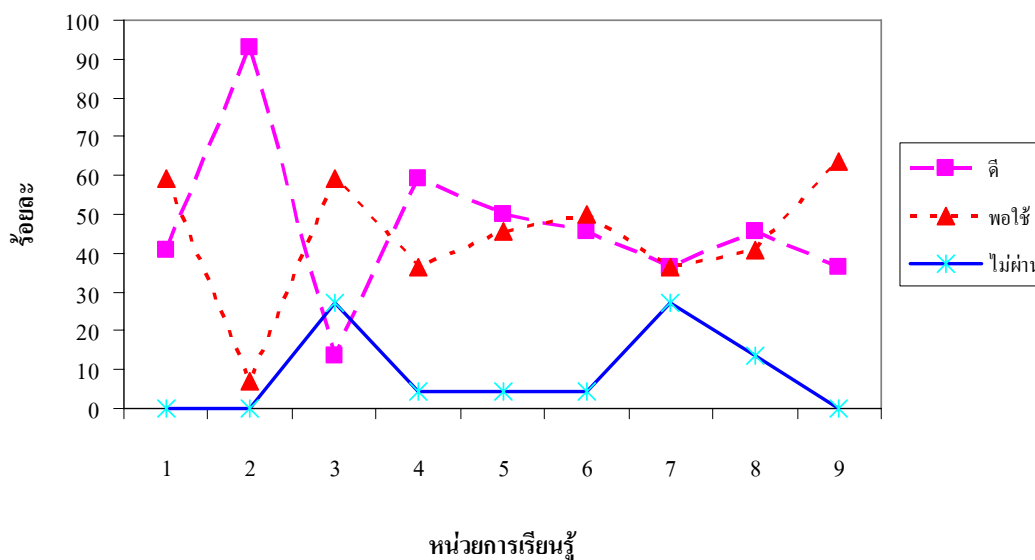
4. ผลการวิจัย

จากการประยุกต์ใช้เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้วิจัยได้วัดผลสัมฤทธิ์ใน 3 กลุ่ม ดังนี้

4.1 ผลการเรียนรู้ตามหน่วยการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้สรุปผลดังภาพที่ 1 โดยพบว่ามีเพียงหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 สถิติของอุบัติเหตุ ที่ร้อยละของนักศึกษาที่ไม่ผ่านมีสูงกว่าร้อยละของผู้ที่ผ่านการทดสอบ ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า เป็นหน่วยการเรียนรู้ที่เน้นการคำนวณ มีเงื่อนไข ความซับซ้อนของการใช้สูตรคำนวณ และเวลาที่ใช้ในการแสดงตัวอย่างการคำนวณที่น้อยไป อาจทำให้นักศึกษายังไม่สามารถเข้าใจได้ทั้งหมด อย่างไรก็ตามเมื่อได้เฉลยแบบทดสอบให้นักศึกษาเข้าใจในเงื่อนไขต่างๆ แล้ว พบว่าการทำข้อสอบกลางภาคนักศึกษาส่วนใหญ่สามารถทำข้อสอบในหัวข้อสถิติของอุบัติเหตุได้ดีมากขึ้น นอกจากนี้พบว่าหน่วยการเรียนรู้ที่ใช้แบบทดสอบที่เน้นความเร็วในการคิดและวัดความสามารถขั้นสูงสุด ผลเรียนรู้อยู่ไม่ดีพอซึ่งหมายถึงว่าเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่มี

เงื่อนไขหรือบีบบังคับสูงนักศึกษายังไม่สามารถช่วยการทำงานหรือเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายได้ อย่างไรก็ตามพบว่า เมื่อให้ทำรายงานและมีเวลาเพียงพอนักศึกษาสามารถบรรลุเป้าหมายการเรียนรู้ได้ดีมาก

แนวโน้มการเรียนรู้

ภาพที่ 1 แนวโน้มการเรียนรู้

4.2 ผลสอบกลางภาคเรียน ปลายภาคเรียน และค่าระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียน พบว่าทุกค่ามีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับ 2 ภาคการศึกษาก่อนหน้า โดยความยากง่ายของข้อสอบไม่ได้แตกต่างกันเนื่องจากมีคณะกรรมการกำกับมาตรฐานพิจารณาและออกข้อสอบบนพื้นฐานของสภาวิศวกร แสดงว่านักศึกษามีผลการเรียนรู้ได้ดีมากขึ้น ดังตารางที่ 2 อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาระดับคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนรายกลุ่มเรียนซึ่งมี 2 กลุ่มแล้วยังมีความแตกต่างกันอยู่ คือกลุ่มเรียนที่ 01 ซึ่งมีนักศึกษาส่วนใหญ่จากระดับสามัญศึกษา ทำคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนได้สูงกว่า 2.00 คืออยู่ที่ระดับ 2.23 ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มเรียนที่ 02 ที่มีนักศึกษาส่วนใหญ่สายอาชีวศึกษา มีคะแนนเฉลี่ยของห้องเรียนได้ต่ำกว่า 2.00 คืออยู่ที่ระดับ 1.64

4.3 ระดับความพึงพอใจในการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือ พบว่าในภาพรวมอยู่ นักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากคือ 4.27 และทุกหัวข้ออยู่ในระดับเดียวกันทั้งหมด แสดงว่า นักศึกษาส่วนใหญ่พอใจกับการประยุกต์ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือในการเรียน นอกจากนี้เมื่อแยกพิจารณาในรายหัวข้อนั้น พบว่านักศึกษาพึงพอใจในหัวข้อ “การเรียนการสอนให้ความสำคัญกับผู้เรียน ” “ การมอบหมายงานที่ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วม ” และ “ ความสัมพันธ์ของนักศึกษา กับอาจารย์ผู้สอน ” มากเป็น 3 อันดับแรก และหัวข้อที่นักศึกษาพึงพอใจน้อยที่สุดถึงแม้ว่าจะอยู่ในระดับมาก คือ “ กิจกรรมมีการเร้าความสนใจของผู้เรียนอยู่เสมอ ” ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบคะแนน

หัวข้อเปรียบเทียบ	ภาคเรียนที่		
	1_2551	2_2551	2_2552
คะแนนเฉลี่ยกลางภาค (เต็ม 15)	7.83	7.57	8.03
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	2.97	2.58	2.81
คะแนนเฉลี่ยปลายภาค (เต็ม 50)	15.95	17.53	22.58
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนปลายภาค	9.24	6.30	9.23
คะแนนรวมเฉลี่ย (เต็ม 100)	45.55	53.49	61.90
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนรวม	18.45	11.10	12.83
CGPA (0.00-4.00)	1.03	1.33	1.98

ตารางที่ 3 ผลการสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

หัวข้อการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	S.D.	การตัดสินผล
1. มีรูปแบบการสอนที่หลากหลาย	4.22	0.65	พึงพอใจมาก
2. มีวิธีประเมินผลที่หลากหลาย	4.14	0.61	พึงพอใจมาก
3. มีการมอบหมายงานที่ทำให้ทุกคนมีส่วนร่วม	4.40	0.72	พึงพอใจมาก
4. กิจกรรมการเรียนรู้ปลูกฝังการทำงานเป็นทีม	4.28	0.71	พึงพอใจมาก
5. ผู้สอนมีการชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ชัดเจน	4.29	0.61	พึงพอใจมาก
6. วิธีการสอนทำให้มีโอกาสดำเนินงานและยกระดับผลการเรียน	4.22	0.70	พึงพอใจมาก
7. การเรียนการสอนให้ความสำคัญกับผู้เรียน	4.43	0.64	พึงพอใจมาก
8. กิจกรรมปลูกฝังให้นักศึกษามีทักษะในการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.25	0.67	พึงพอใจมาก
9. กิจกรรมมีการเร้าความสนใจของผู้เรียนอยู่เสมอ	4.05	0.76	พึงพอใจมาก
10. ความสัมพันธ์ของนักศึกษากับอาจารย์ผู้สอน	4.34	0.62	พึงพอใจมาก
11. ความสัมพันธ์ของนักศึกษาในชั้นเรียน	4.28	0.70	พึงพอใจมาก
12. มีความพึงพอใจมากกว่าการสอบแบบบรรยายตามปกติ	4.29	0.61	พึงพอใจมาก
รวม	4.27	0.67	พึงพอใจมาก

5. สรุป

การประยุกต์ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถยกระดับผลการเรียนรู้ของนักศึกษาในรายวิชาวิศวกรรม ความปลอดภัยได้ โดยในอนาคตอาจจะต้องเน้นศึกษาและหาทางแก้ไขเพิ่มเติมสำหรับนักศึกษาที่มีพื้นฐานจาก อาชีวศึกษาที่ยังมีผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ตามเป้าหมายต่อไป

6. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับเงินทุนสนับสนุนงานวิจัยในชั้นเรียนสำหรับบุคลากรภายใน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552 จึงขอขอบคุณมหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ได้ให้ทุนสนับสนุนงานวิจัยใน ณ ที่นี้ด้วย

7. รายการอ้างอิง

- บำเพ็ญ ยอดมา. 2551. “รายงานผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิคแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ที่มี ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียว สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์พื้นฐาน สำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนบ้านบางลาด อำเภอพรานกระต่าย จังหวัด กำแพงเพชร.
- ประพิณฑ์ สังขา. 2552. “ผลการใช้เทคนิคการเรียนการสอนแบบร่วมมือโดยใช้กรณีตัวอย่าง เพื่อฝึกทักษะ การอ่านคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนสันทรายวิทยาคม อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่.
- ประเวศ ยอดยิ่ง. 2547. “นักเรียนไม่สนใจการเรียนรายวิชา อาชีวอนามัยและความปลอดภัย.” วิจัยในชั้นเรียน แผนกวิชาช่างกลโรงงาน วิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา.
- พัฒนณี ดวงเนตร. 2550. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาบัญชีชั้นกลาง 2 ของนักศึกษา ปริญญาตรีปีที่ 2 คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม บางเขน.” วิจัยในชั้นเรียน มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- พรหมทิพย์ อย่างกลิ่น. 2550. “การศึกษาเจตคติต่อวิชาการบัญชีจัดการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ และคณะสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.” วิจัยในชั้นเรียน มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- สุภา ชนะกุล. 2549. “ผลการใช้กระบวนการรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning: CL) เทคนิค STAD (Student – Teams-Achievement-Divisions การประสพผลสำเร็จเป็นทีม) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เรื่อง การคิดต้นทุนการผลิตและการกำหนดราคาขาย.” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนเม็งรายมหาราชวิทยาคม.
- สำเร็จ จันทร์. 2550. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เรื่อง ทวีปแอฟริกา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนแบบปกติ โรงเรียนไม้เรียงประชาสรรค์ อำเภอลวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช.” วิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนไม้เรียง ประชาสรรค์ อำเภอลวาง จังหวัดนครศรีธรรมราช.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2544. ชุดฝึกอบรมด้วยตนเอง เรื่องการวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาโดยการสอนวิธีให้ทำ
แบบฝึกหัดในชั้นเรียนและการสอนวิธีให้ทำแบบฝึกหัด
นอกชั้นเรียนของวิชาบัญชีการเงิน

THE COMPARISON OF THE EFFECT OF TEACHING
APPROACHES BETWEEN USING IN CLASS AND
OUTSIDE CLASS EXERCISE OF FINANCIAL
ACCOUNTING SUBJECT

ประนิตศรี สาริกัลยะ

อาจารย์ประจำ ภาควิชาการบัญชี คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E – mail: Pranita.s@spu.ac.th

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการใช้วิธีสอน โดยให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนและวิธีสอน โดยให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน วิธีดำเนินการวิจัยแบ่งนักศึกษาเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 สาขาการจัดการ จำนวน 80 คน กลุ่มที่ 2 สาขาการเงินและการธนาคาร จำนวน 80 คน นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม เรียนวิชาบัญชีการเงินรหัสวิชาเหมือนกัน เนื้อหาเดียวกัน โดยใช้อาจารย์ผู้สอนคนเดียวกัน ใช้เวลาสอนเท่ากัน ภายหลังจากการสอนมีการทดสอบกลุ่มละ 2 ครั้ง คือทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนแบบทดสอบฉบับเดียวกัน ใช้เวลาทดสอบ 30 นาที แล้วนำผลการสอบทั้ง 2 ครั้ง มาเปรียบเทียบภายในกลุ่มเดียวกันและเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนน ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม มีคะแนนผลการสอบสูงขึ้นหลังจากการใช้วิธีสอนให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น เมื่อทดสอบความแตกต่างโดยใช้ค่าสถิติทดสอบที (t-test) ทั้ง 2 กลุ่ม แล้วพบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 สรุปผลการทดสอบตอบคำถามได้ว่าวิธีสอน โดยให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนมีผลทำให้สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีสอน โดยให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียนและสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

คำสำคัญ : วิธีสอนให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน วิธีสอนให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน
เปรียบเทียบวิธีการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

The main purpose of this research was to compare the students' achievement of the two different teaching approaches which are doing in-class exercises and outside-class exercises. Pre-test and post-test were designed to determine students' learning achievement. Students were divided into two groups of 80 student each, majoring in Management and Finance and Banking, and taught by the same teacher with the same content in the Financial Accounting. The pre-test was given to the two groups at the same amount of time of 30 minutes and the post-test was given at the same amount of time as the first test after employing the two approaches.

The data obtained were statistically analyzed by using t-test statistic to find out the difference of the two teaching approaches. As a result, the learning achievement of students from both majors was better significantly (sig. = 0.05) when doing exercises in the classroom than outside, as hypothesized. Mean (\bar{X}), and Standard Deviation (S.D.).

KEYWORDS : Teaching by in class exercise method. Teaching by outside method. Comparative of teaching. Achievement of studying.

1. บทนำ

นักการศึกษาได้กำหนดเป้าหมายสูงสุดของการจัดการศึกษา คือคุณภาพทางการศึกษาและได้พยายามหาเทคนิค วิธีต่างๆ มาใช้ในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา บุคคลที่มีความสำคัญมากที่สุดในการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาคือ ครู เพราะครูเป็นผู้สอนในแต่ละชั้นเรียน ครูจึงเป็นความหวังสูงสุดในการสร้างคุณภาพให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ดังนั้นครูจะต้องเรียนรู้ และพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับศาสตร์ของการสอน ศาสตร์การเรียนรู้ เพื่อให้สามารถปฏิบัติการกิจตามบทบาทหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ แต่ในปัจจุบันถือว่าผู้เรียนเป็นผู้มีความสำคัญสุดในการจัดการเรียนการสอน จึงมีการเน้นไปที่ผู้เรียนเป็นหลัก ครูเป็นผู้มีบทบาทในการจัดการเรียนการสอน

การเรียนการสอนวิชาบัญชีการเงิน ซึ่งเป็นการสอนในชั้นเรียนกลุ่มใหญ่ มีนักศึกษาจำนวนกลุ่มละ 80 คน จากการประเมินผลสัมฤทธิ์จากการสอน ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษามีความรู้พื้นฐานทางบัญชียังไม่เป็นที่พอใจ สาเหตุที่นักศึกษาเรียนวิชาบัญชีแล้วได้ผลการเรียนในงานที่ได้รับมอบหมายยังไม่เป็นที่น่าพอใจนั้น มีเหตุผลหลายประการ ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวนักศึกษาเอง นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ด้านวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน บางคนมีพื้นฐานคณิตศาสตร์อ่อนแอมาก นักศึกษาขาดความรับผิดชอบ นักศึกษาขาดเรียนไปเข้าร่วมกิจกรรมของคณะ มหาวิทยาลัย ทำให้เรียนไม่ทัน ไม่ฝึกหัดทำการบ้าน ลอกการบ้านส่ง เป็นต้น นอกจากนี้มีปัญหาด้านสุขภาพ ขาดความสนใจ ไม่เข้าใจวิธีเรียน ไม่ชอบวิชาบัญชี เป็นต้น

2. สาเหตุจากครู ความรู้ของครูในเนื้อหาวิชาที่สอน สภาพและบรรยากาศชั้นเรียน บุคลิกภาพของครู และวิธีสอน

3. สาเหตุอื่นๆ เช่น ตำรา เอกสารประกอบการสอน หลักสูตร ปัญหาสภาพครอบครัวแตกแยก เศรษฐกิจ และสังคม

ในการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยต้องการหาทางพัฒนาให้นักศึกษามีทักษะกระบวนการเรียนรู้ให้ดีขึ้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคาดหวังว่า การสอนด้วยวิธีให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน โดยมีครูเป็นผู้ช่วยจะทำให้ นักศึกษามีทักษะในการเรียนรู้ดีขึ้น และจะทำให้ผลสัมฤทธิ์การสอนวิชาบัญชีดีขึ้น

ดังนั้น ความสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งปรับปรุงวิธีสอนวิชาบัญชีการเงิน เพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ผลการเรียนที่ดีเป็นที่น่าพอใจและเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนวิชาบัญชีในการปรับปรุงการเรียน การสอนให้ดียิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน โดยมีครูเป็นผู้ช่วย
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียนและให้ทำแบบฝึกหัด ในชั้นเรียน
4. เพื่อนำผลจากการวิจัยไปใช้เพื่อแก้ปัญหาในชั้นเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบของผู้วิจัย เพื่อพัฒนา การสอนให้มีประสิทธิภาพ

3. ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาบัญชีการเงิน คณะบัญชี ในภาคการศึกษาที่ 2/2552 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร
2. กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากประชากร จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 80 คน รวมทั้งสิ้น 160 คน โดยเลือกจากนักศึกษาคณะเดียวกันแต่ต่างสาขากัน ดังนี้ คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ จำนวน 1 กลุ่ม 80 คน คณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการธนาคาร จำนวน 1 กลุ่ม 80 คน
3. เนื้อหาที่ใช้ ใช้เนื้อหาในหลักสูตรระดับปริญญาตรี ของคณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ใช้ในปัจจุบัน
4. เครื่องมือการวิจัย
 - 1) แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อวัดสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน
 - 2) แบบทดสอบมีความตรง (Validity) ได้เพราะเป็นแบบทดสอบที่ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ คณะกรรมการตรวจสอบจากทบวงมหาวิทยาลัย
5. ความจำกัดของการวิจัย การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวิจัยในแง่ของวิธีการสอนให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน และวิธีการสอน แล้วมอบแบบฝึกหัดไปฝึกหัดทำนอกชั้นเรียนเท่านั้น ไม่ครอบคลุมปัญหาอื่นๆ อันอาจจะมี ส่วนประกอบทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาได้ผลไม่เป็นที่น่าพอใจ
6. ระยะเวลา มกราคม 2553 ถึง พฤษภาคม 2553

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการสอนวิชาบัญชีการเงินวิธีให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการสอนวิชาบัญชีการเงินวิธีให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน
 ตอนที่ 3 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของการสอนวิชาการบัญชีการเงินระหว่างวิธีให้
 แบบฝึกหัดในชั้นเรียนและวิธีให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน

5. สรุปผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาโดยการสอนวิธีให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน ผลการวิเคราะห์มีดังนี้:-

1.1 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ จำนวน 80 คน เข้าสอบ 79 คน ขาดสอบ 1 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนน นักศึกษาสอบได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 68 คน สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 11 คน สอบได้คิดเป็นร้อยละ 86.07 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 5 คะแนน คะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 18 คะแนน ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 13.63 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 3.13

1.2 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินการธนาคาร จำนวน 80 คน เข้าสอบ 70 คน ขาดสอบ 10 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนน สอบได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 62 คน สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 8 คน สอบได้คิดเป็นร้อยละ 88.57 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 6 คะแนน คะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 18 คะแนน ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 14.63 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 3.28

2. ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษา โดยการสอนวิธีให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน ผลการวิเคราะห์มีดังนี้:-

2.1 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ จำนวน 80 คน เข้าสอบ 79 คน ขาดสอบ 1 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนน นักศึกษาสอบได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 79 คน ไม่มีนักศึกษาที่สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ สอบได้คิดเป็นร้อยละ 100 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 10 คะแนน คะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 20 คะแนน ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 17.78 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) 2.22

2.2 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินการธนาคาร จำนวน 80 คน เข้าสอบ 70 คน ขาดสอบ 10 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนน สอบได้คะแนนสูงกว่าเกณฑ์ 70 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ไม่มีนักศึกษาที่สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ ค่าคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 12 คะแนน คะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 20 คะแนน ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 18.40 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.67

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้วิธีการสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน

3.1 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการ

หากเปรียบเทียบผลการสอบก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน พบว่าก่อนการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มที่สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 11 คน มีค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 13.63 ค่าความเบี่ยงเบนเฉลี่ย (S.D.) เท่ากับ 3.13 แต่หลังการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มนี้สอบได้สูงกว่าเกณฑ์ทุกคนมีคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 17.79 ค่าคะแนนเบี่ยงเบนเฉลี่ย (S.D.) เท่ากับ 2.22 แสดงให้เห็นว่าผลการสอบก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ของการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน

3.2 นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการเงินการธนาคาร

เมื่อเปรียบเทียบผลการสอบก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน พบว่า ก่อนการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มสาขานี้สอบได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ 8 คน มีค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 14.63 ค่าคะแนนเบี่ยงเบนเฉลี่ย (S.D.) เท่ากับ 3.28 แต่หลังจากการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน นักศึกษากลุ่มนี้สอบได้คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) เท่ากับ 18.40 ค่าคะแนนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 1.67 นักศึกษาทุกคนสอบผ่านเกณฑ์ทุกคน แสดงให้เห็นว่าผลการสอบก่อนและหลังการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ของการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของการใช้วิธีสอนแบบให้ทำแบบฝึกหัดนอกชั้นเรียน

6. อภิปรายผล

ผลจากการวิจัยทำให้ ผู้วิจัยได้ค้น พบว่า วิธีการสอนที่ต่างกันมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาแตกต่างกัน ปัญหาการเรียนการสอนวิชาบัญชีนักศึกษามองเพียงการบรรยายอย่างเดียวและขาดการฝึกฝนทำ การบ้านด้วยตนเอง จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นวิธีการเรียนที่พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษา คือ จะต้องศึกษาปัญหา ฝึกแก้ปัญหาด้วยตนเอง ทำความเข้าใจกับปัญหา จึงจำเป็นที่นักศึกษาจะต้องฝึก ทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียนด้วยตนเอง เมื่อทำแบบฝึกหัดเกิดความสงสัยและถามอาจารย์ผู้สอน จึงเกิดการเรียนรู้ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาดีขึ้น ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาที่ขยันทำการบ้านด้วยตนเองและเข้าเรียนอย่าง สม่ำเสมอ ส่วนใหญ่จะมีผลสัมฤทธิ์ของการเรียนเป็นที่น่าพอใจ ผลจากการวิจัยครั้งนี้จะสนับสนุนทฤษฎี “Learning by doing” การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการลงมือปฏิบัติจริง นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ค้นพบปัญหาต่างๆ ที่ เกี่ยวข้อง ดังนี้:-

1. สภาพโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการและสาขาการเงิน การธนาคาร ส่วนใหญ่จะไม่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีเบื้องต้นมาก่อน มีนักศึกษาส่วนน้อยที่เคยเรียนบัญชี เบื้องต้น
2. เนื้อหาของวิชาบัญชีการเงิน ที่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับโจทย์ปัญหาและการคิดคำนวณ ซึ่งยากต่อความเข้าใจ ของนักศึกษา โดยที่นักศึกษาไม่เข้าใจความคิดรวบยอด (Concept) จึงไม่สามารถตีความหมายของโจทย์ได้ โดยเฉพาะในเรื่องการคิดคำนวณ ซึ่งนักศึกษาคิดคำนวณไม่คล่องและไม่เข้าใจวิธีการคิดที่เป็นระบบและมีเหตุผล
3. ด้านวิธีสอน ครูส่วนใหญ่ใช้วิธีสอนแบบบรรยาย ซึ่งอาจทำให้นักศึกษาเกิดความเบื่อหน่ายใน การเรียน ถ้าหากครูอธิบายซ้ำๆ ประกอบกับวิชาบัญชีเป็นวิชาที่เป็นนามธรรมที่เกี่ยวกับการคิดคำนวณที่ต้องอาศัย ความเข้าใจอย่างมาก จึงส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอดคล้องกับผลงานวิจัยของลักขณา วรรณวิรุฬ พบว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนแบบอนุমানสูงกว่าอุปมาน (ลักขณา วรรณวิรุฬ, 2526 : บทคัดย่อ)
4. เนื้อหาส่วนใหญ่เป็นเรื่องโจทย์ปัญหา จึงต้องใช้เวลาในการสอนมาก นักศึกษาจึงจะเข้าใจเนื่องจาก นักศึกษามีพื้นฐานความรู้เดิมแตกต่างกัน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า เวลาที่ทำการสอนทั้งทฤษฎีและภาคปฏิบัติน้อย เกินไปควรที่จะเพิ่มเวลาในการสอน จะได้มีเวลาทบทวนทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน เนื่องจากการที่นักศึกษาไปทำ แบบฝึกหัดที่บ้านนักศึกษาก่อนส่วนใหญ่จะทำได้และไม่สามารส่งงานได้ตามกำหนด

5. โดยสรุปความสนใจของนักศึกษาไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวนักศึกษาเพียงอย่างเดียว ขึ้นอยู่กับปัญหาหลายประการ เช่น ความรู้พื้นฐานของนักศึกษา การขาดเรียน สุขภาพ ฐานะทางเศรษฐกิจของนักศึกษา เป็นต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจารย์ที่ปรึกษาและอาจารย์ฝ่ายแนะแนวควรต้องเป็นที่ปรึกษาในทุกๆ เรื่องแก่นักศึกษามากขึ้น

7. ข้อเสนอแนะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ อาจารย์ผู้สอนต้องดูแลเอาใจใส่ผู้เรียนอย่างใกล้ชิดทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การทำแบบฝึกหัดในชั้นเรียน โดยมีอาจารย์ผู้สอนคอยแนะนำ จะช่วยพัฒนาให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบัญชี สูงขึ้น
2. อาจารย์ได้รับการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการสอนวิชาบัญชีในระดับอุดมศึกษา เพื่อนำความรู้ที่ได้รับไปพัฒนาวิธีการสอนให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูงขึ้น

8. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับเงินสนับสนุนงานวิจัยในชั้นเรียน สำหรับบุคลากรภายในมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

9. รายการอ้างอิง

- ชนนาค เทพลิน และอุณาต แก้วมณีรัตน์. 2547. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์คุุฎิบัณฑิต ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ชัยพร วิชชาวุธ. 2540. การสอนในระดับอุดมศึกษา; การสอนและการวัดผลการศึกษา. พระนคร : ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนาศา แก้วมณี. 2543. 14 วิธีสอนสำหรับครูมืออาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 4 กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนาศา แก้วมณี. 2550. ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเกื้อ คอรวาณิช. 2007. ระบบการสอน. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ป.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2540. การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพมหานคร : สวีวิทยาการพิมพ์.
- พิชิต ฤทธิจรูญ. 2546. การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้, ปฏิบัติการวิจัยชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร : รุ่งศิลป์การพิมพ์.
- พิสน ผ่องศรี. 2550. การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : เทียนป่าการพิมพ์.
- เขาวดี วิบูลย์ศรี. 2548. การวัดผลการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช. 2547. การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิมล ว่องวานิช. 2550. การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภณ บำรุงสงฆ์ และสมหวัง ไกรคั่นวงศ์. 2548. **เทคนิคและวิธีสอนแนวใหม่**. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

Chuang, Yin – Chyi. 1993. **Learning by doing, technology gap, and growth**. Yih – Chyi Chuang.

Cohen, Michael A. 1983. **Learning by doing : World Bank lending for urban development, 1972 – 82**. Washington, D.C., U.S.A : World Bank.

James M Reave, Carl S. Warren and Jouathan E. Duchac. 2003. **Financial Accounting**. South – Western College Publishing. Co., Ltd.

Teubal, Morris. 1971 **Comparative advantages and technological progress : the learning by doing case**. Jerusalem, Hebrew University of Jerusalem : Dept of Economics.

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียนเว็บช่วยสอนวิชา
เทคโนโลยีสารสนเทศ สำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร
โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกับการสอนแบบเรียนด้วยตนเอง
A COMPARATIVE STUDY OF THE LEARNING ACHIEVEMENT OF
WBI IN INFORMATION TECHNOLOGY FOR MIS BY USING
THINK-PAIR-SHARE AND SELF-DIRECTED LEARNING

ธาดา จันตะคุณ¹ ดุษฎี เทิดบารมี² และ จาริมา คงปัญญา³

^{1,2}อาจารย์ โปรแกรมวิชาคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail: thada@cs.rmu.ac.th, dussadee@cs.rmu.ac.th

³นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

E-mail: thaisoft.net@hotmail.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มุ่งเน้นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียนเว็บช่วยสอนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดกับการสอนแบบเรียนด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ บทเรียนเว็บคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบก่อนเรียน เนื้อหาบทเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 20 คน ผลการวิจัยพบว่าบทเรียนเว็บคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 1.15 ตามสูตรของเมกุยแกนส์ ซึ่งสูงกว่าสมมติฐานที่กำหนดไว้ เมื่อนำคะแนนเฉลี่ยของผลการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนมาเปรียบเทียบด้วย การทดสอบ t-test พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียนเว็บช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียนเว็บช่วยสอนที่พัฒนาขึ้น โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด และวิธีเรียนด้วยตนเอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สรุปได้ว่าบทเรียนเว็บช่วยสอนที่พัฒนาขึ้นสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้อย่างเหมาะสม

คำสำคัญ : เว็บช่วยสอน เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร เทคนิคเพื่อนคู่คิด

ABSTRACT

This research aims to a comparative study of the learning achievement of WBI in Information Technology for MIS by using Think-Pair-Share and Self-directed Learning. The tools for this research were WBI (Web Base Instruction) in Information Technology for MIS that consisted of content, pretest, and posttest. The sample for this research was 20 students in the field of Technology Agriculture chosen by purposive sampling technique. The research procedure started with the sampling group used the WBI. Before learning, the pretest was tested and then after studying, they did the posttest. The scores were analyzed by the statistics. The research result revealed that the developed WBI in Information Technology for MIS reached the effectiveness of 1.15 by using Megugans formula which was higher than the hypothesis, when comparing the pretest scores and posttest scores with t-test, it was found that the student's achievement after using the developed WBI was higher than before studying at the statistical significant of .05 level, and student's achievement using the developed WBI with the Think-Pair-Share technique and self learning was different at the statistical significant of .05 level. In conclusion, it can be used the developed WBI for instruction properly.

KEYWORDS: WBI, Information Technology for MIS, Think-Pair-Share

1. บทนำ

หลักสูตรวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร (Information Technology for MIS) เป็นวิชาที่สอนในหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ ของคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยวิชาดังกล่าวเป็นวิชาการศึกษาหัวข้อเกี่ยวกับภาพรวมของระบบสารสนเทศที่เกี่ยวกับองค์การและพื้นฐานความรู้ทางด้านเทคนิค เช่น โอกาสและความท้าทายของระบบสารสนเทศ บทบาททางยุทธวิธีของระบบสารสนเทศ รูปแบบองค์การและกระบวนการทางธุรกิจ ข้อเสนอแนะการจัดการและการตัดสินใจของฝ่ายบริหารแยกตามระดับ แบบ สถานะ รูปแบบการตัดสินใจของบุคคลและองค์การ ระบบคอมพิวเตอร์และการประมวลข้อมูล ซอฟต์แวร์ทางด้านสารสนเทศ การจัดการแหล่งข้อมูล ระบบโทรคมนาคมที่เกี่ยวข้องรวมทั้งเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและเครือข่ายสารสนเทศภายในองค์การ การสอนเน้นทางด้านวางแผนและวิธีประยุกต์ระบบสารสนเทศในยุคปัจจุบันเพื่อเพิ่มคุณภาพและผลผลิตขององค์การ การแบ่งชั้นระบบ ทฤษฎีข้อเสนอแนะและกระบวนการตัดสินใจ การออกแบบองค์การใหม่ด้วยระบบสารสนเทศ ทางเลือกสำหรับวิธีการสร้างระบบแบบต่าง ๆ การเลือกและประเมินผลระบบสารสนเทศ การประกันคุณภาพด้วยระบบสารสนเทศ ความสำเร็จและล้มเหลวของการนำระบบสารสนเทศมาใช้งาน โดยให้นักศึกษาเรียนผ่านสื่อได้แก่เว็บช่วยสอน ซึ่งนักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง และเรียนโดยใช้เทคนิคแบบเพื่อนคู่คิด

จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาบทเรียนเว็บช่วยสอน รายวิชา เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร หลักสูตรปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเป็นสื่อกลางในการสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน โดยเปรียบเทียบผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้

ด้วยตัวเอง และเรียนรู้โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด (มนต์ชัย, 2549) ซึ่งบทเรียนเว็บช่วยสอนมีแบบฝึกหัดและแบบทดสอบสำหรับใช้ทดสอบความเข้าใจ และวัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยคาดหวังว่าการเรียนการสอนจะเกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัย

เพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร ระหว่างการเรียนแบบเพื่อนคู่คิด กับแบบเรียนด้วยตนเอง

โดยมีสมมติฐานการวิจัย คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยเทคนิคแบบเพื่อนคู่คิดสูงกว่าการเรียนด้วยตนเอง

3. ขอบเขตการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร จำนวน 20 คน

3.2 เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาบทเรียน เป็นวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร หลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ 4 ปี ในบทที่ 5 เรื่อง E-Commerce and E-Business โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 7 หัวข้อย่อย

- 1) Overview of E-Business and E-Commerce
- 2) Major EC Mechanisms
- 3) Business-to-Consumer Applications
- 4) B2B Applications
- 5) E-Government to C2C
- 6) E-Commerce Support Services
- 7) Ethical and Legal Issues in E-Business

3.3 ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1/2553 ระหว่างวันที่ 1-15 กรกฎาคม 2553

3.4 ตัวแปรที่ศึกษา

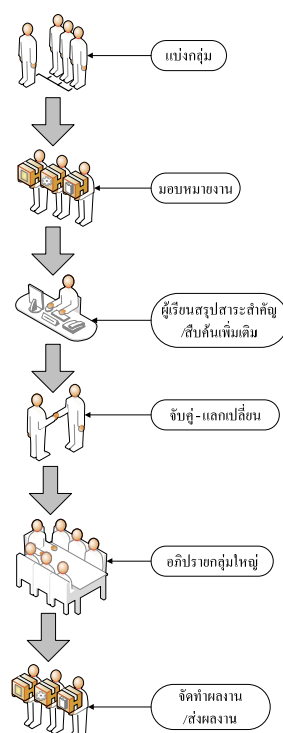
1. ตัวแปรต้น คือ วิธีสอน 2 วิธี คือ การเรียนแบบเพื่อนคู่คิด และการเรียนแบบเรียนด้วยตนเอง

2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนด้วยบทเรียนเว็บช่วยสอน วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร หลักสูตรปริญญาตรีสาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ ชั้นปีที่ 4

4. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

4.1 เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด

เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด (Think-Pair-Share) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นคู่ๆ ดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ในลักษณะของกลุ่ม ซึ่งสามารถใช้ได้ทั้งกลุ่มผู้เรียนทุกระดับ จัดว่าเป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ได้รับการยอมรับมากอีกรูปแบบหนึ่งเนื่องจากทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น (Barkley, 2005) ลักษณะสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบ Think-Pair-Share ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1) Think หมายถึงการทำทนายให้ผู้เรียนได้คิดและไตร่ตรองจากคำถามแบบปลายเปิด หรือการเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของ ผู้เรียน 2) Pair หมายถึงการจัดให้ผู้เรียนจับคู่กัน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ในประเด็นที่กำหนดไว้เพื่อหาข้อสรุป หรือคำตอบที่ต้องการ 3) Share หมายถึงการสลายจากการจับคู่ แล้วสรุปผลการค้นหาคำตอบร่วมกันทั้งชั้นเรียน เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ สรุปและอภิปรายผล โดยนักศึกษามีอิสระในการถามหรือตอบข้อซักถามโดยจับคู่กับสมาชิกเพื่อแบ่งปันความคิด วิธีการนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งในการอภิปรายผล เนื่องจากทำให้นักศึกษามีส่วนร่วม (Webb D, 2009) ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิด

4.2 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed Learning: SDL) เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจ ความต้องการและความถนัด อย่างมีเป้าหมาย รู้จักแสวงหาแหล่งเรียนรู้ เลือกวิธีการเรียน และประเมินความก้าวหน้าการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งทำด้วยตนเอง (ชัยฤทธิ์, 2544) การเรียนรู้ด้วยการชี้นำตนเองมีหลายรูปแบบ เช่น การอ่าน การอภิปราย การเขียน การเสาะหาความรู้ โดยการสัมภาษณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเองจากการใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม สื่อต่างๆ เป็นต้น

5. วิธีดำเนินการวิจัย

5.1 แบบแผนการวิจัย

แบบแผนการทดลองในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้เป็นแบบ Pretest Posttest Control Experimenter Group Design โดยมีการทดสอบแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม โดยกลุ่มที่เรียนเป็นคู่ มีการทดสอบก่อนการเรียน 1 ครั้ง และหลังเรียน 1 ครั้ง เพื่อนำคะแนนเฉลี่ยทั้งสองครั้งมาเปรียบเทียบตามสมมติฐานข้อที่ 2 และข้อ 3

5.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

5.2.1 บทเรียนเว็บช่วยสอนรายวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารซึ่งมีการตรวจสอบคุณภาพแล้ว

5.2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

5.3 การดำเนินการทดลอง

5.2.3 การดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มที่เป็นคู่ ระหว่างวันที่ 1-15 กรกฎาคม 2553 ตามแบบแผนการทดลองที่กำหนดไว้ในลักษณะเรียนรู้ด้วยตนเอง 1 คนต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง และเรียนเป็นคู่ 2 คนต่อเครื่องคอมพิวเตอร์ 1 เครื่อง โดยมีการชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบเกี่ยวกับการใช้งานบทเรียนเว็บช่วยสอน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

5.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เลือกใช้สถิติที่สอดคล้องกับข้อมูล ภายใต้กรอบวัตถุประสงค์และสมมติฐานการวิจัยได้แก่ การหาประสิทธิภาพของบทเรียนแบบทบทวนรายวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร บนระบบ LearnSquare ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพสูงกว่า 1.0 ตามเกณฑ์มาตรฐานของเมกุยแกนส์ การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียน นำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนมาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนเพื่อหาประสิทธิภาพของบทเรียน โดยใช้การทดสอบค่า t-test (วิญญา, 2540) วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

6. ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อหาประสิทธิภาพ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของบทเรียน WBI วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร หลักสูตรปริญญาตรี โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด แบบทบทวน ของนักศึกษา สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ตามลำดับ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 หน้าจอสำหรับการเข้าสู่ระบบ

รายงานการเข้าเรียน ประกอบด้วย รหัสนักศึกษา ซึ่งสรุปว่าผู้เรียนเข้าเรียนทั้งหมดกี่ครั้งรวมระยะเวลาเวลาในการเรียนทั้งหมด เป็นหน่วยชั่วโมง นาที และวินาที รวมถึงแสดงรายการบทเรียนเวลาที่เข้าเรียน-ออกเรียน ระยะเวลาในการเรียน ดังภาพที่ 3

ตารางประวัติการเรียน
■ 504244446 [1]

รายงานการเข้าเรียน

ผู้เรียนเข้าเรียนทั้งหมด 3 ครั้ง รวมระยะเวลาในการเรียนทั้งหมด 02 ชั่วโมง 07 นาที 46 วินาที

บทเรียนที่	เวลาที่เข้าเรียน	เวลาที่ออกเรียน	ระยะเวลาในการเรียน(น.ม.ส)
Course Description	17-07-2553 20:33:38	17-07-2553 20:33:42	00:00:00:04
แบบทดสอบบทเรียน E-Commerce and E-Business	17-07-2553 20:38:45	17-07-2553 20:39:25	00:00:00:40
	17-07-2553 20:44:32	17-07-2553 22:51:34	00:02:07:02

ภาพที่ 3 หน้าจอรายงานการเข้าเรียน

รูปแบบการนำเสนอบทเรียน ประกอบด้วย ส่วนนำการลงทะเบียนเข้าเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ เมนูหลักแบบทดสอบก่อนเรียน คำแนะนำการใช้บทเรียน เนื้อหาบทเรียน และแบบทดสอบหลังเรียน รวมทั้งระบบการจัดการบทเรียนที่สามารถเก็บชื่อและรหัสนักศึกษาไว้ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 4 หน้าจอแสดงขั้นตอนการทำแบบทดสอบก่อนเรียน

ผลการตั้งสมมติฐาน

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพบทเรียนเว็บช่วยสอน แบบบททวน วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร

คะแนน	t	Sig.	\bar{x}	SD	ระดับ ประสิทธิภาพ
แบบทดสอบก่อนเรียน	20	10	11.5	3.31	1.15
แบบทดสอบหลังเรียน	20	10	30.70	3.13	

จากตารางที่ 1 ผลการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของกลุ่มทดลองวิธีการเรียนแบบเพื่อนคู่คิด จำนวน 20 คน ซึ่งคะแนนเต็มเท่ากับ 40 คะแนน โดยทำแบบทดสอบก่อนเรียนได้ค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 11.50 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.31 และการทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 30.70 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.13 และเมื่อหาประสิทธิภาพของการเรียนของบทเรียนเว็บช่วยสอนแบบบททวนจากการทดลองใช้บทเรียน และวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพของ Meguians ปรากฏว่าบทเรียนมีประสิทธิภาพ เท่ากับ 1.15 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน (1.00)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด

คะแนน	\bar{x}	SD	t	Sig.
ก่อนเรียน	11.5	3.31	15.642**	.000
หลังเรียน	30.70	3.13		

* ระดับนัยสำคัญที่ .05, df = 9

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนเว็บช่วยสอนแบบทบทวน โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีค่าเฉลี่ย 11.5 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.31 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนเว็บช่วยสอนแบบทบทวน โดยใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิด มีคะแนนเฉลี่ย 30.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.13 เมื่อทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน และหลังเรียน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการเรียนด้วยตนเอง

คะแนน	\bar{x}	SD	t	Sig.
ก่อนเรียน	12.90	5.384	3.631**	.000
หลังเรียน	18.70	7.181		

* ระดับนัยสำคัญที่ .05, df = 9

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนของบทเรียนช่วยสอนแบบทบทวนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร โดยการเรียนด้วยตนเอง มีคะแนนเฉลี่ย 12.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 5.384 ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบทบทวนวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับระบบสารสนเทศเพื่อการบริหาร โดยการเรียนด้วยตนเอง มีคะแนนเฉลี่ย 18.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.181 เมื่อทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบและทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการเรียนของนักศึกษาในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

คะแนน	จำนวนคน	\bar{x}	SD	t	Sig.
เรียนด้วยตนเอง	10	18.70	7.181	4.845**	.000
เพื่อนคู่คิด	10	30.70	3.129		

* ระดับนัยสำคัญที่ .05

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของกลุ่มควบคุม (เรียนด้วยตนเอง) มีค่าเฉลี่ย 18.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.181 ส่วนคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกลุ่มทดลอง (การเรียนโดยเทคนิคเพื่อนคู่คิด) มีค่าเฉลี่ย 30.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.129 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนกลุ่มทดลอง มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7. สรุปผลการวิจัย

การเรียนรู้เป็นคู่เป็นเทคนิคการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนสามารถทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการเรียนรู้ให้ประสบความสำเร็จร่วมกัน เทคนิคการเรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดที่นำมาประยุกต์ใช้ในการวิจัยนี้เมื่อนำกลุ่มที่เรียนรู้แบบเพื่อนคู่คิดมาเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เรียนรู้ด้วยตนเอง ปรากฏว่าได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สรุปได้ว่าการเรียนแบบใช้เทคนิคเพื่อนคู่คิดดีกว่าแบบเรียนรู้ด้วยตนเอง

8. รายการอ้างอิง

- ชัยฤทธิ์ โทธิสุวรรณ. 2544. การศึกษาผู้ใหญ่ : ปรัชญาตะวันตกและการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มนต์ชัย เทียนทอง. 2549. เทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ Mentor Coached Think-Pair-Share เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ออนไลน์. บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- วิญญา วิศาลาภรณ์. 2540. การวิจัยทางการศึกษา: หลักการและแนวทางปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : ดันฮ้อแกรมมี.
- Barkley, E. and others. 2005. **Collaborative Learning Technique**. USA.: John Wiley & Sons.
- Webb D. 2009. "Achieving Excellence in Technical Communication Classes by Using IEEE Spectrum Magazine & Active Learning Techniques." **Proceedings of Professional Communication Conference, IEEE International**: 1-6.

การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วยการประเมินชั้นเรียน รายวิชา IMG369
ต้นทุนการผลิตและการงบประมาณ
QUALITY DEVELOPMENT OF TEACHING AND LEARNING THROUGH
CLASSROOM ASSESSMENT : A CASE STUDY IN PRODUCTION COST
AND BUDGETING COURSE (IMG369)

สรพล บุรณกุล

หัวหน้าสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail : sorapol.bu@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยที่นำเสนอ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษากระบวนการเรียนรู้ ความครบถ้วนของเนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ของรายวิชา IMG369 ต้นทุนการผลิตและการงบประมาณ 2) เพื่อพัฒนาคุณภาพกิจกรรมการเรียนการสอนของผู้สอนจากข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินชั้นเรียน โดยใช้เครื่องมือประเมินชั้นเรียนกับนักเรียน รายวิชา IMG369 จำนวน 32 คน

ผลการวิจัย พบว่า 1) กระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนดีขึ้น เกิดจาก ผู้สอนประเมินผล และสะท้อนผลการประเมินอย่างสม่ำเสมอ รูปแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่ม รวมทั้งการมอบหมายงานที่ชัดเจน ตรงประเด็นกับที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจ หลังจากที่ได้มีการวิเคราะห์จากเครื่องมือประเมินชั้นเรียน 2) การพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอน 2.1) ด้านสื่อการสอน ให้เอกสารเพิ่มเติมกับนักเรียนและมอบหมายงานให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง รวมถึงการใช้สื่อวีดิทัศน์ การพาผู้เรียนไปศึกษาดูงานเพื่อให้ผู้เรียน มีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียนดีขึ้น 2.2) ด้านวิธีการสอน ผู้สอนใช้คำถามในการสอน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ทบทวนเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนไปแล้วตลอดเวลา ใช้ผังแสดงเหตุและผล มาประยุกต์ใช้เพื่อให้ผู้เรียนเชื่อมโยงเนื้อหาที่ได้ศึกษาไปแล้ว และให้ความสำคัญกับการแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบ 2.3) ด้านการประเมินผล นำผลการประเมินมาจัดกลุ่มทำกิจกรรมให้สอดคล้องกับสถานการณ์ สภาพแวดล้อมในการเรียนของผู้เรียน รวมถึงนำผลการประเมินมาจัดสอนเสริมในประเด็นที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจ

คำสำคัญ : การประเมินชั้นเรียน ต้นทุนการผลิต การงบประมาณ

ABSTRACT

This research was carried out to study for knowledge structure, study contents and important skills according to the objectives of each lesson plan and develop activity for teaching method in according to

feedback from classroom assessment tools of IMG369 Production Cost and Budgeting. The 32 respondents were the students who registered for this course.

The finding of this research indicates that the instructor gives regularly evaluation for students, arrangement for group study; provide assignment would deliver the best process of knowledge structure for students. Furthermore, the developments of teaching activities are also important which need to focus on 3 factors namely Teaching Materials, Teaching Methods and Evaluation Methods. Regarding to Teaching Materials, need to deliver the supporting, giving assignment for individual student, use of instructional media, take students out for study tour. Second, Teaching Methods need to raise the questions in order to get participation from students in the class, review in order to articulate all the sessions, apply Cause-and-Effect Diagram in which the student could associate one session to another session, commit for study in advance and also give important for objectives of each session. Third, the Evaluation Methods which need to present the evaluation feedback in order to arrange the group study in the class and in according to study environment including apply the evaluation feed back to teach on the issue that students do not understand.

KEYWORDS : Classroom Assessment, Production Cost, Budgeting

1. บทนำ

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ในมาตรา 24 การจัดกระบวนการเรียนรู้ ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการดังต่อไปนี้ ซึ่งจะขอเสนอเฉพาะข้อ(5) คือ ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

การประเมินชั้นเรียน (Classroom Assessment) จึงเป็นแนวทางที่จะสนับสนุนหลักการดังกล่าว เนื่องจากการประเมินชั้นเรียนเป็นการประเมินผลที่ผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการ โดยทำควบคู่ไปกับกระบวนการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคำตอบว่า ผู้เรียนมีความก้าวหน้าหรือไม่ เพียงใด จากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นๆ ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการประเมินในชั้นเรียนมีหลายวิธี การนำไปใช้จะต้องสัมพันธ์กับกิจกรรมการเรียนการสอน เชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระของแต่ละรายวิชาและจะต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การประเมินชั้นเรียนจึงเป็นวิธีการที่ผู้สอนออกแบบเพื่อช่วยให้ทราบว่าผู้เรียนกำลังเรียนรู้อะไร มากน้อยเพียงใด สอดคล้องกับหลักการสำคัญในการจัดการเรียนรู้ ทั้งในเรื่องของการเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งให้เห็นว่าการที่ผู้สอนจะสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนและอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ได้นั้น ต้องได้รับการสะท้อนข้อมูลจากผู้เรียนเป็นสำคัญ การวิจัยที่นำเสนอนี้ จึงมุ่งหาคำตอบหรือมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ ผู้เรียนรายวิชา IMG369 ต้นทุนการผลิตและการงบประมาณ มีกระบวนการเรียนรู้อย่างไร มีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้

ครบถ้วนหรือไม่ และผู้สอน ได้พัฒนาคุณภาพกิจกรรมการเรียนการสอนอันเป็นผลจากการประเมินผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวอย่างไร

2. วิธีดำเนินการวิจัย

ใช้เครื่องมือการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดกิจกรรม เครื่องมือในการประเมินชั้นเรียน 4 ประเภท และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อธิบายรายละเอียดได้ ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรม เป็นเอกสารที่แสดงถึงการวางแผนการสอนตลอดภาคการศึกษา ประกอบด้วย

1.1 โครงการสอน(Course outline) ประกอบด้วย คำอธิบายรายวิชา วัตถุประสงค์ หัวข้อการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมการประเมินชั้นเรียน

1.2 แผนการสอน (Lesson plan) ประกอบด้วย วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมลำดับเนื้อหาของแต่ละหัวข้อ กิจกรรมการสอน สื่อการสอน วิธีการประเมินผล เวลาที่กำหนดสำหรับแต่ละครั้งของการเรียน การประเมินผลและเอกสารประกอบการเรียน

2. เครื่องมือในการประเมินชั้นเรียน เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินประสิทธิภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้สอนและผู้เรียน เพื่อการปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 บันทึกลับแบบสั้น (Minute Paper) เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียนในรูปของการตอบคำถามที่ผู้สอนตั้งไว้เพื่อทบทวนความรู้เดิมหรือเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียน โดยผู้เรียนใช้เวลาเขียนตอบ ประมาณ 3-5 นาที

2.2 ผังความคิดรวบยอด (Concept Maps) เป็นผังที่ผู้เรียนสร้างภาพวาดหรือแผนภาพเชื่อมโยงแนวคิดของผู้เรียนระหว่างแนวคิดหลักกับแนวคิดอื่นๆที่ได้จากการเรียนรู้ไปแล้ว

2.3 แบบ RSQC2 (Recall, Summarize, Question, Comment and Connect) เป็นแบบประเมินเพื่อต้องการวัด การจำ การตรวจสอบ การสังเคราะห์และการบูรณาการการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการแสดงความคิดเห็น สังเคราะห์ข้อมูลและเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปสู่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเสนอประเด็นที่เป็นข้อคำถามที่ควรหาคำตอบเพิ่มเติม

2.4. แบบเก็บข้อมูลย้อนกลับของครู (Teacher-designed Feedback Forms) เป็นแบบประเมินเพื่อสอบถามข้อมูลย้อนกลับจากผู้เรียน ถึงความมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนของผู้สอน โดยผลที่ได้จะช่วยให้ผู้สอนได้มีโอกาสปรับปรุงคุณภาพกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนและประสบความสำเร็จในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

3. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ของรายวิชา ประกอบด้วย แบบทดสอบย่อยที่สอบระหว่างภาคการศึกษา 6 ฉบับ เพื่อวัดความครบถ้วนของการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ของผู้เรียน

การรวบรวมข้อมูล

ใช้เครื่องมือในการประเมินชั้นเรียน เก็บข้อมูลจากผู้เรียนควบคู่ไปกับการสอนตามแผนงานที่วางไว้ โดยผู้สอนจะนำข้อมูลจากการประเมินชั้นเรียนมา วิเคราะห์ สรุป เพื่อปรับปรุงกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ใช้บันทึกแบบสั้น (Minute Paper) เพื่อสรุป หลักการ แนวคิดที่สำคัญตลอดจนประเด็นที่ผู้เรียนยังเข้าใจไม่ชัดเจน จากการเรียนที่ผ่านมา ประเมินชั้นเรียนด้วยแบบ RSQC2 เพื่อวัดความสามารถในการแสดงความคิดเห็น การสังเคราะห์ข้อมูลและเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปสู่องค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งเสนอประเด็นที่เป็นข้อคำถามที่ควรหาคำตอบเพิ่มเติมของผู้เรียน ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ 2 ประเภทนี้สลับกันในแต่ละครั้งของการเรียนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ดำเนินการประเมินชั้นเรียนด้วย แบบเก็บข้อมูลย้อนกลับของครู (Teacher-designed Feedback Forms) ทำซ้ำโมเดลการเรียนการสอน จำนวน 4 ครั้ง ดำเนินการประเมินชั้นเรียนด้วยผังความคิดรวบยอด (Concept Maps) ทำซ้ำโมเดลการเรียนการสอน จำนวน 2 ครั้ง รวมทั้งใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย จำนวน 6 ครั้ง เพื่อทราบว่าผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ครบถ้วนหรือไม่

3. สรุปผลการวิจัย

ขอสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา ดังนี้

ผู้เรียนรายวิชา IMG369 มีกระบวนการเรียนรู้รู้อย่างไร

1. ผู้เรียนมีกระบวนการเรียนรู้โดยจะมีการปรับตัวเมื่อสังเกตว่าผู้สอนจริงจังกับการประเมินผล ซึ่งหากผู้สอนนำผลการประเมินมาเปิดเผย รวมทั้งให้ข้อเสนอแนะผลงานของผู้เรียนเป็นรายบุคคลหน้าชั้นเรียน สังเกตว่าผู้เรียนจะตั้งใจในชิ้นงานที่มอบหมายครั้งต่อไปดีขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ผู้เรียนที่ส่งงานล่าช้าเมื่อผู้สอนตักเตือนและวิจารณ์ผลงาน ผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวจะไม่ทำซ้ำอีกและจะมีผลการทำงานที่ดีขึ้น
2. ผู้สอนสังเกตว่ากระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน จากการแบ่งกลุ่มทำงาน กลุ่มละประมาณ 3-4 คน มีการประเมินผลงานโดยการให้คะแนนสะสมในแต่ละกลุ่มเป็นลักษณะการแข่งขัน ผู้เรียนจะเกิดความสนุกสนานมากขึ้น ผู้เรียนซึ่งเป็นสมาชิกในแต่ละกลุ่มจะกล้าแสดงออก มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้งในและระหว่างกลุ่มอย่างทั่วถึง มากกว่าการเรียนแบบฟังบรรยายอย่างเดียว
3. ผู้เรียนมีกระบวนการเรียนรู้ในแนวทางที่ดีขึ้น หากผู้สอนมีการมอบหมายงานที่ชัดเจนตรงกับประเด็นที่ผู้เรียนยังเข้าใจไม่กระจ่าง เช่น ผู้เรียนจะค้นคว้า มีการอ่านและเตรียมเอกสารเนื้อหามาล่วงหน้า มีการขอคำปรึกษาหลังเลิกชั่วโมงเรียนและนอกเวลาเรียนมากขึ้น จากประสบการณ์ในการสอนรายวิชาอื่นที่ผู้สอนไม่ได้จัดระบบการประเมินเป็นพิเศษ หรือมีการวิเคราะห์สะท้อนผลการประเมินเป็นพิเศษว่าผู้เรียนยังมีความเข้าใจไม่กระจ่างในประเด็นใด เหมือนรายวิชาที่ทำการศึกษาวิจัยในชั้นเรียนนี้ ในวิชาเหล่านั้นผู้เรียนจะไม่มีการเตรียมศึกษาหรือแม้กระทั่งคู่มือการสอนมาก่อนล่วงหน้า รวมทั้งไม่มีการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ผู้เรียนจดบันทึกและในเอกสารการสอน
4. จากแบบประเมินชั้นเรียน ที่ถามว่าปัจจัยใดที่จะทำให้กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนประสบความสำเร็จมากที่สุด พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับผู้สอนเป็นสำคัญ เช่น การสอนต้องไม่เครียด ไม่กดดันผู้เรียน

เกินไป ผู้สอนต้องอธิบายอย่างละเอียดไม่เร็วเกินไป ผู้สอนควรใช้คำศัพท์ไม่ยากจนเกินไป สอนเป็นขั้นตอน ยกตัวอย่างให้เห็นภาพการทำงานจริง มีการเรียนการสอนประกอบการศึกษาคูณานภายนอกสถานที่

ผู้เรียนรายวิชา IMG369 มีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอน แต่ละหน่วยการเรียนรู้ครบถ้วนหรือไม่

จากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือแบบทดสอบย่อย จำนวน 6 ครั้ง ครั้งที่ 1 พบว่า ผู้เรียนยังมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ ไม่ครบถ้วน ต้องปรับปรุง

แบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 2 พบว่า ผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับพอใช้

แบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 3 พบว่า ผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับพอใช้ แต่ผลการทดสอบย่อยครั้งที่ 3 ดีกว่าการทดสอบย่อย ครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 แสดงให้เห็นว่าทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีการนำผลการประเมินมาพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

แบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 4 พบว่า ผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับพอใช้

แบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 5 พบว่า ผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับพอใช้

แบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 6 พบว่า ผู้เรียนมีการเรียนรู้เนื้อหาและทักษะที่สำคัญตามวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก แสดงให้เห็นว่าทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีการนำผลการประเมินมาพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ผู้สอนได้พัฒนาคุณภาพกิจกรรมการเรียนการสอนจากข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินชั้นเรียน ดังนี้ ด้านสื่อการสอน

1. นำเอกสารในส่วนที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจหรือยังเข้าใจไม่กระจ่าง ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบประเมินชั้นเรียน ถ่ายเอกสาร เพิ่มโจทย์การคำนวณ มาให้ผู้เรียน รวมทั้งกำหนดเป็นงานมอบหมายให้ผู้เรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง เฉลยและให้ข้อเสนอแนะในงานของผู้เรียน

2. จากการวิเคราะห์แบบ RSQC2 ผู้สอนหาวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงบูรณาการเนื้อหาการเรียนในแต่ละหัวข้อ จึงใช้สื่อวีดิทัศน์ มาเป็นสื่อเสริมในบทเรียนจำนวน 4 หัวข้อ ซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเนื่องจากเป็นเรื่องราวแนวบูรณาการหลักการต่างๆ มาแก้ปัญหาในสถานประกอบการจริง

3. จากแบบเก็บข้อมูลย้อนกลับของครู ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นว่า หากได้ออกไปศึกษาคูณานสถานประกอบการภายนอกจะทำให้ เห็นภาพการดำเนินงานจริง ซึ่งจะทำให้กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ประสบความสำเร็จมากที่สุด ผู้สอนจึงพาผู้เรียนกลุ่มดังกล่าว ออกทัศนศึกษา เยี่ยมชม บริษัท 3 เอ็ม ประเทศไทย จำกัด (โรงงานลาดกระบัง) ซึ่งผู้สอนเห็นว่าเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพ มีความรู้ความเข้าใจ ในการจัดการต้นทุนการผลิต วิธีการลดต้นทุน จากวิทยากรของโรงงานที่มีประสบการณ์

ด้านวิธีการสอน

1. ผู้สอนใช้คำถามในการเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ทบทวน เชื่อมโยง เนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ตลอดเวลา โดยหยุดให้ผู้เรียนยกมือตอบคำถามเพื่อสะสมคะแนน ซึ่งสังเกตว่าผู้เรียนมีความตื่นตัวมากขึ้น มีการซักถาม ปรึกษากันในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้เกิดการสื่อสารกับผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ และเป็น การสื่อสารสองทาง เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียน มีโอกาสสอบถามข้อสงสัย แสดงความคิดเห็น ก่อให้เกิด ความเข้าใจที่ถูกต้องตรงกันทั้งผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จสูงสุด

2. ผู้สอนใช้ผังแสดงเหตุและผล (Cause-and-Effect Diagram) มาประยุกต์ใช้เพื่อให้ผู้เรียนรู้จัก การเชื่อมโยงเนื้อหาที่ได้ศึกษาไปแล้วในบทเรียนก่อนหน้า ว่าเกิดการต่อยอดหรือมีการเชื่อมโยงกันอย่างไร โดยให้ผู้เรียนระดมสมองเป็นกลุ่มแล้วออกมาเขียนหน้ากระดาน ซึ่งผลที่เกิดขึ้นพบว่าผู้เรียนสามารถเชื่อมโยง เนื้อหาในการประเมินโดยแบบ RSQC2 และผังความคิดรวบยอด ได้ดีขึ้น

3. การมอบหมายประเด็นให้ผู้เรียนค้นคว้าหรือศึกษาล่วงหน้าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ซึ่งสิ่งนี้ได้จาก การประเมินผู้เรียน และหากผู้สอนมีเวลาเตรียมการ ควรมอบหมายประเด็นที่แตกต่างกันให้ผู้เรียนค้นคว้าเป็น กลุ่มหรือรายบุคคล ผู้เรียนจะตั้งใจ ใส่ใจทำงานที่มอบหมายมาก

4. ให้ความสำคัญกับการแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ให้ผู้เรียนทราบว่าการเรียนการสอนในแต่ละหัวข้อ ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งสามารถปฏิบัติอะไรได้บ้าง

ด้านการประเมินผล

1. นำผลการประเมินมาจำแนกผู้เรียน เพื่อใช้ในการจัดกลุ่มทำกิจกรรม โดยให้ในแต่ละกลุ่มมีผู้เรียนที่มีความสามารถที่แตกต่างกัน อยู่ละกันในกลุ่มเพื่อประโยชน์ในการช่วยเหลือกันทำแบบฝึกหัดและตอบคำถาม

2. นำผลของการประเมินมาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับ สถานการณ์ สภาพแวดล้อมในการเรียนของผู้เรียน

3. นำผลจากบันทึกแบบสั้นและแบบเก็บข้อมูลย้อนกลับของครู มาจัดสอนเสริมเพิ่มเติมในประเด็นที่ ผู้เรียนยังไม่เข้าใจ

4. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ขออภิปรายผลในประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

1. การวิจัยชั้นเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เน้นผลของการสอบในส่วนของ การสอบไล่หรือผลของเกรดของ ผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากผลของประเด็นดังกล่าวมีปัจจัยที่ควบคุมไม่ได้หลายประการ แต่ผู้วิจัยต้องการติดตาม ในประเด็นของกระบวนการระหว่างเรียนแต่ละครั้ง ในเรื่องการปรับตัว การมีส่วนร่วม กระบวนการเรียนรู้ ของผู้เรียนรวมทั้งการพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบการเรียนการสอน มากกว่าผลของเกรด

2. ผังความคิดรวบยอดช่วยให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญระหว่างทุกส่วนของความคิดรวบยอดหลัก และความคิดรวบยอดรองลงไป หรือเป็นความสำคัญของเนื้อเรื่องที่มีการโยงความสำคัญเข้าด้วยกันซึ่งจะทำให้ ง่ายต่อการทำความเข้าใจในการอ่านหรือศึกษาและเพิ่มความคงทนในการเรียนรู้ และยังช่วยในการพัฒนาความคิด เพิ่มความมีเหตุผลและช่วยพัฒนาในด้านกรจำ ดังนั้นผู้สอนเห็นว่าผังความคิดรวบยอดนี้มีประโยชน์ต่อ

การเรียนรู้ ผู้สอนหรือผู้ที่มีหน้าที่จัดการเรียนรู้ควรนำวิธีการ แนวคิดนี้ไปปรับใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน หรือกิจกรรมการเรียนรู้อตามความเหมาะสมกับเรื่อง เนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นการช่วยการพัฒนาความคิด การจำ และการเรียนรู้ของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. การใช้ผลการประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนนั้น ผู้ที่จะนำผลการประเมินไปใช้ต้องคำนึงถึง 3 องค์ประกอบ คือ 1) ต้องรวดเร็ว เมื่อดำเนินการประเมินผู้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการประเมินก่อนการเรียน การสอน ระหว่างการเรียนการสอน หรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน ต้องรีบวิเคราะห์และสรุปผลการประเมิน เพื่อที่จะได้นำผลการประเมินไปใช้ได้ทันตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ 2) ต้องตรงประเด็น ผลการประเมินที่จะใช้ ต้องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ เช่น ต้องการทราบว่าผู้เรียนผ่านหรือไม่ผ่านวัตถุประสงค์การเรียนรู้ใด ก็ต้องใช้ผลการประเมินระหว่างการเรียนการสอนเป็นสำคัญ 3) ต้องทันสมัย ข้อมูลที่เป็นผลการประเมินที่จะนำมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนควรจะต้องตรวจสอบให้ทันสมัยอยู่เสมอ เพราะผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

2. เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการศึกษาในปัจจุบัน คือเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุตาม วัตถุประสงค์ การเรียนรู้ของหลักสูตร ดังนั้นการดำเนินการประเมินจึงมีไว้เพื่อตัดสินผู้เรียนว่าสอบได้หรือสอบตกเป็น ประเด็นสำคัญ เมื่อเป็นเช่นนี้การประเมินผลการเรียนการสอนจึงควรมีแนวทางที่จะนำไปสู่การให้ผู้เรียนได้ใช้ สมรรถนะซึ่งหมายถึงพฤติกรรมต่างๆ ทั้งด้านพุทธิพิสัย เจตพิสัยและทักษะพิสัยที่มีอยู่อย่างเต็มที่ คือทั้งด้าน สติปัญญา ด้านทัศนคติการปรับตัวและความสนใจ รวมทั้งด้านความสามารถในการทำงาน และควรทำ การประเมินทุกๆ ระยะเวลาตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ โดยนำผลการประเมินไปใช้เพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอน เป็นสำคัญ

3. ผู้สอนต้องกล้าที่จะยอมรับการประเมินและการเปลี่ยนแปลง ยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน เพื่อพัฒนา ปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งหากไม่ประเมินจะไม่ทราบว่าผู้เรียน แม้กระทั่งผู้สอนเอง มีการปรับปรุง พัฒนา หรือไม่

5. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการทำวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

6. รายการอ้างอิง

กาญจนา วัฒนสุนทร. ม.ป.ป. “การวิจัยในชั้นเรียนและคุณภาพการเรียนการสอน.” สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน 2551

จาก www.moe.go.th/wijai/kanjana.doc

ฉันทนา ชมพูนุช. ม.ป.ป. “เทคนิคการประเมินผลในชั้นเรียน (Classroom Assessment Techniques).”

สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. สืบค้นเมื่อ 30 พฤษภาคม 2552 จาก www.bet.obec.go.th/eqa/images/2008/news/evaluation080851.pdf

ผจงกาญจน์ ภู่วิภาดารรรณ. 2549. “การพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา โดยการประเมินชั้น เรียน.” รายงานการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ไพฑูริย์ สังข์สวัสดิ์. 2547. “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่อง การวิเคราะห์และปรับปรุงสภาพการทำงาน ตามหลักการการยศาสตร์ วิชาชีวนามัยและความปลอดภัย ของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2 แผนกวิชาช่างไฟฟ้ากำลัง.” สืบค้นเมื่อ 9 มิถุนายน 2551 จาก <http://dum.igetweb.com/>
- โชติ เพชรชื่น และนวลเสนาห์ วงศ์เจ็ดธรรม. 2549. เอกสารการสอนชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพการวัดและประเมินผลการศึกษา หน่วยที่ 11. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ประชุมช่าง.
- Angelo, T. A., and Cross, K. P. 1993. **Classroom assessment techniques: A handbook for college teachers.** 2nd ed, San Francisco: Jossey - Bass Publishers.

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร
บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH WRITING SKILLS USING
COMMUNICATIVE EXERCISES ON THE INTERNET

ถาวร ทิศทองคำ

อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาต่างประเทศ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: thavorn.th@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาให้ผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้และเพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการเขียน แบบสังเกตพฤติกรรม การเรียน แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างให้ผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดไว้ได้ร้อยละ 99.00 ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.319$) หรือคิดเป็นร้อยละ 86.38 จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ และมีการฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การเขียน การเขียนภาษาอังกฤษ การพัฒนาทักษะการเขียน กิจกรรมการสื่อสาร การเรียนการสอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ABSTRACT

The objectives of this research were to study the utilization of communicative exercises on the Internet for writing skill development of students to approach the university criteria, and to study the students satisfaction towards studying English of students after using the communicative exercises on the Internet.

The sample for this research consisted of 100 students who took Grammar and Writing Skills Course. They were obtained by purposive sampling. The instruments used were (1) pre-test and post-test, (2) a student behavior observation form, (3) a questionnaire on student's satisfaction with studying English, and (4) communicative exercises. The research results indicated that communicative exercises on the Internet supported improving students' writing skills, and assisted 99 percent of the samples to pass the course based on the university criteria. Based on the information from student behavior observation, it indicated that students had better motivation in studying English, and always performed writing skills. The learning effectiveness is significant at the level of .05. Satisfaction with studying English after using communicative exercise was positive. The student satisfaction with learning English after using the communicative exercises on the Internet was at the level of strong satisfaction ($\bar{X} = 4.319$) or 86.38 percent.

KEYWORDS : Writing, English writing, Writing skill development, Communicative exercises, Studying and teaching on the Internet

1. บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญในการสื่อสารอย่างมาก (Thitthongkam & Walsh, 2009) ในยุคของการสื่อสารแบบไร้พรมแดน มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้คนไทยคนหนึ่งประสบความสำเร็จในชีวิต (ถาวร ทิศทองคำ, 2551) โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านทักษะการเขียน ซึ่งเห็นได้ชัดเจนจากการติดต่อสื่อสาร โดยการเขียนข้อความสื่อสารกันทางอินเทอร์เน็ต เนื่องจากการเขียน คือ การสื่อสารทางภาษารูปแบบหนึ่ง การเขียนจึงเป็นเครื่องมือที่ใช้แทนภาษาพูด และเป็นเครื่องมือสำคัญ (Thitthongkam & Walsh, 2010) ที่ใช้ถ่ายทอดวัฒนธรรม มรดกทางสติปัญญา ความรู้ความคิด และความรู้สึกของมนุษย์สืบเนื่องต่อกันทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต (อิงอร อมาตยกุล, 2535; ถาวร ทิศทองคำ, 2552) จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน พบว่าความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาขึ้นอยู่กับเกณฑ์ต่ำ (รัตนา พุกเล็ก, 2537; เลิศลักษณ์ ศรีแสง, 2551) ทั้งนี้ ผู้สอนได้ใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตน้อย ซึ่งแท้จริงแล้ว กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะช่วยส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาและสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2. กรอบแนวคิดและทฤษฎี

กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นกิจกรรมที่นักศึกษามีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาด้วยกันในชั้นเรียน นักศึกษามีโอกาสสื่อสารกับผู้สอนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (พูนศักดิ์ สักกทัตติยกุล, 2551) มีรูปแบบเว็บไซต์ไว้ใช้สื่อมวลชนที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นข้อความ เสียง วิดีทัศน์ และการสื่อสารในเวลาเดียวกัน ผู้สอนและนักศึกษาสามารถเลือกรูปแบบการนำเสนอได้ตามความยืดหยุ่นของเว็บไซต์ไว้เพื่อให้การเรียนรู้ (ณัฐกร สงคราม, 2545) เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด ฮาร์เมอร์ (Harmer, 2001: 84-86) และ ซาวิยอง (Savignon, 1991:32) ระบุว่า เป็นกิจกรรมที่ตอบสนองต่อความต้องการในการสื่อสาร (desire to communicate)

ช่วยกระตุ้น เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษา (ดารณี มีสมมมต์, 2551) สร้างความต้องการ และเล็งเห็นความจำเป็นของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีจุดประสงค์ของการสื่อสาร (communicative purpose) ที่นักศึกษาได้ใช้ภาษาอย่างมีจุดประสงค์ที่แท้จริง เน้นเนื้อหา ไม่ใช้รูปแบบของภาษา (focus on content, not form) ในขณะที่ทำกิจกรรมนักศึกษาจะมีปฏิสัมพันธ์กันเองระหว่างผู้เรียนมากกว่าผู้สอน (ชนศ หาญใจ, 2552) ผู้สอนจะไม่เข้าแทรกหรือแก้ไขข้อผิดพลาด การประเมินการร่วมกิจกรรมของนักศึกษาจะเกิดขึ้นเมื่อกิจกรรมนั้นเสร็จสิ้นลง โดยจะต้องดูว่าบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสารหรือไม่ ไม่ใช่การใช้ภาษาที่ถูกต้องเพียงอย่างเดียว ส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตจึงเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากงานวิจัยที่ผ่านมา (วนิดา พลอยสังวาลย์, 2546; ลภัสรา จูเมฆา, 2551; เลิศลักษณ์ ศรีแสง, 2551; และ อชิลา ซาลีเครือ, 2552) พบว่า เป็นผลการวิจัยเกี่ยวข้องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป ที่สำคัญ คือ ยังไม่มีผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีเลย ผู้วิจัยจึงเห็นว่าการศึกษาประเด็นดังกล่าวโดยเฉพาะไม่จำกัดเพศ ไม่จำกัดความรู้พื้นฐานของนักศึกษา น่าจะเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะผลการวิจัยที่ได้จะชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับทั้งนักศึกษาและอาจารย์ผู้สอน นักศึกษาจะได้นำความรู้จากการวิจัยไปพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น สำหรับอาจารย์ผู้สอนจะได้มีแนวทางที่ชัดเจน รวมถึงข้อเท็จจริงที่เป็นอยู่ ด้านการเขียนซึ่งจะนำไปสู่การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพอย่างยั่งยืนแท้จริง สำหรับการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต 2 กิจกรรม คือ (1) กิจกรรมการเขียนบรรยายวิดีโอการแข่งขันการแข่งขันการร้องเพลงสากลและการเต้นประกอบที่ <http://www.youtube.com> (2) กิจกรรมการเขียนบันทึกประจำวันประจำสัปดาห์ที่ <http://www.tagged.com>

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาให้ผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้
2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

4. วิธีการดำเนินวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่เรียนรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (Grammar and Writing Skills) จำนวนทั้งสิ้น 100 คน ได้มาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (ศิริชัย พงษ์วิชัย, 2543)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้
 - 2.1 แบบทดสอบวัดทักษะการเขียน (Pre-test and Post-test) จำนวน 100 ข้อ แบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่น 0.953 แสดงว่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบอยู่ในเกณฑ์สูง
 - 2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียนของนักศึกษา (Student Behavior Observation) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่น 0.904

2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Student Satisfaction Questionnaire) ของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต มีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 0.945

2.4 กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต จำนวน 2 กิจกรรมโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญ 5 คนเป็นผู้ร่วมพิจารณาโดยใช้ค่าดัชนีของความสอดคล้อง หรือค่า IOC (Index of Congruence) (ศิริพงษ์ เสาภาชน, 2547: 78-82) กิจกรรมที่ 1 ได้ค่า IOC 1 กิจกรรมที่ 2 ได้ค่า IOC 0.8 แสดงว่ากิจกรรมที่ใช้ในการวิจัยมีความเที่ยงตรงทางเนื้อหาในเกณฑ์สูง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย มีขั้นตอนดังนี้

3.1 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนของนักศึกษาก่อนเรียน (Pre-test) ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่นไปใช้กับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ในวันแรกของการเรียน

3.2 ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามโครงการสอน (Course Outline) สไลด์นำเสนอทบทเรียน (PowerPoint Presentation) แผนการจัดการเรียนรู้ (Lesson Plan) ที่จัดเตรียมไว้ ในขณะเดียวกันผู้วิจัยได้ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา (Student Observation Form) ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่นเพื่อประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาด้วย

3.3 ผู้วิจัยสาธิตการทำกิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกิจกรรมที่ 1 และกิจกรรมที่ 2 ซึ่งแทรกอยู่ในเนื้อหาของบทเรียนแก่นักศึกษา จากนั้นมอบหมายให้นักศึกษาไปฝึกทักษะการเขียนนอกเวลาเรียนปกติ

3.4 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนของนักศึกษาหลังการเรียน (Post-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันกับแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ไปใช้กับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน หลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เสร็จสิ้นการเรียนเนื้อหาของรายวิชาครบตามที่ระบุไว้ในโครงการสอน

3.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (Student Satisfaction Questionnaire) หลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งผ่านการตรวจสอบความเชื่อมั่น ไปให้นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างตอบ

3.6 ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนของนักศึกษาก่อนเรียน (Pre-test) แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนของนักศึกษาหลังเรียน (Post-test) แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน (Student Observation Form) และแบบสอบถามความพึงพอใจ (Student Satisfaction Questionnaire) มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS เวอร์ชัน 17.0

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ (1) ค่าร้อยละ (2) ค่าเฉลี่ย (3) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ (4) การทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ t-test (pair)

5. สรุปผลการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความสัมพันธ์กัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติร้อยละ 84.40 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลสัมฤทธิ์	ก่อนเรียน	หลังเรียน
ก่อนเรียน	1	.844 (.00)
หลังเรียน	.844 (.00)	1

เมื่อเปรียบเทียบเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต พบว่า ก่อนเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์เท่ากับ 48.56 คะแนน (คะแนนเต็ม 100 คะแนน) หลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์เท่ากับ 53.03 คะแนน เมื่อความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สถิติทดสอบที ($t=-5.772$) มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

	N	ก่อนเรียน		หลังเรียน		สถิติทดสอบ t	P-value
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	100	48.56	14.40	53.03	12.44	-5.772	<.001

สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ได้ดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาให้ผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้ได้ กล่าวคือ นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างสอบผ่านในรายวิชาไวยากรณ์และทักษะการเขียน (Grammar and Writing Skills) จำนวน 99 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 99.00

2. ความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอยู่ในระดับมาก $\bar{X}=4.319$ หรือคิดเป็นร้อยละ 86.38 จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาพบว่า นักศึกษามีแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษและมีการฝึกฝนทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก่อนและหลังเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. อภิปรายผล

จากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนมากกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตช่วยพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาให้ผ่านเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยได้กำหนดไว้จำนวน 99 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 99.00 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เนื่องจาก กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นกิจกรรมการสื่อสารที่นักศึกษามีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ และผู้สอนได้เป็นอย่างดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพูนศักดิ์ สักกทัตติยะกุล (2551) เป็นกิจกรรมที่มีความยืดหยุ่นที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ ผลการวิจัยสนับสนุนทัศนะของฮาร์เมอร์ (Harmer, 2001 : 84-86) ที่ว่า กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการในการสื่อสาร นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับทฤษฎีของคาร์นิ มีสมมอนด์ (2551) ที่ระบุว่า กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกการใช้ภาษา

ผลการวิจัยยังพบว่า นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในระดับมาก ($\bar{X}=4.319$) หรือคิดเป็นร้อยละ 86.38 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุที่แตกต่างกัน กล่าวคือ กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นกิจกรรมช่วยให้นักศึกษาเกิดประสบการณ์การเรียนรู้ได้จริง ตามทฤษฎีของวีเบิร์ก และบัทเลอร์ ปาสโค (Wiburg and Butler Pascoe, 2002) กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ทำให้นักศึกษามีความรู้และมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตยังช่วยเพิ่มทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ มีเนื้อหาสอดคล้องกับบทเรียน ช่วยแก้ไขจุดอ่อนของการเรียนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักศึกษาไม่มีแรงกดดันด้านเวลา มีโอกาสย้อนไปดูสิ่งที่เขียน มีเวลาในการเลือกสรรคำที่เหมาะสม นอกจากนี้ กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตช่วยให้นักศึกษาให้มีแนวทางในการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างยั่งยืน เรียนรู้อย่างขึ้น เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาในหลายรูปแบบ โดยการฝึกฝนในการเขียน มีโอกาสในการสื่อสารแบบทันทีทันใด ประหยัดเวลา ทำให้การส่งข้อมูลเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว เนื้อหาและภาษาที่ใช้ในกิจกรรมมีความเหมาะสมกับนักศึกษา อีกทั้ง กิจกรรมช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เพิ่มเติมจากการเรียนในชั้นเรียนปกติ มีโอกาสใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริง กิจกรรมมีความเป็นระบบ มีการโต้ตอบที่รวดเร็ว สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และกิจกรรมตรงกับความสนใจของนักศึกษาเอง ได้ฝึกการใช้ภาษา ทำให้นักศึกษาเล็งเห็นถึงความจำเป็นของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

ปัญหาหนึ่งที่พบคือ นักศึกษาส่วนหนึ่งจะไม่มีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ยังมีทักษะด้านการใช้อินเทอร์เน็ตน้อย อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ยังไม่สามารถใช้เป็นสื่อหลักในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้ ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมดังกล่าวเสริมเพื่อเพิ่มช่องทางการเรียนรู้ และเพิ่มโอกาสให้กับนักศึกษาในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

7. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

อาจารย์ผู้สอนจะต้องพิจารณาว่ากิจกรรมการสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตที่ใช้ในสอคล้องกับเนื้อหาของบทเรียนหรือไม่ กิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่มอบหมายให้นักศึกษาต้องเป็นการเขียนที่ไม่ยาก ไม่ยาว และไม่มีความซับซ้อนจนเกินไป โดยผู้สอนต้องแสดงให้เห็นนักศึกษาเป็นตัวอย่าง เป็นขั้น เป็นตอนอย่างชัดเจน และมีความพร้อมที่จะให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาในกรณีที่นักศึกษามีปัญหา

ข้อเสนอแนะสำหรับนักศึกษา

นักศึกษาควรหมั่นเข้าไปเขียนบันทึกเมื่อมีโอกาสเพื่อให้เกิดความเคยชิน รวมถึง นักศึกษาต้องมีทักษะพื้นฐานในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบภาษาที่ใช้บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษา อาจวิจัยเปรียบเทียบกิจกรรมการสื่อสารบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สังกัดสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ

8. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

9. รายการอ้างอิง

- ณัฐกร สงคราม. 2545. “กระบวนการเรียนรู้ การเชื่อมโยง และรูปแบบการเรียนการสอนผ่านเว็บที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การแก้ปัญหา และการถ่ายโยงการเรียนรู้.” วารสารวิทยบริการ. 13, 1 (มกราคม-เมษายน) : 19-30.
- ดารณี มีสมมนต์. 2551. “การฝึกอบรบภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารเบื้องต้นของผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลระดับนานาชาติ. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.” กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ถาวร ทิศทองคำ. 2551. “แนวคิดเรื่องเป็นครูสอนภาษาอังกฤษที่ดีได้อย่างไร: ความคิดเห็นจากผู้เรียนและทรศนะของผู้เขียน.” วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. 3, 1 : 26-33.
- ถาวร ทิศทองคำ. 2552. “การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเพื่อตอบคำถามความเรียงของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สังกัดสถาบันการศึกษาเอกชน.” วารสารภาษาปริทัศน์. 24 : 72-91.
- ชเนศ หาญใจ. 2552. “การเรียนการสอนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต.” (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 18 มีนาคม 2553 จาก <http://thante.wordpress.com/category/>
- พูนศักดิ์ สักกทัตติยะกุล. 2551. “การสื่อสารบนอินเทอร์เน็ต.” (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2553 จาก <http://www.thaigoodview.com/library/teachershow/poonsak/itchat/index.html>

- รัตนา เล็กพุก. 2537. การเปรียบเทียบความรู้และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงบรรยายระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลภัสรดา จูมณา. 2551. “การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนแสงสงครามอุครคณารักษ์อุปถัมภ์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา พิษณุโลก เขต 1.” (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 25 มีนาคม 2553 จาก <http://gotoknow.org/blog/laphatradaj/314637>
- เลิศลักษณ์ ศรีแสง. 2551. การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม : โรงเรียนโพธิ์งามพิทยานุกุล.
- วนิดา พลอยสังวาลย์. 2546. “การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองในรายวิชาการเขียนเพื่อการสื่อสาร 1 สำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.” วิทยานิพนธ์ดุสิตวิทยานิพนธ์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2543. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพงษ์ เสากายน. 2547. การวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัทบุ๊คพอยท์.
- อชิตา ซาลีเครือ. 2552. “รายงานการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการประเมินตามสภาพจริงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” (ออนไลน์). เข้าถึงเมื่อ 20 มีนาคม 2552 จาก <http://academy.chaiyaphum3.go.th/view1.php?qID=51>
- อิงอร อมาตยกุล. 2535. “การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Harmer, J. 2001. **The Practice English Language Teaching**. 3rd ed. Harlow: Longman.
- Savignon, Sandra J. 1991. **Communicative Competence: Theory and Classroom Practice: Texts and Context in Second Language Learning**. New York : McGraw-Hill.
- Thitthongkam, T., & Walsh, J. C. 2009. “The Need for Language Skills Training for Tourism Company Staff in the Thai Tourism Industry: Managerial Perspectives.” **Proceedings of the 3rd International Colloquium on Tourism and Leisure (ICTL) 2009**. 6th -9th July, Bangkok, Thailand, Retrieved 15 January 2010 from <http://www.ictlconference.com/>
- Thitthongkam, T., & Walsh, J. C. 2010. “Tourism Education at the Tertiary Level and Competitive Advantage: A Comparison between Thailand and Malaysia. ” **Proceedings of the 3rd International Colloquium on Business & Management (ICBM/ 2nd International Conference on Business & Management Education (ICBME) 2010**. 25th -28th January, Bangkok, Thailand, Retrieved 15 February 2010 from <http://sites.google.com/site/icbmbangkok2/proceedings-2010-1/proceedings-new-1>
- Wiburg, K., and Butler-Pascoe, M.E. 2002. **Technology and Teaching English Language Learners**. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, Inc.

การพัฒนาทักษะทางคณิตศาสตร์โดยใช้วิธีฝึกการคำนวณ

MATH-SKILLS DEVELOPMENT BY PROBLEM-SOLVING PRACTICING

วัฒนา สุนทรชัย

รองศาสตราจารย์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

E-mail: wathna.s@bu.ac.th

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์เฉพาะของการวิจัยในชั้นเรียนเรื่องนี้ เพื่อฝึกทักษะการคำนวณให้นักศึกษาที่เรียนอ่อนคณิตศาสตร์พื้นฐาน วิธีการวิจัยคือ ใช้วิธีการฝึกแก้ปัญหาโจทย์ โดยให้นักศึกษาดูตัวอย่างที่แสดงให้เข้าใจ จำนวน 22 ข้อ แล้วเขียน โจทย์ใส่กระดาษแผ่นใหม่ เพื่อฝึกทำโจทย์ให้ได้คำตอบนั้น หากทำไม่ได้ก็ให้ดูตัวอย่างซ้ำ และฝึกทำใหม่จนกว่าจะทำได้ เรียกการทำได้ว่า เกิดทักษะ โจทย์ดังกล่าวเป็นเนื้อหาที่จะใช้ในการทดสอบย่อย กลุ่มที่ศึกษาเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ที่เรียนวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 มีนักศึกษาที่เรียนอ่อนบางคนไม่ยอมฝึกทำ จึงสามารถแบ่งนักศึกษาทั้งหมดออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มเรียนอ่อนที่ฝึกทักษะ กลุ่มเรียนอ่อนที่ไม่ฝึกทักษะ และกลุ่มปกติซึ่งไม่ต้องฝึกทักษะ ผลการวิจัย พบว่า กลุ่มเรียนอ่อนที่ฝึกทักษะสอบได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือ กลุ่มปกติ และกลุ่มเรียนอ่อนที่ไม่ฝึกทักษะ ตามลำดับ สรุปได้ว่า ผลแห่งความพากเพียรสามารถสร้างปาฏิหาริย์แก่ผู้ปฏิบัติได้

คำสำคัญ ฝึกทักษะการคำนวณ กลุ่มเรียนอ่อน การแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์

ABSTRACT

The specific objective of this classroom research was to provide problem-solving skills for the students who lacked of mathematical knowledge background. The research methodology was to let the students practice solving math problems with some repetitions so that they got their own skills. At first, the students were allowed to see how the twenty two math problems were solved as the guide-line examples. Afterwards, the students practice themselves by following the steps to solve the same problems. If they could not get the known solutions, they were allowed to see the guide-line examples and tried it until they could make it. By this process, problem-solving skills would be achieved. The problems in guide-line examples were used as the basis for the formal test. The studying groups were first-year students who took the Fundamental Mathematics course in the first semester of 2010 academic year. The students were classified into three groups; weak students who were willing to practice; weak students who were reluctant to practice, and normal students who were not necessary to practice. The results from the test showed that the students in willingly-student group got the highest mean score, followed by students from the normal-student group and the reluctant-student group,

respectively. It could be concluded that industriousness could create miracle for those who were willing to practice.

KEYWORDS : Problem-solving skills, Weak students, Problem-solving Practicing

1. บทนำ

วัตถุประสงค์เฉพาะของบทความนี้คือ ต้องการนำเสนอผลของการฝึกทักษะคณิตศาสตร์ของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ การวิจัยในชั้นเรียน วิชาคณิตศาสตร์ พื้นฐาน (MA101: Fundamental Mathematics) ในภาคที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ของโครงการวิจัย “การพัฒนาความรู้ คู่ความคิดสร้างสรรค์ในวิชาคณิตศาสตร์” ที่ศึกษาความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

การดำเนินการวิจัยตามวัตถุประสงค์เฉพาะในบทความนี้ได้ให้นักศึกษาฝึกทักษะการคำนวณในเนื้อหา ที่มาจากบทเรียนสองบทแรก ซึ่งการฝึกทักษะนี้มีขั้นตอนการดำเนินการ 5 ขั้นตอน จากขั้นตอนนี้ทำให้นักศึกษา สามารถประเมินตนเองได้ว่า นักศึกษามีทักษะเกิดขึ้นแล้วหรือยัง หากยังไม่เกิดก็จะฝึกซ้ำจนกว่าจะเกิดทักษะ โดยการฝึกในลักษณะนี้ได้ช่วยทำให้นักศึกษาที่มีพื้นฐานอ่อน สามารถพัฒนาทักษะของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

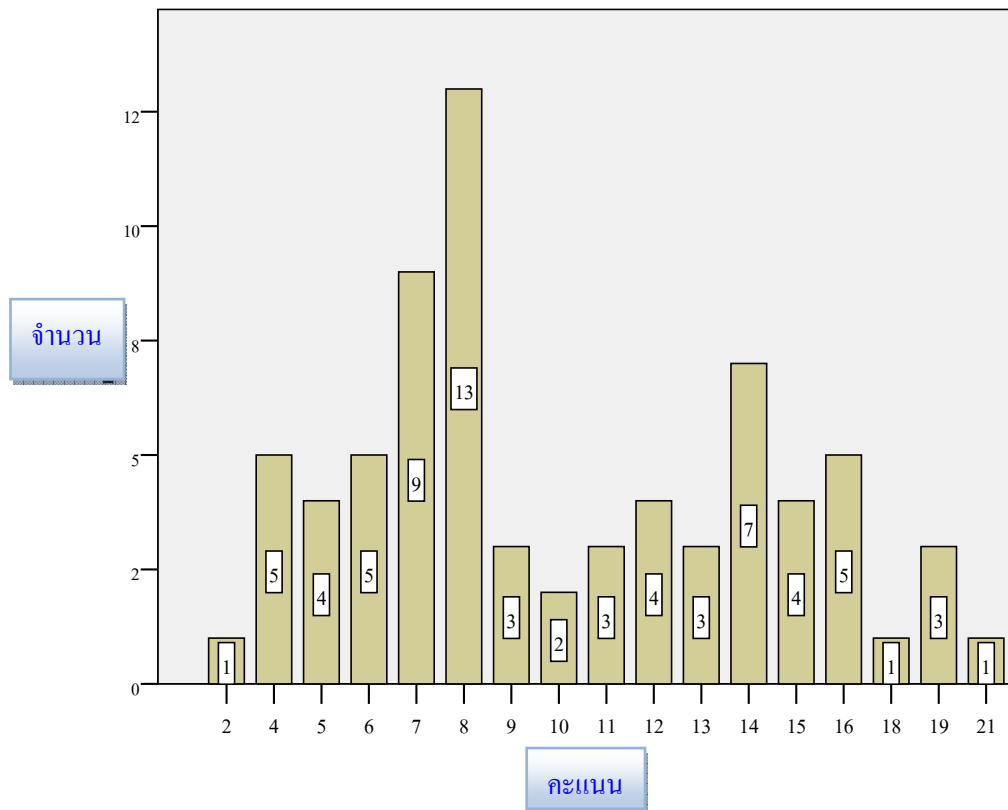
การทำข้อสอบในวิชาที่เน้นการบรรยายนั้น หากนักศึกษามีทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน ก็สามารถ ทำข้อสอบได้ เพราะวิชาในลักษณะนี้ ไม่เน้นทักษะการคำนวณ จึงสามารถนำความรู้ที่ได้เล่าเรียนมา และการอ่าน ทบทวนเพิ่มเติมในภายหลังไปตอบข้อสอบได้ แต่วิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่ต้องใช้ทักษะในการคำนวณนั้น แม้นักศึกษาจะอ่านหนังสือหลายครั้ง ก็ไม่สามารถทำข้อสอบได้ถ้านักศึกษาขาดทักษะการคำนวณ เพราะใน การสอบวิชาทักษะ หากนักศึกษามีทักษะไม่เพียงพอแล้ว ในขณะที่นักศึกษากำลังทำข้อสอบนั้น การคิดขัดใน การคำนวณเพียงเล็กน้อยก็อาจจะส่งผลให้นักศึกษาไม่สามารถคำนวณในขั้นตอนที่สูงขึ้นไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะที่เป็นพื้นฐานความรู้ ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการนำไปคำนวณเนื้อหาที่มีความสลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ในวิชาคณิตศาสตร์ที่ผู้วิจัยสอนนั้น เนื้อหาในสองบทแรกเป็นความรู้เบื้องต้นทางการคำนวณสำหรับ นำไปใช้ในบทอื่นๆ และบทดังกล่าวยังเป็นเนื้อหาที่จะนำไปใช้ในการทดสอบย่อยครั้งที่ 1

วิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาทักษะวิชาหนึ่ง ซึ่งทักษะมาจากการฝึกฝน หรือการฝึกทำบ่อยๆ การทำสิ่งใดก็ตาม เมื่อเริ่มต้นการฝึกทำใหม่ๆ มักจะมีการติดขัด แต่หากมีความเพียร โดยฝึกทำบ่อยๆ อาการติดขัดดังกล่าวก็จะ หดหายไป และจะเกิดทักษะตามมาในที่สุด เมื่อเกิดทักษะในสิ่งใดก็ตาม ก็จะสามารถทำสิ่งนั้นได้อย่างอัตโนมัติ เช่น การขี่รถจักรยาน ซึ่งมาจากการฝึกขี่ ตอนเริ่มฝึกขี่ใหม่ๆ อาจจะมีการเจ็บปวดอยู่บ้างจากการทำรถล้ม แต่หากไม่ ล้มเลิกความตั้งใจ ล้มแล้วลุกขึ้นมาขี่ใหม่ ทำเช่นนี้เรื่อยๆ ในที่สุดก็จะเกิดทักษะในการขี่รถจักรยาน และสามารถ ขี่ได้โดยอัตโนมัติ การว่ายน้ำ ก็มาจากการฝึกว่ายน้ำหลายๆ ครั้งในระดับความลึกที่พอเหมาะ ตอนเริ่มว่ายน้ำใหม่ๆ ก็อาจจะมีการสำลักน้ำบ้าง หากไม่ล้มเลิกแต่ฝึกแล้วฝึกอีก ในที่สุดก็จะเกิดทักษะการว่ายน้ำ และสามารถว่ายน้ำได้ อย่างอัตโนมัติ การแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์ ก็เช่นเดียวกัน เริ่มด้วยการฝึกแก้ปัญหาไปเรื่อยๆ จากข้อง่าย

ไปก่อน เพื่อเป็นกำลังใจเมื่อทำได้ หากคิดซัดก็เปิดดูสมุดที่บันทึกไว้ หรือเปิดดูตัวอย่างในหนังสือ หากดูไม่เข้าใจ ก็ถามเพื่อน ถามครู แล้วกลับมาทำใหม่ ซึ่งจะทำให้เกิดทักษะที่ละข้อสองข้อ สะสมความรู้ไปเรื่อยๆ ในที่สุด ก็จะเกิดทักษะทุกข้อ พอถึงเวลาสอบก็สามารถทำข้อสอบได้ด้วยความมั่นใจ **ทักษะจึงเป็นหนทางแห่งความสำเร็จ** ขอเพียงแต่มองปัญหาด้วยท่าทีที่เป็นบวก หรือคิดบวกต่อปัญหาเท่านั้น กล่าวคือ เมื่อพบปัญหา ให้มองว่า **ทุกปัญหามีทางแก้** แล้วหาทางแก้หลายๆ วิธี ในที่สุดก็จะสามารถแก้ปัญหาได้ ต่างจากผู้ที่ไม่คิดลบ ซึ่งจะมองปัญหาว่า **ทุกทางแก้มีปัญหา** เมื่อพบปัญหาก็จะบอกตนเองว่าปัญหาไม่มีทางแก้ จึงไม่พยายามแก้ และจะกลายเป็น คนล้มเหลวทางคณิตศาสตร์ในที่สุด

3. การวัดพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์

ในช่วงแรกของกระบวนการเรียนการสอน ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำข้อสอบวัดพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ เพื่อตรวจสอบพื้นฐานก่อนเรียน และใช้ผลการสอบนี้ไปประกอบการพิจารณาการเข้าร่วมโครงการฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ของนักศึกษา ซึ่งข้อสอบมีจำนวน 25 ข้อ เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ข้อสอบมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) เท่ากับ 0.87 โดยใช้เวลาสอบ 50 นาที ผลการสอบวัดพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ เป็นดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 คะแนนสอบวัดพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ของนักศึกษาจำนวน 73 คน

จากภาพที่ 1 พบว่า นักศึกษาสอบได้คะแนนพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์จาก 2 คะแนนถึง 21 คะแนน (คะแนนเต็ม 25) ส่วนใหญ่ได้ 8 คะแนน โดยมีนักศึกษาจำนวน 15 คนที่ได้คะแนนต่ำกว่า 7 คะแนน ซึ่งถือว่า นักศึกษากลุ่มนี้มีพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์อ่อนมาก เพราะข้อสอบจำนวน 25 ข้อนั้น หากนักศึกษาทำโดยไม่ต้องคิดเลขนั้น จะทำถูกโดยเฉลี่ยประมาณ 6 ข้อ (ข้อสอบมี 4 ตัวเลือก มีโอกาสเดาถูก 25%) ผู้วิจัยจึงจัดทำ โครงการฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ เพื่อช่วยเหลือนักศึกษาที่อ่อนดังกล่าว

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลของโครงการ เริ่มต้นด้วยคำชี้แจงและวัตถุประสงค์ การเกิดทักษะ ขั้นตอนการฝึก และการบันทึกผลการฝึกทักษะเพื่อนำส่งครู ดังนี้

4.1 คำชี้แจงและวัตถุประสงค์

นักศึกษาที่ทำข้อสอบวัดพื้นฐานความรู้ทางคณิตศาสตร์ได้คะแนนตั้งแต่ 7 คะแนนขึ้นไป ถ้าไม่ประมาณ คือ ทำคะแนนเข้าชั้นและคะแนนการบ้านให้เต็มหรือเกือบเต็มแล้ว คาดว่าน่าจะสอบได้ทุกคน แต่นักศึกษาที่ได้ต่ำกว่า 7 คะแนน ซึ่งมีอยู่จำนวน 15 คนนั้น ถือว่าพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ยังอ่อนอยู่ หากนักศึกษาไม่ฝึกฝนให้มากพอแล้ว โอกาสสอบได้จะมีน้อย ผู้วิจัยจึงจัดโครงการฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ เพื่อช่วยนักศึกษาที่ได้คะแนนต่ำดังกล่าว โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ให้เพียงพอที่จะช่วยให้สอบได้
2. ฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์เพื่อนำไปสู่เกรดเป้าหมาย สำหรับนักศึกษาที่มีเกรดเป้าหมาย ดังต่อไปนี้

เนื้อหาในการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 คือ สองบทแรก โดยมีแบบฝึกหัดให้ฝึกทำจำนวน 22 ข้อ

- (1) นักศึกษาที่ตั้งเป้าเกรด A (80% ขึ้นไป) ต้องทำให้เกิดทักษะจำนวน 17 – 22 ข้อ
- (2) นักศึกษาที่ตั้งเป้าเกรด B (70% ขึ้นไป) ต้องทำให้เกิดทักษะจำนวน 15 – 16 ข้อ
- (3) นักศึกษาที่ตั้งเป้าเกรด C (60% ขึ้นไป) ต้องทำให้เกิดทักษะจำนวน 13 – 14 ข้อ
- (4) นักศึกษาที่ตั้งเป้าเกรด D (50% ขึ้นไป) ต้องทำให้เกิดทักษะจำนวน 11 – 12 ข้อ

นักศึกษาที่เข้าโครงการนี้จะต้องเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรเรียนของตนเอง โดยขอมทำงานหนักมากขึ้น ไม่มีคะแนนให้ แต่นักศึกษาจะได้ทักษะการคำนวณแทน ดังนั้น นักศึกษาที่รักสนุก รักความสะดวกสบาย หลีกเลียงการทำงานหนัก และไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรเรียนของตนเองได้ ก็ไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมโครงการนี้ เพราะไม่ได้บังคับ นักศึกษามีเสรีภาพที่จะเลือกทำ หรือไม่ทำก็ได้ สำหรับนักศึกษาที่ไม่กลัว ความยากลำบาก และต้องการฝึกทักษะทางคณิตศาสตร์ มีคำแนะนำดังนี้คือ

1. หากนักศึกษาต้องการเพียงให้สอบผ่าน จะต้องฝึกให้เกิดทักษะได้อย่างน้อย 50% ของจำนวนข้อ
2. นักศึกษาที่ต้องการเกรดเป้าหมายสูงกว่า D จะต้องฝึกให้เกิดทักษะตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

4.2 การเกิดทักษะ

การจะบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ได้นั้น นักศึกษาจะต้องฝึกทำโจทย์จนเกิดทักษะตามเป้าหมายเกรดที่ตั้งไว้ คำว่า “เกิดทักษะ” หมายถึง นักศึกษาสามารถทำโจทย์ได้โดยไม่ต้องดูตัวอย่างการทำ

ขอให้นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการนี้ บันทึกจำนวนข้อ และจำนวนครั้งที่ทำงานเกิดทักษะแต่ละข้อส่ง วิธีการฝึกทักษะให้ฝึกตามขั้นตอนต่อไปนี้

4.3 ขั้นตอนการฝึกทักษะ

1. ดูวิธีการทำ หรือวิธีการแก้ปัญหาโจทย์ที่แสดงในตัวอย่าง (เอกสาร) แต่ละข้อให้เข้าใจ
2. เขียนโจทย์ใส่กระดาษแผ่นใหม่ แล้วฝึกทำงานได้คำตอบโดยไม่ต้องดูวิธีทำในขั้นตอนที่ 1. หากทำได้อีกถือว่าจำนวนครั้งในการฝึกงานเกิดทักษะข้อนั้นๆ คือ 1
3. ถ้าทำตามขั้นตอนที่ 2. แล้วติดขัด (ทำต่อไม่ได้ หรือทำผิด) ให้กลับไปทำความเข้าใจขั้นตอนที่ 1. ซ้ำ แล้วทำในขั้นตอนที่ 2. โดยเขียนต่อจากครั้งแรก (ให้ระบุว่าทำครั้งที่ 2) เพื่อนับจำนวนครั้งที่ทำ หากทำได้ในครั้งนี้ ก็ถือว่าจำนวนครั้งในการฝึกงานเกิดทักษะข้อนั้นๆ คือ 2
4. หากยังติดขัดอีกก็ทำขั้นตอนที่ 1-2-3 ซ้ำ โดยจำนวนครั้งที่เกิดทักษะข้อนั้นๆ อาจเป็น 3-4 ครั้ง หรือมากกว่านั้นก็ได้ โดยจะสิ้นสุดการทำข้อนั้นๆ เมื่อทำได้ถูกต้อง
5. เริ่มทำข้อต่อไป ตามขั้นตอนที่ 1-2-3-4

หมายเหตุ ข้อใดที่นับจำนวนครั้งที่ทำเกิน 1 ครั้ง ให้บันทึกความรู้ที่นักศึกษาค้นพบ หรือที่นักศึกษาฟังจะเข้าใจ เช่น สมมุติว่าโจทย์คือ “ $2+3 \times 4 = ?$ ” นักศึกษาทำดังได้นี้ “ $2+3 \times 4 = 20$ ” ซึ่งทำผิด และทำอีกครั้งได้ดังนี้ “ $2+3 \times 4 = 14$ ” ซึ่งทำถูก ให้นักศึกษายบันทึกดังนี้ “หากมีเครื่องหมายบวกและคูณอยู่ด้วยกัน จะต้องทำคูณก่อน” หรืออาจบันทึกดังนี้ก็ได้คือ “หากมีเครื่องหมายบวก/ลบ/คูณ/หารอยู่ด้วยกัน ต้องทำคูณหรือหารก่อน แล้วจึงทำบวกหรือลบ” เป็นต้น

4.4 การบันทึก

สมมุติว่าข้อ 1.1 นักศึกษาทำ 2 ครั้งแล้วจึงได้คำตอบ ข้อ 1.2 ทำ 3 ครั้งจึงได้คำตอบ ข้อ 1.3 ทำครั้งเดียวได้คำตอบ และข้อ 1.4 ทำ 4 ครั้งจึงได้คำตอบ ให้บันทึกผลการฝึกทักษะ เพื่อนำส่ง พร้อมกับ “หลักฐานการทำ” ดังนี้

ข้อเลขที่เป้าหมายเกรดคือ

ตาราง “สรุปผลการฝึกทักษะ”	
ข้อ	จำนวนครั้งที่ทำงานเกิดทักษะ
1.1	2
1.2	3
1.3	1
1.4	4
.....
รวม ข้อ	รวม ครั้ง

5. การเรียกชื่อกลุ่ม

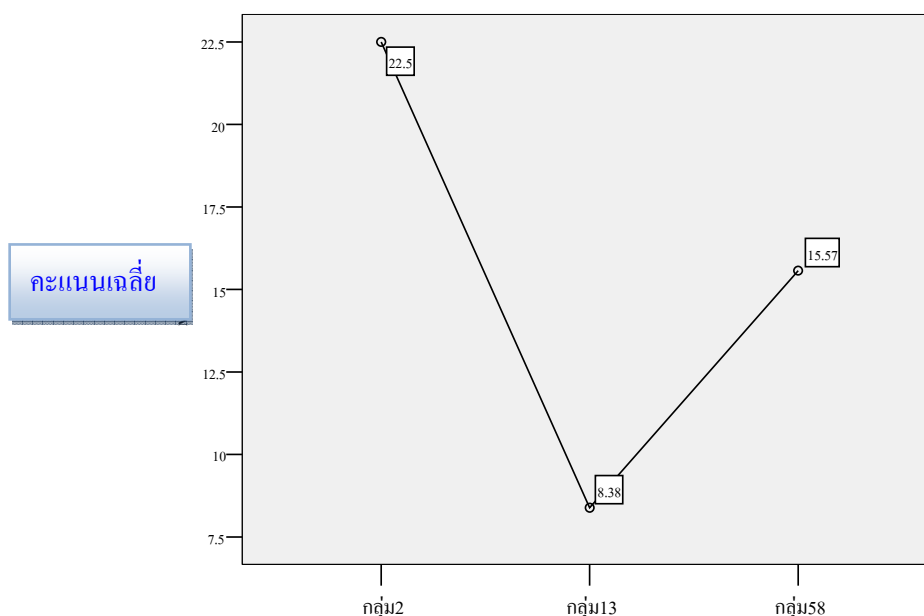
ผู้วิจัยได้แจ้งโครงการนี้ให้นักศึกษาทราบ โดยแจ้งทั้งในห้องเรียนและทางอีเมล (สาเหตุที่ไม่มีคะแนนเก็บก็เพราะว่าหากมีการเก็บคะแนนแล้ว นักศึกษามักจะลอกส่ง) ในจำนวนนักศึกษา 15 คนที่ได้คะแนนต่ำกว่า 7

คะแนนนั้น ปรากฏว่า มีนักศึกษาที่เชื่อฟังและยอมทำตามคำแนะนำเพียง 2 คนเท่านั้น ที่เหลือ 13 คนไม่ทำส่ง เพื่อความสะดวกในการทำความเข้าใจในที่นี้ จะเรียกนักศึกษานี้จำนวน 2 คนดังกล่าวว่า **กลุ่ม 2** เรียกนักศึกษที่ เหลือ 13 คนว่า **กลุ่ม 13** และเรียกนักศึกษที่ได้คะแนนตั้งแต่ 7 คะแนนขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 58 คนว่า **กลุ่ม 58**

6. ผลการวิจัย

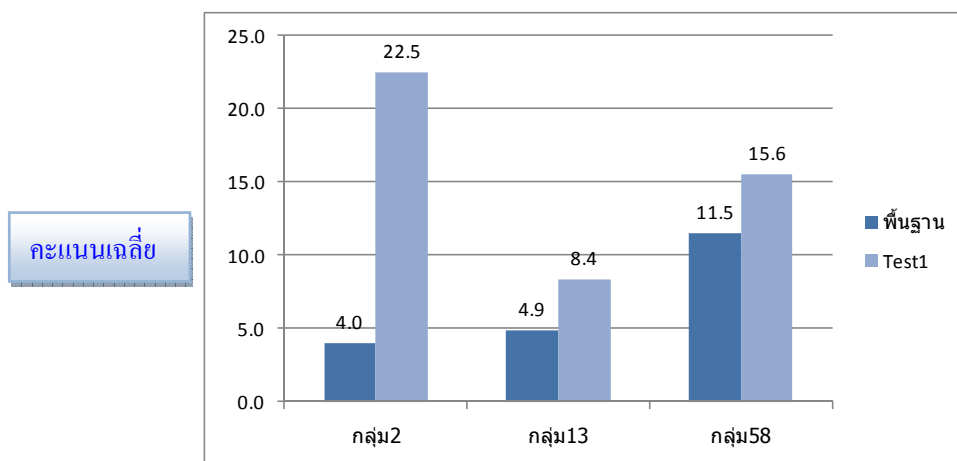
ผลการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 พบว่า กลุ่ม 2 ได้คะแนนเฉลี่ย 22.5 จากคะแนนเต็ม 30 ซึ่งสูงกว่าทุกกลุ่ม นี่คื **ปฏิกิริยาแห่งการฝึกทักษะ** รองลงมาคือ กลุ่ม 58 ได้คะแนนเฉลี่ย 15.57 คะแนน และต่ำที่สุดคือ กลุ่ม 13 ซึ่งได้ คะแนนเฉลี่ย 8.38 คะแนน ดังภาพที่ 2

ที่น่าทึ่งก็คือ กลุ่ม 2 ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่ม 58 ทั้งๆ ที่คะแนนพื้นฐานความรู้โดยเฉลี่ยของกลุ่ม 2 มี เพียง 4 คะแนนเท่านั้น ดังภาพที่ 3

ภาพที่ 2 คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 ของนักศึกษสามกลุ่ม

จากภาพที่ 2 ผลการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 กลุ่ม 2 ได้คะแนนเฉลี่ย 22.5 คะแนน ซึ่งสูงกว่าทุกกลุ่ม รองลงมา คือ กลุ่ม 58 ได้คะแนนเฉลี่ย 15.57 คะแนน และต่ำที่สุดคือ กลุ่ม 13 ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ย 8.38 คะแนน

ภาพที่ 3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยพื้นฐานความรู้กับผลการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 (Test1)

จากภาพที่ 3 กลุ่ม 2 มีคะแนนเฉลี่ยพื้นฐานความรู้ที่น้อยที่สุด (4.0) กลุ่มที่มีคะแนนสูงขึ้นไปคือ กลุ่ม 13 (4.9) และ กลุ่ม 58 (11.5) ตามลำดับ แต่เมื่อพิจารณาผลการทดสอบย่อยครั้งที่ 1 แล้ว พบว่า กลุ่ม 2 มีคะแนนเฉลี่ย Test1 มากที่สุด (22.5) รองลงมาคือ กลุ่ม 58 (15.6) และ กลุ่ม 13 (8.4) ตามลำดับ **นี่คือ ผลแห่งความพากเพียร ซึ่งสามารถสร้างปาฏิหาริย์แก่ผู้ปฏิบัติได้**

7. การอภิปรายผล

สาเหตุที่นักศึกษาในกลุ่ม 2 สามารถทำคะแนนเฉลี่ยได้สูงสุดนั้น เป็นเพราะการฝึกฝนทักษะ ซึ่งนักศึกษาในกลุ่มนี้ทราบว่าตนเองขาดทักษะอะไรบ้างในขณะที่ฝึก ทำให้สามารถปรับปรุงจุดอ่อนของตนเองได้ทันเวลาสอบ ในขณะที่กลุ่มซึ่งไม่ได้ฝึกฝนมานั้น เมื่อพบปัญหาในขณะที่สอบก็ไม่สามารถแก้ไขได้ทัน จะถามใครก็ไม่ได้ จะเปิดหนังสือดูก็ไม่ได้ ในขณะที่นักศึกษาซึ่งผ่านการฝึกฝนมานั้น เคยพบปัญหาเดียวกันมานี้มาก่อน และได้รับการปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว จึงสามารถทำข้อสอบได้มากกว่าทุกกลุ่ม การฝึกทักษะจึงเป็นหนทางแห่งความสำเร็จ

8. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

หนึ่ง ในการสอนสองบทแรกครั้งต่อไป ผู้สอนควรจะนำผลการฝึกทักษะในภาพ 2 และภาพ 3 ไปแจ้งให้นักศึกษากลุ่มอ่อนทราบ เพื่อให้ให้นักศึกษามองเห็นความสำคัญของการฝึกทักษะและเป็นการสร้างแรงจูงใจในการฝึกทักษะให้แก่นักศึกษาต่อไป สอง ควรแนะนำให้นักศึกษาทุกคนฝึกทักษะแบบเดียวกันนี้

9. สรุป

ความพากเพียรเป็นสิ่งที่รับประกันได้ว่าจะนำพาผู้คนไปสู่ความสำเร็จ แม้พรสวรรค์หรือความอัจฉริยะก็ไม่อาจสู้ความพากเพียรได้ **ไมเคิล จอร์แดน** นักบาสเกตบอลที่มีความสามารถคนหนึ่ง เคยกล่าวไว้ว่า “ทุกคนมีพรสวรรค์ แต่ความสามารถต้องอาศัยความพากเพียร” **จอห์น ดี ร็อกกีเฟลเลอร์** บุรุษที่ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งของโลก ได้เขียนไว้ว่า “ผมไม่คิดว่าจะมีคุณสมบัติอื่นใดที่สำคัญต่อความสำเร็จมากเท่ากับความพากเพียร มันเอาชนะ

ได้แทบทุกอย่างแม้แต่ธรรมชาติ” โทมัส เอดิสัน ผู้ที่ล้มเหลวในการทดลองมากกว่าคนอื่น ๆ แต่ก็ประสบความสำเร็จในที่สุด เคยกล่าวไว้ว่า “เมื่อผมตัดสินใจเต็มร้อยว่าผลลัพธ์นั้นควรค่าต่อการไขว่คว้า ผมจะมุ่งไปหา มัน และทำการทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า จนกว่าจะประสบความสำเร็จ” ดังนั้น การฝึกทักษะที่มากพอจึงสามารถสร้างปฎิหาริย์แก่นักศึกษากลุ่ม 2 ได้

10. กิตติกรรมประกาศ

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

11. รายการอ้างอิง

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. 2552. **คณิตศาสตร์พื้นฐาน**. พิมพ์ครั้งที่ 24. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

Tracy, Brian. 2546. **Goals!: how to get everything you want faster than you ever though possible.**

แปลโดย วรธนา วงษ์ฉัตร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นไม้.

การศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์**มหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง:****ศึกษาเฉพาะกรณีคณะบัญชี****THE STUDY OF SRIPATUM UNIVERSITY INSTRUCTORS' AND STUDENTS' OPINION AND SATISFACTION TOWARDS FORMATIVE EVALUATION : A CASE STUDY AT FACULTY OF ACCOUNTING****ธาราวัน เพชรเจริญ (Tharawan Petcharoen)****อาจารย์ประจำคณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุม****E-mail:tharawan.pe@spu.ac.th****บทคัดย่อ**

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยต้องการศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์คณะบัญชี มหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความพึงพอใจเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์พร้อมทั้งศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในรายวิชา ACT 212 ของนักศึกษาจากนโยบายการประเมินผลเพื่อการปรับปรุงของมหาวิทยาลัย โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามนักศึกษาและอาจารย์ และการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากวิทยานิพนธ์ ตำรา วารสาร นิตยสาร และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ การวิจัยนี้ต้องการทราบผลจากการปฏิบัติเกี่ยวกับการทำการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง 6 ครั้งในภาคเรียน โดยศึกษาเฉพาะกรณีในรายวิชาการบัญชีคณะบัญชี 5 รายวิชา กลุ่มตัวอย่างรายวิชาละ 20 คนรวม 100 คนและคณาจารย์จำนวน 5 ท่าน ทั้งนี้หากผู้สอนใช้การประเมินผลเพื่อการปรับปรุงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จนเข้าใจเนื้อหาทุกบทเรียนจะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและไม่มีความวิตกกังวลในขณะที่ทำข้อสอบจะทำให้สามารถพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาได้ โดยผู้สอนควรจะเน้นถึงประโยชน์ของการประเมินเพื่อการปรับปรุงให้นักศึกษาทราบ

จากผลการสำรวจความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์คณะบัญชีมีความเห็นว่าการทดสอบเพื่อการปรับปรุงเป็นนโยบายที่ดีความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและคณาจารย์สอดคล้องกันในเรื่องการเห็นด้วยต่อการทดสอบประเมินผล แต่ควรทบทวนวิธีการหรือมาตรการที่แน่ชัดในเรื่องเวลาในการประเมินผล จำนวนครั้งที่เหมาะสมในการประเมินผล เนื้อหาที่ใช้ในการประเมินผลและนำปัญหาต่างๆ ที่พบในการทดสอบมาแก้ไขให้การประเมินผลในแต่ละครั้งเป็นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอน ของคณะบัญชีมหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อไป

คำสำคัญ: การประเมินผลเพื่อการปรับปรุง

ABSTRACT

This research is a survey research that studying the opinion and satisfaction of students and instructors of Faculty of Accounting, Sripatum University towards formative evaluation. The purposes of this research is not only to survey the satisfaction, compare a satisfaction of students and instructors, but also to study the academic achievement of ACT212 of students under the improvement assessment of the university. The data was collected by questionnaires from students and instructors and related thesis, books and journal. This research purpose is to realize the six times of performance of formative evaluation by concentrate in 5 accounting subjects and 20 students of each or 100 students in totally plus 5 instructors. Otherwise, if the instructors use the formative evaluation to help students understand the substance of every lesson, it will be made a strong individual confidence and non-serious to take the examination for students, then the students learning will be developed. The instructors should focus on the useful of formative evaluation.

According to the result of surveying the opinion and satisfaction of students and instructors of Faculty of Accounting, the examination for improvement is a good policy, the opinion and satisfaction is harmonized in the agreement with the evaluation testing, but it should be realized the methods or measures about the evaluation period, timing, substance and problem that occur in the testing for correction and how to improve the class efficiency of Faculty of Accounting.

KEYWORD: formative evaluation

1. บทนำ

การที่มหาวิทยาลัยมีนโยบายให้มีการประมวลผลการเรียนการสอนแบบอิงเกณฑ์ และมีแนวทางให้คณาจารย์ผู้สอนทุกรายวิชามีการเก็บคะแนนสอบระหว่างภาคเรียน เป็นจำนวน 6 ครั้ง โดยเริ่มในปีการศึกษา 2551 เป็นต้นไป โดยเมื่อทำการทดสอบย่อยแล้วต้องแจ้งคะแนนเก็บให้นักศึกษาทราบอย่างเป็นทางการเป็นระบบตลอดภาคเรียน โดยการบันทึกคะแนนผ่านระบบคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยเพื่อให้นักศึกษาได้รู้สถานะของตนเองในระหว่างภาคเรียน แทนที่จะใช้แบบเดิมคือมีการทดสอบย่อยเพียง 1-2 ครั้ง และการแจ้งผลคะแนนทดสอบมักแจ้งให้รู้คะแนนสอบกลางภาคและคะแนนเก็บเมื่อใกล้สอบปลายภาคซึ่งทำให้นักศึกษาไม่สามารถปรับปรุงตนเองได้ทัน จึงส่งผลให้ผลการเรียนของนักศึกษาบางคนไม่ดีเท่าที่ควร ผู้วิจัยมีความเห็นว่าน่าจะมีการทำการวิจัยเพื่อทราบผลการปฏิบัติเกี่ยวกับการทำการทดสอบย่อย 6 ครั้งดังกล่าวโดยศึกษาเฉพาะกรณีในรายวิชาการบัญชีคณะบัญชีซึ่งได้แก่รายวิชาดังนี้

- (1) Act 102 หลักการบัญชีขั้นต้น 2
- (2) Act 211 หลักการบัญชีขั้นกลาง 1
- (3) Act 212 หลักการบัญชีขั้นกลาง 2
- (4) Act 311 การบัญชีขั้นสูง 1
- (5) Act 313 การบัญชีต้นทุน 1

ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบัญชีและของมหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อไป การวิจัยนี้มุ่งศึกษาถึงความคิดเห็นและความพึงพอใจจากการจัดการทดสอบเพื่อการปรับปรุง 6 ครั้งในแต่ละรายวิชา ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาคณะบัญชีที่ได้เรียนวิชาการบัญชีบัญชี 5 รายวิชา ในภาค 2/2551 และคณาจารย์ 5 ท่าน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- (1) เพื่อสำรวจความคิดเห็น และความพึงพอใจของนักศึกษาและคณาจารย์คณะบัญชีต่อการจัดการทดสอบย่อย ภาคเรียนละ 6 ครั้ง
- (2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและคณาจารย์คณะบัญชีต่อนโยบายการจัดการทดสอบย่อยของมหาวิทยาลัย
- (3) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักศึกษาจากนโยบายการทดสอบย่อยของมหาวิทยาลัย

2. แนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ(2543:11) กล่าวถึงการประเมินผลการเรียนหลังจากการสอนเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อจะรู้ว่าผลการเรียนของผู้เรียนก้าวหน้าไปอย่างไร การประเมินผลจึงนิยามว่า เป็นกระบวนการพิจารณาตัดสินที่เป็นระบบครอบคลุม ถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นั่นคือประเมินดูว่ากิจกรรมที่ทำทั้งหลายเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้เพียงใด.

จากงานวิจัย ของ บุญญา คงผล (2544) กล่าวถึง การประเมินผลเพื่อการปรับปรุงเป็นการประเมินรูปแบบ โดย ผู้ทรงคุณวุฒิและการทดลองสอนขั้นต้น จากนั้นประเมินผลผลลัพธ์ของรูปแบบโดยการนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง การทดลองเป็นแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนและสอบหลัง โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามรูปแบบการเรียนรู้อุทิศสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดความสามารถ ในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยการทดสอบก่อนและหลัง การเรียนมาวิเคราะห์ ทางสถิติด้วย t-test ผลการวิจัยได้รูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์

จากบทความของ Bloom และคณะ (1971) ได้เสนอแนะจุดมุ่งหมายและประโยชน์ของการประเมินผลเพื่อการปรับปรุงเพื่อช่วยผู้เรียนให้ผู้เรียนและได้กล่าวถึงประโยชน์ของการประเมินเพื่อการปรับปรุงไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบว่าตนเองสามารถที่จะเรียนรู้จนรอบรู้ (Master) หน่วยเรียนแต่ละหน่วยหรือไม่ โดยใช้วัตถุประสงค์เฉพาะของหน่วยเรียนแต่ละหน่วยเป็นเกณฑ์ในการประเมินผล ถ้าผู้เรียนทำได้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก็จะเป็นแรงเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ต่อไป และในกรณีที่ผู้เรียนทำไม่ได้ผู้สอนก็จะช่วยผู้เรียนได้ทันท่วงที ทำให้ผู้เรียนซาบซึ้งในความเอาใจใส่ของผู้สอน ทำให้ผู้เรียนเอาใจใส่ในบทเรียนมากขึ้น และพยายามเรียนรู้สิ่งที่ทำไม่ได้จนรอบรู้

- (2) ช่วยผู้สอนในการสอนผู้เรียน เพื่อให้เหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน ผู้สอน

อาจจะแบ่งหน่วยของการเรียนแต่ละหน่วยออกเป็นหน่วยย่อย ตามลำดับความยากง่าย เป็นต้นว่า หน่วยเรียนเกี่ยวกับการเรียนเลขเศษส่วน ความหมายของเศษส่วน การบวก ลบ คูณ หาร เศษส่วน เป็นต้น ถ้าผู้เรียนบวก ลบ คูณ หารเลขจำนวนเต็มไม่ได้ก็ยากที่จะเรียนเลข บวก ลบ คูณ หารเศษส่วนได้ การวิจัยเกี่ยวกับผู้เรียน ที่ไม่มี ความถนัดทางเลขพบว่า ถ้าผู้สอนพยายามช่วย โดยการแบ่งหน่วยเรียนเป็นหน่วยย่อยและใช้การประเมินเพื่อ การปรับปรุงจะสามารถช่วยผู้เรียนในการเรียนเลขได้ เพราะเมื่อผู้เรียนสามารถทำได้ตามวัตถุประสงค์ของหน่วย เรียนชั้นง่ายแล้วก็จะสามารถที่จะทำขั้นต่อไปได้โดยไม่ยากนัก

(3) ผู้สอนช่วยวิเคราะห์ว่าจุดอ่อนของผู้เรียนอยู่ที่ไหน หรือปัญหาของผู้เรียนที่ทำได้คืออะไร และบอก ให้ผู้เรียนแต่ละคนทราบปัญหาในการเรียนแต่ละหน่วย และวิเคราะห์ต่อไปว่า ทำไมผู้เรียนถึงมีปัญหาทำไม่ได้ บางครั้งปัญหาที่ง่ายที่จะปรับปรุงแก้ไข เช่น การเดินเลื้อย อ่านโจทย์ หรือ คำถามไม่ละเอียด หรือตีความหมายผิด หรือบางครั้งอาจจะเป็นเพราะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นของผู้เรียนไม่มี ไม่ว่าปัญหาของผู้เรียนจะเป็นประเภทใด ถ้าทราบก็จะได้แก้ไขทันที เป็นต้น

(4) ผู้สอนอาจจะใช้การประเมินเพื่อการปรับปรุงช่วยปรับปรุงการสอนของผู้สอน เป็นต้นว่า ถ้าหากผู้เรียน ทั้งห้องทำข้อหนึ่งข้อใดผิดก็แสดงว่าการสอนหรือการอธิบายของผู้สอนอาจจะไม่แจ่มแจ้ง หรือทำให้ผู้เรียนเข้าใจ ผิด ถ้าหากผู้เรียนมากกว่าครึ่งห้องไม่สามารถทำได้ ก็แสดงว่าผู้สอนควรจะหาวิธีสอนหรือวิธีอธิบายบทเรียนใหม่ หรืออาจใช้ตัวอย่างหรืออุปกรณ์การสอนอย่างอื่นที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา คือ สามารถทำได้ตามเกณฑ์ที่ ตั้งไว้

(5) การประเมินเพื่อการปรับปรุงช่วยให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนตั้งความคาดหวังสำหรับความสัมฤทธิ์ผล ของการสอบไล่ปลายปีได้ ถ้าผู้เรียนทราบอยู่ตลอดเวลาว่าตนทำได้ จากผลของ การประเมินเพื่อการปรับปรุงก็จะ ตั้งความคาดหวังหรือระดับความทะเยอทะยานในการสอบไล่ไว้สูง และคิดว่าตนคงจะทำได้เป็นการช่วยให้ผู้เรียน มีแรงจูงใจที่จะตั้งใจเรียนให้ดี สำหรับผู้เรียนที่ทำไม่ได้ก็มีโอกาสแก้ตัว พยายามแก้ไขจุดอ่อนของตน สามารถ เรียนรู้จนรอบรู้หน่วยเรียนแต่ละหน่วยได้ ทำให้มีความมั่นใจในเวลาสอบไล่

ในการเรียนการสอน ถ้าหากผู้สอนใช้การประเมินเพื่อการปรับปรุง (Formative Evaluation) ช่วยให้ผู้เรียน แต่ละคนสามารถเรียนรู้จนรอบรู้ทุกหน่วยเรียนก็จะเป็นการช่วยผู้เรียนในการสอบไล่ตอนจบหลักสูตร ทำให้ ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองและไม่มีความกระวนกระวายใจมากในขณะที่ทำข้อสอบ ข้อสำคัญที่สุดก็คือผู้สอน ไม่ควรจะให้คะแนนเวลาที่ใช้การประเมินเพื่อการปรับปรุงและควรเน้นถึงประโยชน์ของการประเมินเพื่อ การปรับปรุงให้ผู้เรียนทราบ

พิสนุ พงศ์ศรี (2549:7) กล่าวไว้ใน การประเมินทางการศึกษา: แนวคิดสู่การปฏิบัติ ว่า การประเมินผล มีแนวคิดพื้นฐานมาจากระบบเสรีประชาธิปไตย ที่ว่าทุกสิ่งสามารถตรวจสอบและปรับปรุงได้ เป็นการสร้างสรรค์ และพัฒนาประชาธิปไตยซึ่งปัจจุบันการดำเนินการหรือบริหารจัดการที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล ต้องมีความ รับผิดชอบโปร่งใสพร้อมให้ตรวจสอบได้โดยอาศัยการประเมินเป็นกลไกสำคัญ

3. ระเบียบวิธีวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลที่จะทำการสำรวจจากแหล่งข้อมูลจาก นักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาการบัญชีในภาคเรียนที่ 2/2551 โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษา จำนวน 100 คนและ

คณาจารย์ จำนวน 5 ท่าน โดยวิธีการเก็บแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เชิงลึกเพิ่มเติม เพื่อให้ได้ข้อมูลจากการสำรวจมาทำการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากหนังสือพิมพ์ บทความและบทสัมภาษณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางด้านการศึกษาเพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัย

นักศึกษาที่กำลังศึกษาวิชาการบัญชีโดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษา 5 วิชา วิชาละ 20 คนและคณาจารย์ผู้สอน 5 ท่าน ในรายวิชาดังต่อไปนี้

(1) Act 102 หลักการบัญชีขั้นต้น 2	จำนวน 20 คน
(2) Act 211 หลักการบัญชีขั้นกลาง 1	จำนวน 20 คน
(3) Act 212 หลักการบัญชีขั้นกลาง 2	จำนวน 20 คน
(4) Act 311 การบัญชีขั้นสูง 1	จำนวน 20 คน
(5) Act 313 การบัญชีต้นทุน 1	จำนวน 20 คน
รวม	<u>100</u> คน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการสำรวจนักศึกษาตอบแบบสอบถามตามจำนวนที่กำหนดครบทุกรายวิชา โดยประกอบด้วยนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาที่สำรวจเป็นครั้งแรกร้อยละ 55 และเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนวิชาที่สำรวจมากกว่า 1 ครั้งจำนวนร้อยละ 45 นักศึกษาส่วนใหญ่เข้าทดสอบครบทั้ง 6 ครั้งจำนวนร้อยละ 91 ขาดการทดสอบ 1 ครั้งจำนวนร้อยละ 6 และขาดการทดสอบ 2 ครั้งจำนวนร้อยละ 3 เท่านั้น ในส่วนของการเตรียมตัวเข้าทดสอบ นักศึกษาส่วนใหญ่จะทบทวนเฉพาะส่วนที่คาดว่าจะออกสอบจำนวนร้อยละ 43 ซึ่งร้อยละ 31 ทบทวนความรู้ก่อนการทดสอบมากเนื่องจากกลัวสอบไม่ได้คะแนนดีและมีเพียงร้อยละ 26 ที่ทบทวนวิชาที่จะทดสอบเพียงเล็กน้อย

แสดงให้เห็นถึงการเข้าทดสอบของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการปรับปรุงตนเองให้ผลการเรียนดีขึ้น แสดงให้เห็นถึงจำนวนครั้งที่เข้าทดสอบของนักศึกษามีผลต่อการปรับปรุงการเรียนของตนเองให้ดีขึ้นในภาพรวมมากที่สุด 42 คน และมากจำนวน 42 คน รวมเป็นจำนวน 84 คนจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 100 คน หรือร้อยละ 84 ถ้าพิจารณาแยกผู้ที่เข้าทดสอบครบ 6 ครั้งทำให้ปรับปรุงผลการเรียนของตนเองได้มากที่สุด จำนวน 38 คน มากจำนวน 39 คน ปานกลางจำนวน 11 คน น้อยมีเพียง 3 คน สำหรับนักศึกษาที่ขาดสอบ 1 ครั้ง ทำให้ปรับปรุงผลการเรียนของตนเองได้มากที่สุด จำนวน 3 คน มากจำนวน 2 คน ปานกลางจำนวน 1 ส่วนผู้ที่ขาดสอบมากกว่า 1 ครั้ง ก็ยังให้ข้อมูลว่าทำให้ปรับปรุงผลการเรียนของตนเองได้มากที่สุด จำนวน 1 คน มากจำนวน 1 คน น้อยที่สุดจำนวน 1 คนหรือร้อยละ 1 เท่านั้น

5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาความคิดเห็นความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและคณาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง: โดยศึกษาเฉพาะกรณีคณะบัญชี โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจากนักศึกษาและคณาจารย์ และการศึกษาค้นคว้าข้อมูล วิทยานิพนธ์ ตำรา วารสาร นิตยสาร และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทำให้ทราบความคิดเห็นความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักศึกษาและคณาจารย์ มหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการประเมินผลเพื่อการปรับปรุง มีประเด็นในการนำเสนอ ดังนี้

(1) นักศึกษาและอาจารย์คณะบัญชีมีความคิดเห็นและความพึงพอใจเกี่ยวกับการทำแบบทดสอบเพื่อการปรับปรุงโดยรวมไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ นักศึกษาและคณาจารย์ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลในแบบสำรวจเป็นอย่างดี ทำให้ทราบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการจัดการทดสอบในครั้งต่อไปให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น

(2) นักศึกษาและอาจารย์คณะบัญชีมีความเห็นว่าการทดสอบย่อยเป็นนโยบายที่ดี ทั้งนักศึกษาและอาจารย์มีความคิดเห็นและความพึงพอใจสอดคล้องกัน ในเรื่องการเห็นด้วยต่อการทดสอบย่อย มีข้อเสนอแนะว่าควรมีการเฉลยแบบทดสอบหลังการสอบเสร็จเพื่อให้นักศึกษารู้ข้อบกพร่องของตนเองในแต่ละเรื่องที่มีการทดสอบสอบจำนวน 6 ครั้งที่ใช้ในการทดสอบย่อยเกินไปทำให้คะแนนเฉลี่ยน้อยมาก ควรลดการทดสอบย่อยลงเหลือเพียง 4 ครั้ง นอกจากนี้ควรมีการทบทวนวิธีการ หรือ มาตรการที่แน่ชัดในเรื่องเวลาในการทดสอบ จำนวนครั้งที่เหมาะสมในการทดสอบ เนื้อหาที่ใช้ในการทดสอบ นำปัญหาต่าง ๆ ที่พบในการทดสอบมากแก้ไขให้การทดสอบย่อยในแต่ละครั้งเป็นการทดสอบเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอน

(3) ในการเรียนการสอน หากผู้สอนใช้การประเมินเพื่อการปรับปรุง (Formative Evaluation) จะช่วยให้นักศึกษาแต่ละคนสามารถเรียนรู้ทันทุกบทเรียนก็จะเป็นการช่วยผู้เรียนในการสอบไล่ตอนจบหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเอง และไม่มีภาวะวุ่นวายใจมากในขณะที่ทำข้อสอบ การประเมินเพื่อการปรับปรุงและควรจะเน้นถึงประโยชน์ของการประเมินเพื่อการปรับปรุงให้ผู้เรียนทราบ

6. ข้อเสนอแนะ

(1) จากผลการสำรวจและการสัมภาษณ์ทั้งนักศึกษาและคณาจารย์คณะบัญชีมีความคิดเห็นสอดคล้องกันคือ เห็นด้วยอย่างมากต่อการจัดให้มีการทดสอบย่อยเพื่อการปรับปรุงแต่ควรลดจำนวนครั้งในการทดสอบลง เพื่อให้การทดสอบแต่ละครั้งมีคะแนนสูงขึ้นและไม่เป็นภาระในการออกข้อสอบและการตรวจแบบทดสอบในแต่ละครั้งมากเกินไป

(2) เมื่อสอบเสร็จแล้วควรมีการเฉลยข้อสอบทันที แต่เนื่องจากมีการทดสอบหลายห้องอาจารย์ไม่สามารถเฉลยแบบทดสอบหลังการสอบได้ทันทีจึงนำไปเฉลยในสัปดาห์ถัดไปซึ่งนักศึกษาแจ้งว่าจำไม่ได้ว่าตนเองผิดตรงจุดไหนดังนั้นควรนำเฉลยข้อสอบไปให้นักศึกษาดูในสัปดาห์ถัดไปและควรนำข้อสอบที่ตรวจเสร็จแล้วแจกให้นักศึกษาดูด้วยเพื่อเทียบให้รู้ข้อบกพร่องของตนเองและสามารถแก้ไขความผิดพลาดนั้นจะทำให้สามารถสอบกลางภาคและปลายภาคไม่ผิดซ้ำอีก

(3) อาจารย์อาจจะใช้การประเมินเพื่อการปรับปรุงช่วยปรับปรุงการสอนของตน เช่น ในกรณีผู้เรียนทั้งห้องทำข้อหนึ่งข้อใดผิดก็แสดงว่าการสอนหรือการอธิบายของผู้สอนอาจไม่แจ่มแจ้งพอ ผู้สอนควรหาวิธีสอนหรือวิธีอธิบายเรื่องนั้นใหม่ หรือใช้ตัวอย่างหรืออุปกรณ์การสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างรอบรู้ คือ สามารถทำได้ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

(4) นักศึกษาจะตั้งความคาดหวังสำหรับผลสัมฤทธิ์ผลของการสอบไล่ปลายปีได้ ถ้าทราบอยู่ตลอดเวลาว่าตนทำได้ จากผลของการประเมินเพื่อการปรับปรุงก็จะตั้งความคาดหวังหรือระดับความทะเยอทะยานในการสอบไล่ไว้สูง และคิดว่าตนคงจะทำได้เป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะตั้งใจเรียนให้ดี สำหรับผู้ที่ทำไม่ได้ก็มีโอกาสแก้ตัว พยายามแก้ไขจุดอ่อนของตน สามารถเรียนรู้จนรอบรู้ บทเรียนแต่ละเรื่องได้ทำให้มี

ความมั่นใจในเวลาสอบปลายภาค

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

1. ควรทำการศึกษาการทดสอบเพื่อการปรับปรุงในคณะอื่นของมหาวิทยาลัยว่ามีผลลัพธ์สอดคล้องไปในทางเดียวกับการสำรวจการทดสอบเพื่อการปรับปรุงของคณะบัญชีหรือไม่อย่างไร
2. ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบและวิธีการทดสอบเพื่อการปรับปรุงที่เหมาะสมในแต่ละรายวิชาอย่างจริงจังและเป็นระบบ

7. กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ คณะบดี คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่คณะบัญชีที่ให้ข้อมูลและเป็นกำลังใจให้ความร่วมมือและให้คำชี้แนะในเรื่องที่ติดขัด ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ ซึ่งเป็นที่ปรึกษา ขอขอบคุณนักศึกษาคณะบัญชีที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย

8. เอกสารอ้างอิง

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2543

พิสนุ พงศ์ศรี, การประเมินทางการศึกษา: แนวคิดสู่การปฏิบัติ กรุงเทพฯ : เทียมฟ้าการพิมพ์, 2549

บุญญา คงผล. การพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2544.

Bloom, Benjamin S., Thomas J. and Madaus George F. **Handbook on Formative and Summative evaluation of student learning.** New York: Mc Grow Hill Book Co., 1971.

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วม
ในชั้นเรียนภาคทฤษฎี กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

รายวิชาการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2

THE STUDY OF A RELATIONSHIP BETWEEN THE MOTIVATION OF
ATTENDING AND PARTICIPATING IN THEORETICAL CLASSROOM
AND THE STUDENTS' ACHIEVEMENT OF RADIO PRODUCTION 2

นฤมล ปิ่นโต

อาจารย์ประจำ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: Naruemon.pi@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ปัจจัยของการไม่เข้าชั้นเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยมุ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎี กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา RTV 411 การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2 ประชากรของการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา RTV 411 โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา RTV 411 ในภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 180 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย แบบสอบถาม และแบบทดสอบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา ประกอบด้วย ร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ ความโด่ง และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษารายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎีร้อยละ 96.1 เข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน โดยมีแรงจูงใจด้านความรู้ ความสนุกสนานจากการเรียนการสอน และคะแนนจากการเข้าชั้นเรียนในระดับมาก มีนักศึกษาที่มีแรงจูงใจด้านความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากเพื่อนในระดับปานกลาง และระดับมากในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน และพบว่า แรงจูงใจในการเข้าเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักศึกษาที่ขาดเรียนส่วนใหญ่เป็นเพราะขาดระเบียบวินัย ขาดทักษะการวางแผนการเรียน และไม่มีเวลาอดทน

คำสำคัญ: แรงจูงใจการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

The objectives of this research were to study the motivation in attending and participating in the classroom, the factors of an absence and having no participation in the class, by intending to search for the relation among the motivation of a class attendance and a class participation in the theoretical classroom with an educational achievement of the RTV 411 Radio Production 2 students . The populations of this research were the students who registered to study in RTV 411 subject which the samples were the 180 students who registered for the RTV 411 course in the second semester of 2009 (2/2009), the instruments which were used for collecting data were a questionnaire and a test, the statistics which were used in data analysis was the descriptive statistics consists of percentage, frequency distribution, mean, standard deviation, skewness, kurtosis and Pearson's product moment correlation coefficient.

The research found that there were 96.1 percentage of the theoretical RTV 411 students attended and participated in the classroom, as there was the motivation in the knowledge, the entertainment from learning and teaching, and the scores from the class attendance's checking list in a high level. And there were students who had the motivation in friends' acceptance need were in a medium and a high level similarly. However, the research found that the motivation in attending and participating the classroom had no relation with an educational achievement. As a phase of an absence of students, the majority was because of their own undisciplined behavior, their unskilled ability in planning for their studying, and also including their patience.

KEYWORDS: Motivation In Attending And Participating The Classroom, The Class Attendance
And The Class Participation, The Educational Achievement

1. บทนำ

รายวิชา RTV 411 การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2 เป็นรายวิชาเอกบังคับในหลักสูตรนิเทศศาสตรบัณฑิต มีเนื้อหาเกี่ยวกับกระบวนการผลิตรายการวิทยุกระจายเสียงที่มีรูปแบบซับซ้อนซึ่งต้องใช้ทั้งความรู้ในภาคทฤษฎี และการฝึกทักษะในภาคปฏิบัติควบคู่กัน การจัดการเรียนการสอนจึงต้องรองรับการเรียนรู้ของนักศึกษาทั้ง 2 ส่วน ด้วยการจัดแยกเป็นกลุ่มเรียนภาคทฤษฎี และกลุ่มเรียนภาคปฏิบัติ แต่การเรียนการสอนในภาคปฏิบัติ มีปัจจัยที่เอื้อให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนมากกว่าภาคทฤษฎีอยู่ 3 ประการ คือ 1) การจัดการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการการกระจายเสียงสร้างความตื่นตาตื่นใจและกระตุ้นการเรียนรู้ของนักศึกษาได้เป็นอย่างดี 2) ธรรมชาติของการเรียนภาคปฏิบัติ มีลักษณะเน้นการมีส่วนร่วมของ นักศึกษาในระดับสูง 3) การวัดและประเมินผล กำหนดให้คะแนนในภาคปฏิบัติเท่ากับร้อยละ 50 ซึ่งประกอบไปด้วยคะแนนการเข้าชั้นเรียนและคะแนนเก็บจากการฝึกทักษะภาคปฏิบัติ ขณะที่คะแนนภาคทฤษฎีไม่มีคะแนนในส่วนของ การเข้าชั้นเรียน แม้ว่า การเรียนการสอนในภาคทฤษฎี จะมีปัจจัยที่เอื้อให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนน้อยกว่าการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ แต่จากสถิติการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของ

นักศึกษาภาคทฤษฎีในรายวิชา RTV 411 4 ภาคการศึกษาซ้อนหลัง พบว่า จำนวนของนักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอมีค่อนข้างมาก

จากการศึกษาทฤษฎีแรงจูงใจ พบว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญต่อการเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เนื่องจากแรงจูงใจมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในแทบทุกด้าน (สุวรี ศิวะแพทย์, 2549: 130) ซึ่งการสร้างแรงจูงใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธี ผู้วิจัยซึ่งเป็นหัวหน้ารายวิชาดังกล่าว จึงได้พยายามสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนให้กับนักศึกษาโดยตลอด แรงจูงใจที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเหล่านี้ อาจจะเป็นที่มาของการเข้าชั้นเรียนและมีส่วนร่วมอย่างสม่ำเสมอของนักศึกษาก็เป็นได้ เมื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาคทฤษฎีของนักศึกษาที่เข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ 4 ภาคการศึกษาซ้อนหลังจากระบบ e-grading มหาวิทยาลัยศรีปทุม (2552) แล้ว พบว่า คะแนนสอบกลางภาคมีค่าเกรดเฉลี่ย (GPA) แตกต่างกันไปทั่วๆ ที่ทุกคนเข้าชั้นเรียนและมีส่วนร่วมในชั้นเรียนในระดับเดียวกัน หรืออาจจะเป็นเพราะนักศึกษามีแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนที่แตกต่างกัน และแรงจูงใจเหล่านี้มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ส่วนจำนวนนักศึกษาที่เข้าชั้นเรียนและมีส่วนร่วมในชั้นเรียนไม่สม่ำเสมอ แม้จะมีจำนวนไม่มากนัก แต่ก็เป็นที่น่าสงสัยเช่นกันว่า อะไรคือปัจจัยที่ทำให้คนกลุ่มน้อยกลุ่มนี้ไม่เข้าชั้นเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน

2. วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎีของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา RTV 411
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับของแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎี กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา RTV 411
3. เพื่อศึกษาปัจจัยของการไม่เข้าชั้นเรียน และการไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎีของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา RTV 411

3. แนวคิดและทฤษฎี

จากการศึกษาค้นคว้าแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า แนวคิดเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับหลักการสอนและวิธีการสอน และกลุ่มอ้างอิง รวมถึงทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ และทฤษฎีการเรียนรู้ สามารถนำมาเป็นกรอบในการวิจัยครั้งนี้ได้ ดังต่อไปนี้

สิ่งสำคัญที่เป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา ก็คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งหมายถึง ความรู้ ความสามารถของนักศึกษา ที่ได้มาจากการเรียนรู้ในรายวิชานั้นๆ โดยสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาหรือศึกษาต่อเนื่องต่อไปได้ โดยทั่วไปสามารถวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทั่วไป (สนทยา เขมวีรัตน์, 2546: 6) โดยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท (สุภาพรรณ โคตรจรัส, 2545; อ่างถึงใน ผดุงวิทย์ ดิษฐเจริญ, 2546: 14) ได้แก่ 1) องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม 2) องค์ประกอบด้านลักษณะที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน

การสอนที่มีประสิทธิภาพ ถือเป็นองค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมที่สำคัญประการหนึ่ง ที่จะทำให้ผู้เรียนให้ความร่วมมือกับผู้สอนได้เป็นอย่างดี นับตั้งแต่การเข้าชั้นเรียนด้วยความเต็มใจ การมีสมาธิจดจ่ออยู่กับบทเรียน

ตลอดจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ตามที่ระบุไว้ในรายวิชานั้นๆ ได้ การสอนที่ดีมีหลักการสำคัญ 4 ประการ (ชัยขงค์ พรหมวงศ์, 2543: 35-38) คือ 1) การเตรียมความพร้อมพื้นฐาน 2) หลักการวางแผนและเตรียมการสอน 3) หลักการใช้จิตวิทยาเพื่อจัดสภาพการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อประสิทธิภาพการเรียน หลักการจัดหาสื่อการสอนเพื่อช่วยถ่ายทอดความรู้ และ 4) หลักการประเมินผล รายงานผล และติดตามความก้าวหน้าของนักเรียนอย่างมีระบบ ส่วนวิธีการสอนนั้น มีรูปแบบที่แตกต่างกันอยู่ 2 รูปแบบ (ชัยขงค์ พรหมวงศ์, 2543: 39) คือ 1) วิธีการสอนแบบธรรมดาที่ผู้สอนเป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดความรู้ด้วยการสอนแบบบรรยาย หรือสาธิต นิยมใช้สอนกับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มใหญ่ 2) วิธีการสอนแบบนวัตกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มักเป็นการสอนแบบกิจกรรมกลุ่มมากกว่าแบบบรรยาย

นอกจากประสิทธิภาพการเรียนการสอนแล้ว กลุ่มบุคคลหรือกลุ่มอ้างอิงที่อยู่แวดล้อมตัวนักศึกษาที่มีส่วนต่อพฤติกรรมและการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา อันจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาด้วยเช่นกัน เนื่องจากกลุ่มอ้างอิงจะให้บรรทัดฐานทางสังคมซึ่งบุคคลอื่นสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการแสดงความคิด และแสดงพฤติกรรมได้ (จิตยาพร เสมอใจ, 2550: 158) ในบรรดากลุ่มอ้างอิงทุกประเภท “กลุ่มเพื่อน” มีความสำคัญต่อนักศึกษามากที่สุด เพราะว่าการกลุ่มเพื่อนสามารถตอบสนองความต้องการของนักศึกษาซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลายได้หลายด้าน (เจียรนัย ทรงชัยกุล, 2532: 229-231)

เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านลักษณะที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียนแล้ว แรงจูงใจ และความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน ถือเป็น 2 ปัจจัย ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาอย่างมาก โดยอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีแรงจูงใจ และทฤษฎีการเรียนรู้ ดังนี้

แรงจูงใจมีลักษณะที่สำคัญอยู่ 3 ประการ (วิไลวรรณ ศรีสงคราม, 2549: 168) ได้แก่ มีทิศทาง (Direction) มีความพยายาม (Effort) และมีความต่อเนื่อง (Persistence) โดยแรงจูงใจสามารถแบ่งได้หลายประเภท (วิไลวรรณ ศรีสงคราม, 2549: 170-175) ได้แก่ 1) แรงจูงใจทางชีววิทยา (Biological motives) 2) แรงจูงใจทางการกระตุ้น (Stimulus motives) และ 3) แรงจูงใจทางสังคมที่เป็นการเรียนรู้ (Learned social motives) โดยแต่ละคนจะมีแรงจูงใจต่างกันออกไปจึงเป็นเรื่องยากที่จะทำความเข้าใจโดยใช้ทฤษฎีแรงจูงใจเพียงทฤษฎีเดียว ปัจจุบันมีทฤษฎีแรงจูงใจที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้เพื่อก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ได้แก่ 1) ทฤษฎีแรงจูงใจ (Drive Theory) 2) ทฤษฎีเครื่องล่อ (Incentive Theory) 3) ทฤษฎีการตื่นตัว (Arousal Theory) 4) ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์

ส่วนลักษณะสำคัญของการเรียนรู้มี 3 ประการ (เบนจามิน บลูม, 1989) ได้แก่ 1) การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงด้านพฤติกรรม 2) การเรียนรู้เป็นผลของการฝึกหัด และประสบการณ์ เป็นกระบวนการให้การเรียนรู้ทั้งทางตรงและทางอ้อม 3) การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ทั้งนี้ กระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง และมีความสัมพันธ์กัน อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้ของบุคคลมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน บทเรียน วิธีการเรียนการสอน ความสามารถในการถ่ายโยงการเรียนรู้ และองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม ทฤษฎีการเรียนรู้ที่นิยมนำมาอธิบายสถานการณ์การเรียนรู้ในปัจจุบันจึงมีหลายทฤษฎี ได้แก่ 1) ทฤษฎีการเชื่อมโยงของธอร์นไคค์ (Thorndike's Connectionism Theory) 2) ทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning Theory) 3) ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Theory)

4. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (quantitative research) แบบการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) โดยมีแบบทดสอบ และแบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัย เพื่อศึกษาถึง ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาคทฤษฎีของนักศึกษารายวิชา RTV 411 การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2 ประชากรของการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา RTV 411 การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2 กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนรายวิชา RTV 411 การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2 ในภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 180 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างระหว่างวันที่ 9-24 มีนาคม 2553 และประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป (SPSS for Windows) โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (descriptive statistic) ประกอบด้วย ร้อยละ การแจกแจงความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ ความโด่ง และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันในการวิเคราะห์ผล

5. ผลการศึกษา

นักศึกษาที่เข้าเรียนรายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎี และเข้าสอบกลางภาคส่วนใหญ่เป็นเพศชายคิดเป็น ร้อยละ 53.9 โดยร้อยละ 95 มีอายุอยู่ระหว่าง 18-25 นักศึกษาส่วนมากเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนคิดเป็น ร้อยละ 96.1 แต่เป็นการเข้าเรียนอย่างไม่สม่ำเสมอ รองลงมาเข้าเรียนเกือบทุกครั้ง และมีนักศึกษาที่ไม่เข้าเรียนเลยแม้แต่ครั้งเดียวเพียงร้อยละ 3.9 เท่านั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน อยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับ คือ ความต้องการที่จะได้รับความรู้ คิดเป็น ร้อยละ 53.8 ความต้องการที่จะได้รับความพึงพอใจจากการจัดการเรียนการสอน ร้อยละ 43.9 และความต้องการที่จะได้รับคะแนนจากการเข้าเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ร้อยละ 37.6 ส่วนความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากเพื่อน อาจารย์ และผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 39.3 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น กลุ่มตัวอย่างที่เข้าสอบกลางภาคเรียนรายวิชา RTV 411 นักศึกษาส่วนใหญ่ทำคะแนนได้ค่อนข้างน้อย คะแนนสอบมีลักษณะกระจุกตัว กล่าวคือ มีค่าความเบ้ เท่ากับ 0.222 ค่าความโด่ง เท่ากับ 0.86 และมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 11.42 นอกจากนี้ยังพบว่า ระดับของแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎีของนักศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา RTV 411 อีกด้วย

รายวิชา RTV 411 ภาคปฏิบัติทั้ง 3 กลุ่มเรียน มีจำนวนนักศึกษาที่เข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน ไม่สม่ำเสมอ เป็นจำนวนใกล้เคียงกัน แต่มีเหตุผลของการไม่เข้าชั้นเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียนต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มเรียนวันอังคาร เวลา 8.30-10.20 น. นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เข้าเรียนเนื่องจากตื่นสาย และการจราจร กลุ่มเรียนวันอังคาร เวลา 14.30-16.20 น. นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เข้าเรียนเนื่องจากการเว้นช่วงระหว่างวิชาที่ นานเกินไป ส่วนกลุ่มเรียนวันพุธ เวลา 14.30-16.20 น. นั้น นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่เข้าเรียนเนื่องจากการเว้นช่วง ระหว่างระหว่างวิชาที่นานเกินไป ส่วนนักศึกษาที่ไม่เข้าเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน ส่วนมากเป็น นักศึกษาทุนกีฬา และศิลาพัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย

6. อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

6.1 อภิปรายผล

1. การศึกษาแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน

นักศึกษาส่วนใหญ่มีความเห็นว่า สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน รายวิชา RTV411 ภาคทฤษฎีในระดับมากเรียงตามลำดับ ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับ 1) ความรู้ 2) ความสนุกสนานจากการจัดการเรียนการสอน 3) คะแนนจากการเข้าเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน แต่มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง และระดับมากใกล้เคียงกันในด้านความต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อน อาจารย์และผู้ปกครอง ดังนั้น แรงจูงใจดังกล่าว ล้วนแต่เป็นแรงจูงใจในการเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนที่สำคัญทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมในการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา จากจำนวนครั้งที่นักศึกษาเข้าเรียนจริง พบว่า เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ผู้สอนจึงต้องรักษาแรงจูงใจในการเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่องต่อไป อย่างไรก็ตาม ความต้องการที่จะได้รับความรู้จากบทเรียนเป็นแรงจูงใจที่นักศึกษาส่วนใหญ่ระบุว่ามีความแรงจูงใจในระดับมาก ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาจำเป็นต้องนำความรู้ และทักษะที่ได้จากบทเรียนภาคทฤษฎีไปใช้ผลิตชิ้นงานในภาคปฏิบัติซึ่งมีคะแนนเก็บสูงถึงร้อยละ 50 โดยเฉพาะทักษะการใช้ความคิด การนำเสนอเนื้อหา การวิเคราะห์และประเมินผลรายการ ซึ่งไม่สามารถเกิดขึ้นได้ด้วยการอ่านจากเอกสารประกอบการสอนด้วยตัวเอง

นอกจากต้องการได้รับความรู้แล้ว ยังมีนักศึกษาที่ต้องการได้รับความพึงพอใจจากการจัดการเรียนการสอนในระดับมากเป็นจำนวนรองลงมาด้วย จึงถือว่าการจัดสร้างสิ่งจูงใจในด้านนี้ของผู้สอนได้ผลอย่างมาก ทั้งนี้ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน และความพึงพอใจในชั้นเรียนรายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎี ได้แก่ 1) การสร้างบรรยากาศการเรียนให้เกิดความผ่อนคลาย เป็นกันเองระหว่างผู้สอน และผู้เรียน 2) การเฝ้าความสนใจและเน้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียน 3) ให้เกียรติผู้เรียน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าว มีความสอดคล้องกับการใช้จิตวิทยาเพื่อจัดสภาพการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อประสิทธิภาพการเรียน ซึ่งเป็นหนึ่งในหลักการสอนที่ดี 4 ประการ ที่นักการศึกษาใช้ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติกัน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2543: 35-38)

ความต้องการคะแนนจากการเข้าชั้นเรียน เป็นแรงจูงใจที่นักศึกษาให้ความเห็นว่ามีความจำเป็นในระดับมากเป็นอันดับที่ 3 แม้ว่าผู้สอนได้แจ้งให้นักศึกษาทราบแล้วว่า คะแนนการเข้าเรียนที่ให้ไปนั้น เป็นเพียง "คะแนนช่วย" แสดงว่าการประเมินผลการเรียนมีความหมายทางความรู้สึกรักของนักศึกษาอย่างมาก ส่วนการเข้าเรียนและมีส่วนร่วมในชั้นเรียนเพราะความต้องการที่จะได้รับการยอมรับจากเพื่อน อาจารย์ และผู้ปกครอง นั้น นักศึกษามีระดับแรงจูงใจด้านนี้ในระดับปานกลาง และระดับมากเป็นจำนวนใกล้เคียงกัน ทั้งเพื่อน อาจารย์และผู้ปกครองถือเป็นกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญของนักศึกษา จึงมีผลต่อการเกิดแรงจูงใจในส่วนนี้กับนักศึกษาจำนวนไม่น้อยในระดับมาก แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ระบุว่ามีความแรงจูงใจด้านนี้แค่ในระดับปานกลางเท่านั้น อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่เป็นตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสบการณ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษามากพอสมควรแล้ว ต่างจากนักศึกษาปีที่ 1 ที่มีจะได้รับอิทธิพลจากเพื่อน ขณะที่อาจารย์และผู้ปกครอง จะมีอิทธิพลต่อผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็กมากกว่า

2. การศึกษาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลการศึกษา พบว่า ระดับแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัยที่พบว่าแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียน เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนของนักศึกษา ทำให้ตีความได้ว่า แม้นักศึกษาจะเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เพราะมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับสูงก็ตาม แต่ก็ไม่ได้เป็นหลักประกันว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงตามไปด้วย อนึ่ง ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีหลายปัจจัย ทั้งนี้ องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น แบ่งออกเป็น 2 ประเภท (สุภาพรรณ โคตรจรัส, 2545; อ้างถึงใน ผดุงวิทย์ ดิษฐเจริญ, 2546 คือ 1) องค์ประกอบด้านลักษณะที่เกี่ยวกับตัวผู้เรียน และ 2) องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยด้านการศึกษ้อีกหลายชิ้นที่พบว่า แรงจูงใจทางการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่ เป็นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่นๆ ซึ่งแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้ก็เป็นเพียงหนึ่งในหลายปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ชัยกร คำแวง, 2550: 88-89, นิมมวล ศรีจาด และคณะ (2540: บทคัดย่อ), ศันสนีย์ ภู่งศ์พัฒนา (2547: บทคัดย่อ), บุญผา อยู่ทรัพย์ (2544: บทคัดย่อ) แม้ว่าแรงจูงใจในการเข้าเรียน และการมีส่วนร่วมทางการเรียน จะไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎีก็ตาม แต่จากผลการศึกษาเบื้องต้นพบว่า แรงจูงใจดังกล่าวมีทิศทางเดียวกับจำนวนครั้งในการเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน การเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียน จึงน่าจะมีส่วนเอื้อให้เกิดปัจจัยอื่นที่สำคัญอันมีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเชิงบวก ซึ่งต้องทำการศึกษากันต่อไป

3. ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาไม่เข้าเรียน

จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาเกือบทั้งหมดเข้าเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎี แต่ส่วนใหญ่จะเข้าเรียนไม่สม่ำเสมอ เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่ทำให้ศึกษากลุ่มนี้ไม่เข้าเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน พบว่า เกิดจากเป็นปัจจัย 3 ประการ คือ 1) ความไม่มีวินัยในตนเอง และขาดความสามารถในการวางแผน 2) การขาดความอดทนต่อสถานการณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน 3) มีเหตุอันจำเป็นซึ่งถือเป็นเหตุสุดวิสัยที่ยากจะหลีกเลี่ยงได้ อย่างไรก็ตาม จากสถิติหลายปีที่ผ่านมาพบว่า นักศึกษาจะขาดเรียนน้อยลงอย่างมากหลังสอบกลางภาค เนื่องจากเกิดความกังวลเกี่ยวกับคะแนนสอบกลางภาคของตน ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ว่า นักศึกษามีความต้องการที่จะได้รับคะแนนจากการเข้าชั้นเรียนในระดับสูง ส่วนนักศึกษาที่ไม่เข้าเรียน และไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียนรายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎีแม้แต่ครั้งเดียวมีเพียงแค่ร้อยละ 3.9 เท่านั้น ส่วนมากเกิดจากเหตุอันจำเป็น ได้แก่ การเป็นนักศึกษาทุนกีฬา และศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย ความเจ็บป่วย อ่อนเพลีย โดยมีนักศึกษาที่ไม่เข้าเรียนเพราะเวลาเรียนตรงกับเวลาทำงาน และมีกิจธุระจำเป็น เพียงกรณีละ 1 คน

6.3 ข้อเสนอแนะ

การรักษาสิ่งจูงใจในการเข้าชั้นเรียนที่มีอยู่แล้วให้มีคุณภาพคงที่ และควรแทรกความรู้เรื่องวินัยในการเรียนให้กับศึกษานอกเหนือองค์ความรู้จากบทเรียน เพื่อให้ให้นักศึกษาเข้าใจ และสามารถนำไปปฏิบัติจนก่อให้เกิดผลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการทำงานในอนาคตได้ นอกจากนี้มหาวิทยาลัยต้องมีมาตรการให้ความช่วยเหลือในการซ่อมเสริม และทบทวนความรู้ให้กับนักศึกษาทุนกีฬาและศิลปวัฒนธรรม ซึ่งไม่สามารถเข้าชั้นเรียน และมีส่วนร่วมในชั้นเรียนได้ โดยจัดเวลาเรียนเสริมให้เหมาะสม ส่วนการจัดตารางสอนให้กับนักศึกษานั้น ต้องคำนึงถึงความเหมาะสม และความสะดวกต่อการเรียนของนักศึกษาเป็นสำคัญ

ในด้านการดำเนินงานวิจัยครั้งต่อไปนั้น ควรต่อยอดองค์ความรู้เรื่องแรงจูงใจต่อไปในเรื่องวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนให้กับนักศึกษารายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎี และศึกษาแรงจูงใจที่จะได้รับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับสูงของนักศึกษารายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎี รวมถึงต่อยอดองค์ความรู้เรื่องแรงจูงใจด้านความต้องการคะแนนต่อไปว่า หากไม่มีการลงชื่อในการเข้าชั้นเรียนในรายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎีแล้ว ระดับของแรงจูงใจในด้านความต้องการคะแนนนี้จะลดลงมากน้อยแค่ไหน และพฤติกรรมการเข้าเรียน และการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน จะแปรผันตามกันด้วยหรือไม่ ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยอื่นๆ ที่คาดว่าจะอาจมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา RTV 411 ภาคทฤษฎี นอกเหนือจากเรื่องแรงจูงใจด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จำนวนครั้งในการเข้าเรียน การให้ความสนใจขณะเรียน การทบทวนความรู้ ลักษณะทางประชากรศาสตร์ และความสามารถในการเรียนรู้ เป็นต้น นอกจากนี้ยังควรขยายขอบเขตการวิจัยเรื่อง “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนภาคทฤษฎีกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษารายวิชา “การผลิตรายการวิทยุกระจายเสียง 2” ไปยังประชากรที่ลงทะเบียนรายวิชานี้ในภาคปฏิบัติ เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลระหว่างกันด้วย

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

8. รายการอ้างอิง

- ฉัตยาพร เสมอใจ. 2550. พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- บุปผา อยู่ทรัพย์. 2544. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาภาคปกติ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. กรุงเทพมหานคร: สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.
- ชัยกร คำแวง. 2550. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาแคลคูลัส 1 ของนักศึกษาหลักสูตรวิศวกรรมศาสตร์สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร. รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- นฤมล ปิ่นโต. 2552. สถิติการเข้าชั้นเรียนรายวิชา RTV 411. กรุงเทพมหานคร.
- นิ่มนวล ศรีจาด, ชาตรี นนทศักดิ์ และสุนันท์ อยู่คงดี. 2540. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม. รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- มหาวิทยาลัยศรีปทุม. 2552. ระเบียบการและหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2552. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2532. เอกสารการสอนชุดวิชาพฤติกรรมวิทยุหน่วยที่ 1-8. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2543. เอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการการสอนหน่วยที่ 1-7. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. 2543. เอกสารการสอนชุดวิชาวิทยาการการสอนหน่วยที่ 8-15. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

มหาวิทยาลัยศรีปทุม. 2552. การประเมินผลรายวิชา RTV411 ผ่านระบบ e-grading. กรุงเทพมหานคร.

คันสนีย์ ภู่งศ์พัฒนา. 2547. แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนสาธิต.

วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวริย์ ศิวะแพทย์. 2549. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนส โตร์.

Benjamin, B.W. 1989. **Dictionary of Behavioral Science**. Second Edition. San Diego: Academic Press.

การศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม
THE STUDY OF ENGLISH COMMUNICATIVE COMPETENCE IN
LISTENING OF SRIPATUM UNIVERSITY STUDENTS

ธวัชพร ตันตระกูล

E- mail: tuwaporn.ta@spu.ac.th

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการศึกษาในครั้งนี้เพื่อศึกษาวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม และหาคำตอบว่าทักษะย่อยใดบ้างที่มีปัญหา แบบทดสอบสร้างขึ้นเพื่อวัดขีดความสามารถของผู้เรียนในขอบเขตดังนี้คือ การจับใจความสำคัญของข้อความ ความเข้าใจในข้อความ การเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า และการถ่ายทอดข้อความในการศึกษาครั้งนี้ใช้เกณฑ์ประเมินผลที่ร้อยละ 60 ในการที่จะวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของผู้เข้าสอบ

นำแบบทดสอบมาทดสอบกับนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในภาคที่ 2 ของปีการศึกษา 2552 จำนวน 120 คน นำคะแนนเฉลี่ยแต่ละทักษะย่อย และคะแนนรวมทุกทักษะนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ผลปรากฏดังนี้

1. พิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบรวมพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมมีปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง
2. ประเด็นที่พบว่านักศึกษามีปัญหาความสามารถในการใช้อังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง ได้แก่ การถ่ายทอดข้อความและการเก็บรายละเอียดจากข้อความ ขณะที่การจับใจความสำคัญของข้อความและความเข้าใจในข้อความไม่มีปัญหา

คำสำคัญ: ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง

ABSTRACT

The purpose of this study was to determine the English communication competence in listening of students at Sripatum University, and to find out which subskills cause problems. The test was constructed to determine students' English listening communicative competence in the following areas: getting the gist of the message, passage comprehension, obtaining information, and relaying oral messages. In this study, a 60% criterion was used to determine the English listening ability of those tested.

The test was administered to 120 students at Sripatum University who enrolled in Fundamental English Course in the second semester of 2009 Academic year .The mean scores of each subtest and whole test were compared to the criterion.

The results were as follows:

1. Considering the mean score of the total test, students at Sripatum University have problems in English listening communicative competence.
2. The areas in which the students have problems are relaying oral messages and obtaining information, while they have no problems in getting the gist of the message and passage comprehension.

KEYWORD : English Communicative Competence in Listening

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาที่มีความสำคัญ และมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สามารถใช้ติดต่อสื่อสารความหมายกันได้เข้าใจในระหว่างชนชาติ ซึ่งมีความเจริญรุ่งเรืองในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย ฯลฯ ภาษาอังกฤษนับวันจะทวีความสำคัญยิ่งขึ้นไปตามความเจริญก้าวหน้าของโลก ทั้งนี้เนื่องจากภาษาอังกฤษมีส่วนเกี่ยวข้องกับอยู่ด้วยเสมอไม่ว่าจะเป็น ด้านการเมือง เศรษฐกิจ การศึกษา หรือ เทคโนโลยี

ภาษา คือ เครื่องมือในการสื่อความหมายที่สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคม ดังที่ Wilkins ได้กล่าวไว้ว่าภาษา คือ สื่อของการติดต่อสื่อสารที่สำคัญและใช้กันมากที่สุด ภาษาเป็นสื่อที่ทำให้โครงสร้างทางสังคมมีความประณีตและสมบูรณ์ ภาษาจึงเป็นหัวใจของการสื่อสาร (อ้างถึงใน Byrne, 1980) ดังนั้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเป็นจุดหมายที่ผู้สอนภาษาต่างประเทศทั่วโลกยอมรับ (Rivers, 1970) นั่นก็คือจุดมุ่งหมายปลายทางของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ คือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) สามารถแปลความได้ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นการพูด หรือ การโต้ตอบกันทางจดหมาย (Widdowson, 1978)

ความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามสถานการณ์จริง นั่นคือ การติดต่อสื่อสารที่เป็นธรรมชาติกับบุคคลเดียวหรือมากกว่านั้น ซึ่งนอกจากผู้เรียนจะรู้ถึงรูปแบบคำกริยา คำศัพท์ต่างๆ และประโยคพื้นฐานแล้ว ผู้เรียนยังจะต้องรู้ถึงวิธีการใช้สิ่งเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากการสนทนากับเจ้าของภาษา (Savignon, 1978) และ Carroll ได้กล่าวว่า สามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารประกอบด้วยความสามารถในการใช้รูปแบบของภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ (Communicative Acts) และสามารถเข้าใจในหน้าที่ทางการสื่อสารของประโยค และความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่างๆ (Carroll, 1980)

นอกจากนั้น Littlewood มีทัศนะเกี่ยวกับผู้สื่อสารว่า ผู้สื่อสารที่ใช้ภาษา ต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้ที่มีความคล่องแคล่วแม่นยำในโครงสร้างไวยากรณ์เสมอไป คนที่ไม่เก่งทางไวยากรณ์บางคนสามารถจัดสถานการณ์ระหว่างตัวเขาและผู้ฟังให้สามารถแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกัน

และกันได้ และยังสามารถเลือกรายการ (items) ต่าง ๆ ที่ทำให้การสื่อสารดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพได้ด้วย ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องมีโอกาสได้พัฒนาทักษะนี้ด้วยการฝึกในสถานการณ์หลายๆ อย่างเพื่อให้ได้สื่อสารเหมือนอยู่ใน สถานการณ์จริง (Littlewood, 1981) ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันควรยึดแบบ การเรียนการสอนแนวใหม่ คือ แนวการสอนเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach)

ในประเทศไทยภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทมาก ทั้งในด้านการศึกษา สังคม การเมือง เศรษฐกิจ การค้า การท่องเที่ยว ตลอดจนสื่อสารมวลชน การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศเท่าที่ผ่านมา ทั้งในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา ยังไม่ประสบความสำเร็จ อย่างแท้จริง ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารทั้งทางภาษาพูดหรือภาษาเขียน เนื่องจากการเรียนการสอนมุ่งเน้นการให้ ความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และการแปล ดังนั้นหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในปัจจุบัน จึงได้ปรับปรุงให้ เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและสังคม จุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้เปลี่ยนแปลง จากการสอนเน้นแต่ทักษะ การอ่านและการเขียนเป็นการสอนทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมุ่งใช้ประโยชน์เพื่อการสื่อสาร การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ตามจุดมุ่งหมายของ หลักสูตร จำต้องมีทักษะในการใช้ทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนเหมือนดังที่ Widdowson กล่าวไว้ว่าความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Ability) นั้นเกี่ยวข้องกับทักษะทั้ง 4 ซึ่ง รวมถึงกิริยาท่าทาง และวิธีการพูดเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจน และจุดมุ่งหมายของหลักสูตรใหม่ของไทยก็มุ่ง พัฒนาทักษะทั้ง 4 เช่นกัน แต่ถ้าพิจารณาทักษะทั้ง 4 แล้วทักษะการฟังนับเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และเป็น ทักษะพื้นฐานที่จำเป็นของการเรียนรู้เพื่อนำไปสู่ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสาร (Widdowson, 1978) Strickler ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กๆ ไว้ว่า เด็กเรียนรู้ภาษาจากการได้ยินการใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่าง ๆ และจากการที่เด็กใช้ภาษาแบบลองผิดลองถูกทำให้เด็กเข้าใจถึงกฎเกณฑ์ภาษาที่ซับซ้อน ภาษา ของเด็กจะพัฒนาในขอบเขตของการใช้ภาษาที่มีความหมายแก่ตัวเอง เด็กจะรู้ความหมาย และวิธีใช้การ ติดต่อกับบุคคลอื่น ทักษะการฟังและการพูดนี้ทำให้เกิดการพัฒนาของทักษะอื่น คือ อ่านและเขียน ต่อเนื่องกันไปเป็นลำดับ ในการเรียนภาษาต่างประเทศก็เช่นเดียวกันต้องอาศัยทักษะทั้งสองนี้เป็นทักษะพื้นฐาน ในการเรียนตามหลักภาษาศาสตร์

ในด้านการเรียนการสอนในห้องเรียน Byrne เสนอว่าเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในชีวิต ประจำวันได้จริง ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกในด้านกรฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งจะต้องเริ่มฝึกตั้งแต่ขั้นแรกของการ เรียนการสอนภาษา หรือฝึกไปพร้อม ๆ กับการพูด เพราะถ้าจะมุ่งเน้นพัฒนาเฉพาะทักษะการพูดเป็นส่วน ใหญ่และละเลยทักษะการฟัง ผลเสียก็คือเมื่อผู้เรียนอยู่นอกห้องเรียนหรืออยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ที่นอกเหนือจาก บทสนทนาที่ได้ฝึกเด็กจะประสบปัญหาด้านการพูดไม่สามารถพูดได้ตอบได้เนื่องจากฟังไม่เข้าใจ

ดังนั้นจึงนับว่าในปัจจุบันการฟังเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญและจำเป็น ซึ่งผู้สอนจะต้องฝึกผู้เรียนอย่างจริงจัง การที่ผู้เรียนมีทักษะในการฟังเพื่อการสื่อสาร ได้ถูกต้องนั้น จะต้องเริ่มจากการสอนฟังอันดับแรก ดังที่ Rivers กล่าวถึงการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่าถ้าจะให้จุดมุ่งหมายในการสื่อสารประสบผลสำเร็จ สิ่งสำคัญอันดับแรกก็คือ การสอนให้ฟังภาษาพูดให้เข้าใจ

จากข้อคิดเห็นของนักการศึกษา และผลการศึกษาข้างต้นจะเห็นว่าทักษะการฟังไม่เพียงแต่เป็นทักษะ พื้นฐานในการพัฒนาทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเท่านั้น แต่ยังมีบทบาท

สำคัญในการสื่อสารด้วย ทั้งนี้เพราะหากผู้สนทนาไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวที่ได้ยินแล้ว ก็ยากที่จะได้ตอบและสื่อสารได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่า ทักษะการฟังยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อแสวงหาความรู้และประสบการณ์เพิ่มเติมๆ ได้ด้วยตัวเองจากสื่อสารมวลชนต่างๆ และในปัจจุบันคนไทยมีโอกาสดูติดต่อกับชาวต่างชาติมากขึ้นความสำคัญที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังจึงมีมากขึ้นแต่ปัญหาที่สำคัญมักพบกันเสมอในการใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับชาวต่างประเทศ ก็คือการขาดทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ ซึ่งปัญหานี้ นับว่าเป็นปัญหาที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากการศึกษางานวิจัยของไทยที่ผ่านมา พบว่าผู้เรียนมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านการฟังไม่ว่าจะเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลายหรือแม้แต่มัธยมศึกษา สาเหตุที่ผู้เรียนไม่สามารถฟังภาษาอังกฤษได้เข้าใจดีนั้น เนื่องจากการเรียนการสอนในโรงเรียนที่ผ่านมา มุ่งฝึกด้านไวยากรณ์และการแปล ผู้เรียนจึงรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ แต่ขาดทักษะทางด้านการฟังและพูดที่จะใช้ในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนับว่าเป็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษอย่างยิ่ง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม และปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในแต่ละทักษะย่อยของการฟัง ซึ่งประกอบด้วย

- ทักษะการจับใจความสำคัญของข้อความ (getting the gist of message)
- ทักษะความเข้าใจในข้อความ (passage comprehension)
- ทักษะการเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า (obtaining information)
- ทักษะการถ่ายทอดข้อความ (relaying oral message)

3. วิธีการดำเนินวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาแบบเรียนและเอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาการ ฟัง พูดวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน 1 และวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 2 ของกลุ่มประชากร เพื่อเป็นแบบในการเขียนแบบทดสอบให้สอดคล้องและตรงกับเนื้อหาต่าง ๆ
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารด้านการฟังจากหนังสือ Testing Communicative Performance (1980) และหนังสือ Modern Language Performance Objective and Individualization (1977)
3. สร้างแบบทดสอบ โดยได้รับคำแนะนำ และแก้ไขจากอาจารย์ชาวต่างประเทศและอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษชาวไทย ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาของแบบทดสอบ (content validity)
4. ติดต่อผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ เพื่อขอความช่วยเหลือและร่วมมือในการอ่านแบบทดสอบลงในเครื่องบันทึกเสียง

5. ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังที่สร้างขึ้นไปทดลองสอบกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ENG 112) จำนวน 60 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ วิเคราะห์ข้อทดสอบ จำนวน 50 ข้อ โดยวิเคราะห์แต่ละข้อเพื่อหาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกก่อนจะนำไปสอบจริง

6. นำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง ซึ่งได้ผ่านการวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นและค่าความยากง่ายของแบบทดสอบไปทดสอบกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา และนำคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบรวมทุกทักษะมาหาค่าเฉลี่ยและหาค่าร้อยละเพื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 โดยใช้สูตร Kuder Richardson 21

4. สรุปผลการวิจัย

นักศึกษามีระดับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังเมื่อพิจารณารวมทุกทักษะย่อยได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 59.26 ซึ่งแสดงว่ามีความสามารถต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในวันว่ามีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง

ทักษะที่นักศึกษาไม่มีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง และผ่านเกณฑ์ได้แก่ ทักษะการจับใจความสำคัญของข้อความ และทักษะความเข้าใจในการอ่านข้อความ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 60.30 และ 65.20 ตามลำดับ

ส่วนทักษะที่นักศึกษามีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังและไม่ผ่านเกณฑ์ได้แก่ ทักษะการเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า และทักษะการถ่ายทอดข้อความ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.50 และ 58.80 ตามลำดับ

5. อภิปรายผล

จากการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง ของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ปรากฏว่าทักษะการจับใจความสำคัญของข้อความและทักษะความเข้าใจในข้อความ นักศึกษาผ่านเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คิดเป็นร้อยละ 66.67 และ 75.83 ตามลำดับ แสดงว่านักศึกษาไม่มีปัญหาในสองทักษะนี้อาจเนื่องมาจากในชีวิตประจำวันนักศึกษาค้นเคยกับการฟัง การเห็น การอ่าน และการเขียนข้อความที่ต่อเนื่องกันและอาจจะได้รับการฝึกทักษะดังกล่าว อยู่ในขั้นที่ใช้ได้จึงสามารถจับใจความที่สำคัญของข้อความ และสามารถเข้าใจในข้อความ แม้จะไม่ได้ฝึกทักษะย่อยเหล่านี้มาโดยตรงก็ตาม ส่วนทักษะการเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า และทักษะการถ่ายทอดข้อความนักศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้คือ ร้อยละ 60 พบว่านักศึกษาได้คะแนนอยู่ระหว่างร้อยละ 50-59 และ 40-49 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังไม่มีความสามารถในการใช้ทักษะดังกล่าวอย่างเพียงพอ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าทักษะการเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า และทักษะการถ่ายทอดข้อความ เป็นทักษะการฟังระดับสูงที่ต้องฝึกฝนอย่างจริงจัง จึงจะช่วยพัฒนาทักษะการฟังในด้านนี้ได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณารวมทุกทักษะ นักศึกษาส่วนใหญ่จำนวน 40 คน ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 50-59 และ นักศึกษาจำนวน 35 ได้คะแนนระหว่างร้อยละ 60-69 ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีทั้งผ่านเกณฑ์และไม่ผ่านเกณฑ์ที่

กำหนดไว้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับไม่ดัดนัก ซึ่งอาจเกิดจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เท่าที่ผ่านมานั้น การให้ความรู้ทางด้านทฤษฎีไวยากรณ์ และการแปลโดยไม่เน้นทักษะการฟัง หรือผู้เรียนอาจจะไม่ได้รับการฝึกในทักษะการฟังอย่างเพียงพอ ดังที่ จีรวัดน์ สถานานนท์ ได้ทำการวิจัยพบว่า การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังค่อนข้างอ่อน ผู้สอนควรสนใจหาวิธีการฝึกทักษะในการฟังให้มากขึ้นกว่าเดิมและให้เวลาในการฝึกทักษะการฟังให้มากขึ้น ผู้เรียนจะได้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น (จีรวัดน์ สถานานนท์, 2523)

6. ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง โดยเฉพาะทักษะการเก็บรายละเอียดจากคำบอกเล่า และทักษะการถ่ายทอดข้อความ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกทักษะดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอหรือฝึกการฟังภาษาอังกฤษที่ใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น การฟังบทสนทนา การฟังอภิปราย การสัมภาษณ์ การฟังข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ ก็จะช่วยพัฒนาทักษะความเข้าใจในการฟังของนักศึกษาให้ดีขึ้นได้ นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารและผู้ที่ทำหลักสูตร ควรจะได้นำมาพิจารณาและหาทางแก้ไข เพื่อให้นักศึกษามีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารด้านการฟัง

1. เนื้อหาที่นำมาให้นักศึกษาฟัง ควรเป็นเนื้อหาที่น่าสนใจ เพื่อที่จะให้นักศึกษาเรียนด้วยความสนุกและท้าทาย
2. หัวข้อที่นำมาใช้ในการฝึกฟังนั้น ควรนำมาจากเรื่องที่ใช่จริง (authentic) และเป็นการพูดด้วยความเร็วปกติ
3. ให้นักศึกษาได้คุ้นเคยกับภาษาอังกฤษหลายๆ สถานการณ์ เช่น ข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ ฯลฯ
4. ให้นักศึกษาได้ทำแบบฝึกหัดหลังการฟังแต่ละครั้ง แบบฝึกหัดอาจอยู่ในลักษณะที่แตกต่างกันไป เช่น การฟังเพื่อรับรู้ การฟังเพื่อความเข้าใจและการฟังเพื่อจดบันทึก ฯลฯ
5. จัดการเรียนการสอนแบบเอกัตบุคคล (individualized instruction) เปิดโอกาสให้นักศึกษาแต่ละคนได้ฝึกฟังด้วยตนเองในทักษะย่อยที่ตนบกพร่องอยู่จนกระทั่งผ่านเกณฑ์ของทักษะนั้นได้
6. ควรเพิ่มแบบทดสอบในแต่ละทักษะย่อยให้มากขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ กัน เพื่อให้นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการฟังให้ดียิ่งขึ้น

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

8. รายการอ้างอิง

จิรวัดน์ สถานานนท์. 2524. “ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียน
รัฐบาลที่ตั้งอยู่ในเขตการศึกษา 1 กรุงเทพมหานคร”. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Byrne, Donn. 1980. **English Testing Perspectives**. London: Longman Group Ltd.

Littlewood, William. 1981. **Communicative Language Teaching**. London : Cambridge University Press.

Rivers, Willga M. 1970. **Teaching Foreign Language Skills**. Chicago : The University of Chicago Press,

Savignon, Sandra J. 1978. "Teaching for Communication." **English Teaching Forum**. 16,2: 2-9.

Stricklet, Darryl S. 1979. "TV as a Tool to Improve Basic Communicative Skills." **Language Arts**. 56,6: 635.

Valette, Rebecca M. 1977. **Modern Language Testing**. New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc.,

Widdowson, H. G. 1978. **Teaching Language as Communication**. Oxford: Oxford University Press.

Wilkins, D.A. 1970. **National Syllabus**. Oxford: Oxford University Press.

**A STUDY OF FACTORS AFFECTING LEARNING ACHIEVEMENT
IN ENGLISH FOUNDATION COURSES OF SECOND-YEAR
STUDENTS AT SRIPATUM UNIVERSITY**
การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม

Piboon Sukvijit

Assistant Chairperson, Foreign Languages Department, Faculty of Liberal Arts

E-mail : piboon.su@spu.ac.th

ABSTRACT

The main purpose of this study was to examine the factors affecting learning achievement in English foundation courses of second year students at Sripatum University. In addition, it was to particularly examine the correlations between student factors, family factors and classroom factors with the students' English learning achievement. Furthermore, it was to help find out an equation to predict students' learning achievement. In addition, it aimed to examine the assumption that students from diverse faculties obtained different learning achievements. The questionnaire measured students' attitude, motivation, aspect of pursuing higher education, family's support, students' extra activities in English, teachers' quality, teaching methods, classroom facilities. Then, it was administered to 580 selected second-year students who had enrolled in the Everyday English Course in the previous semester and were currently taking the Social English Course. Moreover, an interview was included in this research study to find out for any intangible factors such as behavior, feeling, or how students wanted the course to be improved. The data obtained from the questionnaire was statistically analyzed, using the SPSS computer program of Sripatum University Computer Service. English achievement GPA (Grade Point Average) of the Everyday English Course and the Social English Course given by the University served as the criterion measure. By applying Pearson product-moment correlation and multiple regression analysis, using stepwise, it was found that the overall student factors were negatively and significantly correlated with the English learning achievement. Attending English activities, however, was not significantly correlated with students' English learning achievement. The overall family factors were significantly correlated with the English achievement. The factor of the relationship between family members was the only factor that correlated significantly with the English learning achievement, while the other factors were not correlated with the English learning achievement. The students from the Faculty of Liberal Arts showed better English learning achievement than the students from the Faculty of Communication

Arts and the students from the Faculty of Informatics respectively. Expectation in pursuing higher education emerged as the best predictor of the variance in English learning achievement.

KEYWORDS : Learning achievement, Expectation in pursuing English learning, Motivation, Learning Interest

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน โดยเน้นศึกษาปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญ 3 ด้านของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยศรีปทุม คือ ด้านนักศึกษา ด้านครอบครัว และด้านห้องเรียน ที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา นอกจากนี้ยังเพื่อช่วยหาสมการในการคาดเดาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาต่อไป และเพื่อพิจารณาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานของนักศึกษาต่างคณะกัน ว่ามีความแตกต่างกันจริงตามข้อสันนิษฐานเบื้องต้น ในการวิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเพื่อใช้วัดปัจจัยทั้ง 3 ด้าน แบ่งย่อยเป็นด้านต่างๆ คือ ทักษะคติ แรงจูงใจ ความคาดหวังในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น การสนับสนุนจากครอบครัว การทำกิจกรรมพิเศษเพิ่มเติมที่ใช้ภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอนของอาจารย์ วิธีการสอนของอาจารย์ อุปกรณ์ในห้องเรียน โดยแบบสอบถามดังกล่าวได้นำไปใช้เก็บข้อมูลกับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม จำนวน 580 คน จากนักศึกษา 9 คณะ นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ทางสถิติ โดยค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย คะแนนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์สมการถดถอยพหุคูณแต่ละขั้นตอน โดยผลการศึกษารูปได้ดังนี้ ปัจจัยด้านนักศึกษามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน แต่ยกเว้นการเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ รองลงมาคือปัจจัยด้านครอบครัวในส่วนของความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน จากการสัมภาษณ์ ละคำถามปลายเปิดนักศึกษาแสดงความคิดเห็นว่าการสอนและวิธีการสอนของอาจารย์มีความสำคัญต่อการสนใจเรียนเพิ่มขึ้น โดยนักศึกษาต่างคณะกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ นักศึกษาจากคณะศิลปศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐานที่ดีกว่านักศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ และนักศึกษาจากคณะ สารสนเทศตามลำดับ โดยตัวแปรพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ความคาดหวังในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ความคาดหวังในการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น แรงจูงใจ และทัศนคติต่อการเรียน

1. BACKGROUD AND PROBLEMS

Several studies on the university students' achievements in English in Thailand have shown that students' level of proficiency in the language is far from satisfactory. For instance, a survey conducted by the Office of Educational Testing of the Department of Curriculum and Instruction, Ministry of Education has revealed that Thai learners have not achieved the goals set forth by the national policy on English Education and many of them failed the standards required by international standardized tests such as TOEFL and TOEIC

(Journal of English Studies, 2007). In addition, based on the researcher's own English teaching experience at the tertiary level, such problems have revealed the fact that many Sripatum University students were also not able to communicate in English effectively after learning it for over ten years.

A question arises here what causes the failure in English Education in Thai University. Therefore, a central target of this quantitative research study will be on the learners themselves, especially on the two-year students, who have taken the English Foundation 1 and 2 Courses, from all of the faculties across Sripatum University. The English Foundation Courses, therefore, are evidently and crucial to students' learning competency in English, and so will be crucial tools for the other two courses that students will have to take as required by each major. Eventually, the students will be able to apply their English skills to good use in the workplace and society after they graduate. In particular, this research study will determine the factors relating to English learning achievement. As Voget (1993) mentions that learners are the insiders who have a vivid knowledge about their learning difficulties and achievements. Moreover, learners' views can lead to new patterns of instruction, implements, and implications to help better their learning achievements—meaning better English proficiency and consequently better opportunities and better economy.

2. OBJECTIVES

The purpose of this study is to determine the factors affecting Sripatum University students' English learning achievement. Other specific purposes are as follows:

1. To determine the factors in three aspects—student, parent or guardian, and school—that affect the English learning achievement of second-year students of Sripatum University.
2. To compare the levels of and the factors affected the English learning achievement among second-year students from different faculties throughout the university.
3. To develop an equation to predict learning achievement in English of Sripatum University students.

3. LITERATURE REVIEW

There are a number of useful theories and studies about English learning achievement of students in non-English spoken countries such as a theory of Skinner, Lindgren, Maddox, and so on. Skinner's behavioral psychological theory, together with other psychologists, indicates that there are many environmental factors in learning and teaching and other factors that help learners to become successful in learning. These factors were intellectual factors and non-intellectual factors such as interest, attitude and motivation. Another study by Bloom, cited in Wongseng's (2003) research study, also revealed the factors which influence learner's learning achievement—cognitive entry behaviors, affective entry characteristics and quality of instruction. Harvighurst and Neugratan (1967) revealed other different aspects in a research study, namely, inborn ability, family of the

family training, quality of the schooling, and self-concept or aspiration level. From the studies and theories, the researcher analytically decided to concentrate on three main factors—students, parents or guardians, and school.

The findings will certainly be beneficial to the students while they are in school because the knowledge and English language proficiency they gain and while they are in school will be employed in a real workplace effectively. Thereafter, the teacher should find out how students feel towards the teaching and learning and their needs. It is to say that the teaching and learning process will be developed through the idea of students-learning center; therefore, they will learn with enjoyment. Obviously, enjoyment will benefit language development and retention through teacher, classroom environment, peers, facilities, teaching and learning process, and evaluation. The researcher acknowledges this fact and is very eager to help produce new graduate who are proficient in the English language to communicate well in the global business community to help our society and country in the new future.

4. SCOPE OF RESEARCH

Population and Sampling

The population of this study was only those regular four-year program students who passed the Everyday English Course (ENG111) in the summer semester of academic year 2009, and who have registered for the English Foundation II course or the Social English Course (ENG112) in Semester 1 of the same academic year. From 1,049 students, only some students from each faculty were determined to estimate the sample size by employing Krejcie and Morgan and selected by employing the stratified random sampling method.

Data Collection

Both quantitative (questionnaire) and qualitative data (interview form) were collected in this research study. As for the questionnaire collection, the researcher contacted the instructors of the sample and requested them to inform the selected students to complete the questionnaire in class. Concurrently, the researcher contacted the Office of the Academic Affairs for students' final grades of the Social English Course (ENG 112). The questions were intangible which concerned students' intrinsic emotion and motivation. The questions were about students' motivation in learning English, such as what they thought about the teaching and learning of the two foundation courses and what they wanted the faculty to help them in improving their English skills.

Data Analysis

In this research study, the data obtained from the questionnaire were computed and processed in terms of mean, standard deviation, percentage, F-test (One way Analysis of Variance), and stepwise regression analysis. Some statistical techniques used in computation were (1) Correlation/ product moment or Pearson's correlation coefficient, r (sited from Smith, Goodchild, Longley) and (2) Multiple Regression Equation (sited from Michelle A. Saint-Germain.1997).

As for the interview section, the information about the students' interests and motivation in learning English obtained during the interview was written down and explained as a valuable source and evidence for this research study and the making of students' learning achievement in the English language.

5. RESULTS

Table 1 Correlation among student factors, family factors and classroom factors to students' English learning achievement

	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	Y
Attitude	1.00	0.62**	0.62**	0.28**	0.17**	0.39**	0.37**	0.44**	0.36**	0.38**	-0.14**
Motivation		1.00	0.80**	0.42**	0.15**	0.37**	0.35**	0.42**	0.32**	0.45**	-0.11**
Expectation			1.00	0.34**	0.15**	0.33**	0.33**	0.41**	0.31**	0.39**	-0.16**
English activity				1.00	0.01	0.15**	0.12**	0.12**	0.14**	0.22**	-0.02
Relationship in family					1.00	0.27**	0.29**	0.25**	0.19**	0.23**	-0.09*
Teaching methods						1.00	0.79**	0.61**	0.54**	0.51**	0.02
Teaching quality							1.00	0.69**	0.58**	0.51**	-0.02
Teaching materials								1.00	0.62**	0.52**	-0.06
Classroom and facilities									1.00	0.49**	-0.02
Peers										1.00	-0.03
GPA											1.00

*p < 0.05, **p < 0.01

From the analysis in Table 1, it could be concluded that only three of the six cases, attitude toward learning English as a foreign language, motivation in learning English and expectation in pursuing higher education, were correlated at 0.01 with students' English learning achievement ($r = 0.14$, $r = 0.11$, $r = 0.16$ respectively). The relationship among family members and the students' English learning achievement, the only significant correlation at 0.05, was low ($r = 0.09$).

The strength of correlations among attitude toward learning English as a foreign language, motivation in learning English, and expectation in pursuing higher education with the students' learning achievement ranged from 0.11 to 0.16 with the significant levels from 0.01 to 0.05. When testing the effect of the three predictor variables, the only predictor variable significantly accounted for the variance was expectation in pursuing higher education.

Table 2 Pair comparisons of students from diverse faculties and the mean of grade point average

Faculty		Faculty of Accounting	Faculty of Architecture	Faculty of Business Administration	Faculty of Communication Arts	Faculty of Digital Media	Faculty of Engineering	Faculty of Informatics	Faculty of Law	Faculty of Liberal Arts
	\bar{X}	3.15	1.83	1.86	2.03	2.13	2.37	2.10	1.63	2.58
Faculty of Accounting	3.15	1.00	1.32	1.29	1.12	1.03	0.78	1.05	1.53	0.57*
Faculty of Architecture	1.83		1.00	0.28	0.20	0.29	0.54	0.27	0.21	0.75
Faculty of Business Administration	1.86			1.00	0.17	0.26	0.51	0.24	0.24	0.72
Faculty of Communication Arts	2.03				1.00	0.93	0.34	0.72	0.41	0.55*
Faculty of Digital Media	2.13					1.00	0.25	0.02	0.50	0.46
Faculty of Engineering	2.37						1.00	0.27	0.75	0.21
Faculty of Informatics	2.10							1.00	0.48	0.48*
Faculty of Law	1.63								1.00	0.96
Faculty of Liberal Arts	2.58									1.00

* Significant at 0.05

Three pairs of the comparisons of students from diverse faculties are significantly different in English learning achievement at the statistical level of 0.05. Even though the results above reveal that students from the Faculty of Accounting are significantly better in English learning achievement than students who are from the Faculty of Liberal Arts, students from the Faculty of Liberal Arts proved to be better when considering the size of the sample. At the same time, students from the Faculty of Liberal Arts are better than those who are from the Faculty of Communication Arts. In addition, students from the Faculty of Liberal Arts are much better in the English learning achievement than those who are from the Faculty of Informatics.

Considering the mean of students' English learning achievement, students from the Faculty of Accounting are in the high level of English learning achievement. Students from the Faculty of Liberal Arts, the Faculty of Engineering, the Faculty of Digital Media, the Faculty of Informatics, and the Faculty of Communication Arts are in the average level of English learning achievement. In addition, students from the Faculty of Business, the Faculty of Architecture, and the Faculty of Law are in the low level of English learning achievement.

During the interview session, some interesting comments from students were shared and expressed of how they would want the English courses to be. According to the response from an A grade student from the Faculty of Engineering, he said that he liked English because "(his) grade from the previous English course is

good.” Furthermore, the researcher started asking more information about his view on learning English based on the interview form. When he had free time or heard about free English lessons, he would register and attend them because he always wanted to improve his English competency. Before the conversation ended, he asked if there would be free English courses available on campus.

On the contrary, a D student from the Faculty of Informatics was elicited about his opinions on the English language, he said, “I do not like English indeed since I was young.” Furthermore, he stated, “I came to class for only attendance checking; it’s like my responsibility!” He felt bored because the class always focused on grammar learning. He said, “I would like the class to concentrate more on vocabulary because that’s how we learned our first language—starting with words.” The researcher, then, asked if he would be interested in learning extra English; he replied, “I don’t think taking extra English lessons would help me much since I am dull.” Then, he said that one of the reasons that made him become uninterested in English was his friends. He said, “My friends’ English skills are as bad as mine; thus, I feel demotivated and uninterested in learning it.”

6. DISCUSSION

In general, the findings are consonant with those of previous researchers whose works have been reviewed. Ideally, students’ attitude and motivation outcomes should correlate strongly with English learning achievement. Even though, motivation and attitude did not significantly affect students’ English learning achievement, students were more concerned with the teachers’ teaching quality and teaching methods as shown in the open-ended question in the questionnaire.

The results from the interview also showed similar outcomes particularly on the correlation between teachers, peers and motivation factors with students’ English learning achievement. This can be concluded in two groups. The first group concerns those students with low level of English learning achievement. This group, students revealed their lack of self-confidence, self-esteem and very low interests in learning English due to their low English learning achievement in the previous education. Moreover, the students preferred the English class that is enjoyable—more activities and game and focuses more on vocabulary—to the traditional one which focuses more on grammar and structures. On the other group, however, students were very motivated and interested in becoming competent in English speaking and accuracy. They were keen to practice their English skills both speaking and writing and would like to be able to use them accurately and effectively. Their English learning achievement in the previous education was high, so that was one of the key factors that made them become more interested in learning English in the tertiary level. Students in this group expected more from the classroom, which included good quality instructors with true knowledge and good teaching methodology.

There were similar points that were touched on by the two groups of the students. All the students acknowledged that English was very essential for them after graduation both for further education and for job application. Thus, they would like to be able to be able to speak English and communicate in English with

foreigners with confidence. On the same note, students were more concerned with the teachers' teaching quality and teaching methods as shown in the open-ended question in the questionnaire. Many students suggested having teachers with good personalities (friendliness and politeness) and better teaching techniques in order to make the teaching and learning in English affective.

Based on all the results gathered and analyzed by the researcher and the feedback from the students, it is suggested that English instructors should (1) encourage students to find out their expectation in pursuing higher education or a clear future goal and at the same time make them realize that English is the main keys to help make their goal become fruitful, they would be able to concentrate better on learning and improving their English proficiency; (2) create various teaching activities, which develop positive attitudes toward the English language, enhances the learning process of the students and creates an enjoyable classroom; (3) possess positive traits, including a positive mindset to impart their knowledge to their students, such as having friendly relationship with students, being able to use teaching facilities appropriately and effectively, searching for students' interests, knowing what they teach thoroughly and being able to find ways to make the teaching and learning process enjoyable; (4) initiate English activities or design extra English curriculum, such as an English camp or a free English tutorial session for students of all faculties.

7. ACKNOWLEDGEMENT

This research received a grant from Sripatum University in Academic Year 2009.

8. REFERENCES

- Harvighurst, R. J., & Neugraten, B. L. 1967. **Society and Education**. Boston: Allyn and Bacon.
- Kanoksilapatham, B. 2007. "Navigating Pathways to Success in ELT." **Journal of English Studies**. Special issues. Department of English, Faculty of Liberal Arts Thammasat University. 3: 6-23.
- Magdol, L. 1994. "Risk Factors for Adolescent Academic Achievement University of Wisconsin-Madison Cooperative Extension." Research Study. University of Wisconsin-Madison.
- Smith, Goodchild, Longley. 2006. **Geospatial Analysis: a comprehensive guide**. 3rd edition. Retrieved on March 30, 2010 from http://www.spatialanalysisonline.com/output/html/tatisticalmeasuresandrelatedformulas.html#_Ref116122550
- Voget, L I. 1993. **To See a Promised Land**. Penn State Press.
- Wongsothorn, A., Hiranburana, K., & Chinnawongs, S. 2003. "English language teaching in Thailand today." In Ho Wah Kam and R.L. Wong (eds.) "English language teaching in East Asia today: Changing policies and practices." Singapore: Eastern University Press.
- Saint-Germain, Michelle A. 1997. Research Methods: Application of relevant research techniques to problems in public policy and administration. (PPA 696 Research Methods Course). California State University Long Beach. Retrieved on April 3, 2010 from <http://www.csulb.edu/~msaintg/ppa696/696menu.htm>

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา LSC301 หลักการจัดการ
ลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษา
และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด

A COMPARATIVE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT ON LSC 301
PRINCIPLES OF LOGISTICS AND SUPPLY CHAINS MANAGEMENT
COURSE BETWEEN TEACHING METHOD BY USING
OF CASE STUDY AND EXERCISE

ชัยยนต์ ชีโนกุล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: chaiyont.ch@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนรายวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน โดยใช้เทคนิคมอบหมายการทำกรณีศึกษาประกอบการเรียน กับแบบที่ทำแบบฝึกหัดรวบรวมผลนำมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย โดยใช้โปรแกรม SPSS

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยกึ่งกลาง (Quasi experiment) มีวัตถุประสงค์คือเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างการสอน 2 แบบการสอน โดยใช้กรณีศึกษาและการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด ซึ่งการวิจัยได้ดำเนินการโดยใช้กรณีศึกษา 6 เรื่องคือ (1) การขนส่งแบบ Ro-Ro (Roll On and Roll Off) (2) การเลือกตำแหน่งที่ตั้ง-เซฟวิ์ทริค โคลโลราโด (3) การส่งของแบบสินค้าผ่านคลัง (Cross Docking) ที่วอลมาร์ท (4) การตั้งศูนย์กระจายสินค้า (Distribution Center) (5) บริษัทโฟลสวาเกนในประเทศไทย และ (6) อุตสาหกรรมรถยนต์ในประเทศไทย ใช้ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในเทอม 2/2551 มีจำนวนรวม 64 คน และแบ่งเป็นสองกลุ่มเท่ากัน ได้กลุ่มละ 32 คน แบ่งเป็นแบบการสอนโดยใช้กรณีศึกษา และการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด โดยวิธีสุ่มตัวอย่าง ในวันสอบไล่มีผู้เข้าสอบเพียง 54 คน กลุ่มทำแบบฝึกหัดขาดสอบ 10 คน กลุ่มทำกรณีศึกษาขาดสอบ 3 คน ได้สัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อสอบถามความพึงพอใจกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม ผลการสัมภาษณ์ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนโดยใช้กรณีศึกษา นักศึกษาให้ความเห็นว่ากรณีศึกษาทำให้จำได้มากกว่าการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่น่าจดจำ

การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าความถี่ร้อยละ ค่าเฉลี่ยเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติทดสอบค่าที (T-test) ผลวิจัยพบว่า (1) นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบโดยใช้กรณีศึกษาจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด (2) นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษา กับนักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยมีแบบฝึกหัด มีความสนใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน (3) นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้กรณีศึกษา มีความพึงพอใจในการเรียนมากกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด

คำสำคัญ : การสอนโดยใช้กรณีศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ABSTRACT

A study of the efficiency of application Case Study to Teaching on Principles of Logistics and Supply Chains Management Course LSC301 by one using case studies and the other using class exercises and the results were collected and analyzed by computer using SPSS program to find distribution frequency, percentage, and average.

This research was an experimental research with an objective to create learning activities by applying a case study to learning management and result evaluations. The other objective was to compare the effectiveness of learning by traditional method and the experimental group tough by application of case study method. The research applying 6 case studies which were: (1) Transportation apply Roll on Roll off (Ro-Ro) (2) Location selection of Shevrolet Cororado (3) Application of Cross Docking at Wal-Mart (4) Setting up of Distribution Center (5) Volkswagen in Brazil and (6) Automotive industry in Thailand. Using student registered in the semester 2/2551 class with 64 students and set students into 32 students into two groups of 32 students each by random sampling. One group teaching with case studied the other with class exercise. In final examination day only 54 attended the exam. There were 3 absences from learning with case study group and 7 from doing exercise group. In-Depth interview was set up into two groups each to find out their attitudes in learning.

Satisfaction was to be found on the learning process of both methods. Students from doing case study group said case study made lesson easier to remember and the students from other group said cases could made lesson easier to understand. The data were analyzed by SPSS to program to analyze primary data then using statistics dependent sample t-test to find the differentiate.

The research findings were as follows :

1. The success of learning of the students from doing case study group was higher than the students doing class exercise.
- 2 Students from doing case study and the students doing class exercise groups showed no different in learning result.
3. The satisfaction of the students from doing case study was higher than doing class exercise group.

KEYWORD: Teaching with Case Study and Learning Achievement

1. บทนำ

วิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน เป็นรายวิชาหลักที่สำคัญเพราะเป็นพื้นฐานของภาควิชา การจัดการลอจิสติกส์ และโซ่อุปทาน นักศึกษานำความรู้จากการเรียนวิชานี้ ไปเป็นพื้นฐานสร้าง ความเข้าใจในวิชาอื่นๆได้และจะทำให้การเรียนในขั้นต่อไปง่ายขึ้น การสอนแต่ละรายวิชาจะมีเค้าโครงการสอน

เขียนไว้เป็นรายละเอียดประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนของรายวิชา ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนในภาคทฤษฎีเป็นแบบการบรรยายเนื้อหาในบทเรียน และภาคปฏิบัติในลักษณะต่างๆ ตลอดจนการซักถามในชั้นเรียน การให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็น การทำการบ้านหรือทำแบบฝึกหัดในห้องเรียนจากแบบฝึกหัดทบทวนท้ายบทเรียน วิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทานก็เป็นอีกรายวิชาหนึ่ง ซึ่งมีแนวทางของกิจกรรมการเรียนการสอนคล้ายคลึงกันกับในรายวิชาอื่นทั่วไป นั่นคือ จะประกอบไปด้วยการบรรยายในแต่ละหัวข้อของเนื้อหาในบทเรียน การซักถามในชั้นเรียน ตลอดจนการทำแบบฝึกหัดทบทวนท้ายบทเรียน โดยการทำการบ้านหรือทำในห้องเรียน แต่ที่แตกต่างจากรายวิชาอื่น คือ การให้นักศึกษาทำกรณีศึกษาในชั้นเรียน อย่างไรก็ตามรายวิชานี้เป็นวิชาเอกบังคับสาขาโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน เนื้อหาวิชาเน้นการศึกษาเข้าใจในทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสาขาการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน การคิดการวิเคราะห์ การวางแผนโดยผู้เรียนต้องแสดงบทบาทเป็นผู้ตัดสินใจหรือผู้บริหารการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน

จากสภาพปัญหาดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของการเรียนในรายวิชา LSC301 การจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษาและแบบฝึกหัด ซึ่งผลการค้นคว้าสามารถนำไปช่วยปรับปรุงประสิทธิภาพการสอนของอาจารย์ให้ดียิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับการสอนแบบที่ทำแบบฝึกหัด
2. เพื่อเปรียบเทียบความน่าสนใจในการเรียนวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับการสอนแบบที่ทำแบบฝึกหัด
3. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับการสอนแบบที่ทำแบบฝึกหัด

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

การใช้กรณีศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนครั้งแรกที่ทดลอง ในภาค 1/2547 และยิ่งนำมาใช้ในครั้งที่ 2 ในภาค 2/2547 จะยังมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้นเนื่องจากได้ทำการทดสอบเพียงเรื่องเดียวภายหลังจากจบบทเรียนในสัปดาห์ถัดไป และนอกจากนี้ยังได้ทำการทดลองซ้ำจากกลุ่มตัวอย่างในภาค 1/2547 โดยให้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ครั้งแรก หลังเรียนจบภาคทฤษฎี และหลังจากนั้น ได้สอดแทรกด้วยกระบวนการสอนโดยใช้กรณีศึกษา (วันฤดี สุขสงวน, 2547)

ทิชาพร หอมหวล (2541) กล่าวว่า กรณีศึกษามีความหลากหลายแตกต่างกันไปทั้งด้านความยาวและความสลับซับซ้อนของเนื้อเรื่อง บางเรื่องเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นมา อีกหลายๆเรื่องก็เขียนขึ้นมาโดยใช้รูปแบบของการเล่าเรื่อง สร้างเค้าโครงเรื่องผูกเรื่องให้น่าสนใจเป็นกรณีศึกษา ส่วนโครงสร้างของกรณีศึกษาก็ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการสอน และเขียนขึ้นมาโดยมีพื้นฐานอยู่บนสถานการณ์จริง เป็นเรื่องที่ทำให้เชื่อว่ามีความเป็นไปได้มีสภาพความเป็นจริง มีความน่าเชื่อถือ บางเรื่องเป็นเชิงนวนิยาย สอดคล้องกับบทเรียน นอกจากนี้ยังเป็นเรื่องที่เปิดกว้างไม่ควรจะไปยึดติดหรือตัดสินว่าคำตอบของใครผิดของใครถูก แต่ควรจะเน้นใน

การทำฝึกหัดแนวทางการคิดวิเคราะห์แก้ปัญหาโดยใช้เหตุผลของทฤษฎีที่เรียนมา เพื่อการตัดสินใจและวางแนวทางปฏิบัติในการทำงานมากกว่าจะเน้นที่คำตอบที่ถูกต้อง สำหรับกรณีศึกษาที่ดีที่สุด คือเรื่องที่สามารถปลุกเร้าความรู้สึกนึกคิดและข้อวิพากษ์วิจารณ์ของผู้เรียน ซึ่งจะนำไปสู่มุมมองที่กว้างไกลในการไขปริศนาลึกลับ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้เต็มไปด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน และมีความหมาย กรณีศึกษาที่ให้ผลน้อยที่สุดจะเป็นเรื่องสั้นๆ ที่เขียนขึ้นง่ายๆ โดยไม่มีจุดเด่นหรือความสำคัญของปัญหาที่จะต้องนำมาวิเคราะห์ หรือวิพากษ์วิจารณ์แต่อย่างใด ปัญหาดังกล่าวมีคำตอบที่แน่ชัดอยู่แล้ว จึงไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์ในการฝึกสมองเพื่อพยายามหาคำตอบแต่อย่างใด

ดนัย เทียนพูน (2551) มีความเห็นในวัตถุประสงค์ของกรณีศึกษาอยู่ 4 ประการว่า

- 1) เพื่อเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนมีโอกาสได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
- 2) เพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ปัญหาและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
- 3) เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างเป็นระบบ
- 4) เพื่อฝึกให้ผู้เรียนรู้จักรับฟังและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น

ในแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 9 ได้ระบุไว้ชัดเจนว่า การวิจัยเป็นแนวทางดำเนินการหนึ่งที่น่า ไปสู่การสร้างสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้

จาก พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 9 ดังกล่าว กระบวนการวิจัยเกี่ยวข้องกับทั้งนักเรียน ครู และผู้จัดการศึกษาทุกระดับ จึงจะทำให้เกิดการปฏิรูปการศึกษาที่แท้จริง โดยมีเป้าหมายมุ่งการปฏิรูปการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ โดยให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบและยั่งยืน นำเอากระบวนการวิจัยไปพัฒนาการเรียนรู้ของตนเอง เช่น มีความคิดใหม่ๆ จัดทำโครงการ สร้างสื่ออุปกรณ์ สิ่งประดิษฐ์ ผลงานที่เกิดจากการเรียนรู้หรือสร้างสรรค์ นำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน แก้ปัญหา ตรวจสอบความรู้ของตนเอง แสวงหาความรู้ใหม่ต่างๆ เกิดการบริโภคนิยมเชิงสร้างสรรค์ ครูผู้สอนในฐานะนักการสอน นักพัฒนาหลักสูตร นักวิจัย ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนเพื่อ แก้ปัญหาและพัฒนาผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้เต็มตามศักยภาพโดยใช้กระบวนการวิจัยในการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการวิจัยและพัฒนาตนเอง โดยทำการวิจัยควบคู่กับการพัฒนาการเรียนการสอน โดยทำการบูรณาการการจัดการเรียนการสอนใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ในแผนการเรียนรู้ การหาความรู้หรือวิธีการใหม่ๆ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ของการเรียนการสอนในชั้นเรียน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนและบุคลิกภาพของผู้เรียนให้เป็นไปในแนวทางที่พึงประสงค์ซึ่งเป็นการศึกษารายกรณี (Case study) ผู้บริหารสถานศึกษา พัฒนาสถานศึกษาโดยใช้กระบวนการวิจัยเพื่อนำไปสู่คุณภาพการศึกษาที่แท้จริงและยั่งยืน

สุภาพร ละอองวิจิตร (2544) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระหว่างการทำแบบฝึกหัดโดยการแสดงวิธีทำและไม่แสดงวิธีทำแบบฝึกหัด ผลการศึกษาปรากฏว่านักเรียนที่ทำแบบฝึกหัดโดยการแสดงวิธีทำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนทำแบบฝึกหัดโดยไม่แสดงวิธีทำ

4. ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรที่ทำการศึกษาคือจะเป็นนักศึกษาที่เรียนในรายวิชา LSC301 การจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ภาควิชาลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน มหาวิทยาลัยศรีปทุม ภาคการศึกษาที่ 2/2551 จำนวน 64 คน ใช้ประชากรทั้งห้องเรียนแบ่งนักศึกษาเป็นสองกลุ่ม เป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน ให้ทำทดสอบ ก่อนการเรียน (pretest) และให้ทำกรณีศึกษาหลังการสอน treatment 1

กลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน ให้ทำทดสอบ ก่อนการเรียน (pretest) และให้ทำแบบฝึกหัดหลังการสอน treatment 2

1 เขียนโครงงานวิจัย เพื่อให้มหาวิทยาลัยอนุมัติการทำวิจัยในชั้นเรียน เกี่ยวกับการสอนรายวิชา หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน โดยใช้เทคนิคมอบหมายใช้กรณีศึกษาประกอบการเรียน เปรียบเทียบกับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดในห้องเรียน

2 ทำการทดสอบโดยการแบ่งนักศึกษาในห้องตัวอย่างเป็นสองกลุ่ม กลุ่มควบคุม จำนวน 32 คน เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดและกลุ่มทดลองจำนวน 32 คน เรียนจากการสอนโดยใช้กรณีศึกษา

3 ทำการทดลองและวิเคราะห์ผลการวิจัย โดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น และภายหลังการทดสอบ โดยใช้สถิติ t-test เพื่อหาความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ทำสรุปผลการวิจัยเพื่อตอบสมมติฐานของการใช้กรณีศึกษามาช่วยในการสอน และจัดทำรายงานฉบับสมบูรณ์

4 ปรับปรุงร่างรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

5. ผลการศึกษา

จากการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าของผลสัมฤทธิ์การเรียนในรายวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทานแบบการ การสอนโดยใช้กรณีศึกษา กับการสอนแบบทำแบบฝึกหัด เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนในการสอบกลางภาคและสอบปลายภาคโดยใช้คะแนนจากการสอบเป็นตัววัด พบว่าในการสอบกลางภาคผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มใช้กรณีศึกษากับกลุ่มการสอนแบบทำฝึกหัด มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน และการสอบปลายภาคพบว่าผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มการสอนโดยใช้กรณีศึกษา มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X} = 32.62$) สูงกว่าการสอนกลุ่มใช้แบบฝึกหัด ($\bar{X} = 24.48$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ของการสอนโดยใช้กรณีศึกษา สูงกว่าการสอนแบบทำแบบฝึกหัด

เมื่อเปรียบเทียบความน่าสนใจในการเรียนวิชาหลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน พบว่าความคิดเห็นของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีต่อรายวิชา LSC301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทาน ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของระดับความสนใจในรายวิชาในระดับมาก ($\bar{X} = 3.71$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยนักศึกษาก่อนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นข้อที่ 2 หลังฟังคำบรรยายนักศึกษามีความรู้ในวิชา LSC 301 หลักการจัดการลอจิสติกส์และโซ่อุปทานเพิ่มขึ้น มากที่สุด ($\bar{X} = 3.98$) รองลงมาเป็น

ความสามารถนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้ และคำถามถึงความสนใจต่อรายวิชานี้ว่าถ้าเลือกการเรียนได้นักศึกษา จะเลือกเรียนวิชานี้ เท่ากัน ($\bar{X} = 3.89$)

เมื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจในการเรียนวิชา LSC301 หลักการจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน จาก การสัมภาษณ์เชิงลึก ได้หาคุณลักษณะความพึงพอใจทั้งสองกลุ่ม กลุ่มสอนโดยใช้กรณีศึกษา กับกลุ่มสอนแบบทำ แบบฝึกหัด สรุปได้ว่านักศึกษากลุ่มทำกรณีศึกษาหลังการเรียนจะมีความพึงพอใจในการเรียนมากกว่านักศึกษากลุ่มทำแบบฝึกหัดหลังการเรียน

การอภิปรายหลังการเรียน แบบทำกรณีศึกษา และแบบทำฝึกหัด นักศึกษาให้ความสนใจอุตสาหกรรม รถยนต์ในประเทศไทยมากที่สุด เพราะเป็นกรณีศึกษาที่เกิดในประเทศไทยใกล้ตัวและเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็น ขั้นตอนได้ชัดเจนมากกว่า กรณีศึกษาเรื่องโพลสวาเกนซึ่งเกิดในประเทศบราซิล เนื่องจากการศึกษาโดยการทำ กรณีศึกษากรณีศึกษาหลังการเรียน กับการทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนทำการทดลองในห้องเรียนเดียวกันทำให้นักศึกษาให้กลุ่มที่ทำแบบฝึกหัดหลังการเรียนการสอน แสดงความประสงค์ต้องการเรียนแบบทำกรณีศึกษาใน ครั้งต่อไปถ้ามีโอกาสเลือก

จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนในรายวิชาการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน ของนักศึกษาทั้งสองกลุ่ม ด้วยการวัดผลการเรียนกลางภาค และผลการเรียนปลายภาค ซึ่งจัดด้วยสำนักงานวิชาการของมหาวิทยาลัย ได้ผล ออกมาว่าผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มทำกรณีศึกษา สูงกว่ากลุ่มแบบฝึกหัด แบบวัดความสนใจในการเรียน ด้วย แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความสนใจในการเรียน ความเข้าใจในการเรียนการสอน ความคุ้มค่าจาก การเรียนการสอนที่ผ่านมา ตามตัวอย่างแบบสอบถามที่แนบมาในภาคผนวก ได้ผลออกมาว่ากลุ่มทำกรณีศึกษา สูงกว่ากลุ่มแบบฝึกหัดเช่นกัน

6. อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของนักศึกษากับการเรียนการสอนโดยใช้กรณีศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจบทเรียนจากการสอนโดยใช้กรณีศึกษาเป็นอย่างดี และนักศึกษาริเริ่มรู้จาก การสอนแบบนี้ สามารถสรุปได้ว่า (1) ทำให้เข้าใจทฤษฎีดีขึ้นและจำได้แม่นยำเพราะกรณีศึกษาเป็นตัวอย่างที่ นักศึกษาสามารถมองเห็นสิ่งที่นำมาบอกเล่าได้ง่าย (2) กรณีศึกษาเป็นตัวอย่างที่ดีทำให้จำได้ง่าย (3) การอภิปราย กลุ่มสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่ทำให้เรียนรู้มากขึ้น ส่วนนักศึกษาที่เรียนแบบการสอนใช้แบบฝึกหัดให้ ความคิดเห็นว่ามีความพึงพอใจน้อยกว่าการเรียนแบบใช้กรณีศึกษา เพราะคะแนนจากการสอบเฉลี่ยได้ต่ำกว่า การเรียนแบบใช้กรณีศึกษา และควรมีโอกาสเรียนแบบใช้กรณีศึกษาด้วย อนึ่ง การเรียนรู้แบบใช้กรณีศึกษาทำให้นักศึกษามีโอกาสคิดมากขึ้น เกิดความเข้าใจบทเรียนดีขึ้น มีโอกาสคิดวิเคราะห์มากกว่าการทำแบบฝึกหัด และนักศึกษาที่เรียนแบบทำแบบฝึกหัดขอให้มีโอกาสเรียนแบบทำกรณีศึกษาด้วยเมื่อมีโอกาส

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทดลองทำวิจัยการสอนแบบการใช้กรณีศึกษากับรายวิชาอื่นในภาควิชาการจัดการ โลจิสติกส์ และโซ่อุปทานบ้างเพื่อเปรียบเทียบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากการทำกรณีศึกษาจะดีกว่าผลสัมฤทธิ์จาก การเรียนด้วยการทำแบบฝึกหัดหรือไม่

2. ควรทดลองนำการสอนแบบใช้กรณีศึกษานี้ไปใช้กับวิชาอื่นบ้างเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจะแตกต่างกันหรือไม่

3. การสอนแบบทำกรณีศึกษาควรหากรณีศึกษาที่เป็นบริษัทหรือเรื่องของกิจการของคนไทยให้มากขึ้น เพราะนักศึกษาจะเห็นภาพของสถานที่ที่เกิดขึ้นได้ง่าย เช่น การขนส่งและการเคลื่อนย้าย กับสถานที่ที่นักศึกษารู้จัก เป็นต้น

4. ควรทำวิจัยในห้องเรียนเรื่องเกี่ยวกับการเข้าเรียนของนักศึกษา เช่น การขาดเรียน และการเข้าเรียนสาย มีผลกับการเรียน และความสัมพันธ์กับความสัมฤทธิ์ผลของการเรียนอย่างไร เพราะการเข้าเรียนสายย่อมทำให้นักศึกษาสูญเสียโอกาสในการฟังคำบรรยายบทเรียนที่นักศึกษาไม่สามารถอ่าน และทำความเข้าใจได้ด้วยตนเอง ยิ่งการขาดเรียนด้วยแล้วจะทำให้การเรียนคร่าวๆไปของนักศึกษาเข้าใจคำสอนลำบากยิ่ง เหล่านี้เป็นหัวข้อวิจัยที่น่าสนใจ

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2551

8. รายการอ้างอิง

ฐานันดร ปรีดากัญญารัตน์. 2548. “การศึกษาความคิดของการใช้กรณีศึกษาประกอบการเรียนการสอน รายวิชา ทฤษฎีบัญชี.” ภาควิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยพาร์เทอร์นเชียงใหม่.

คนัย เทียนพุด. 2551. “วิธีสอนโดยใช้กรณีตัวอย่างแนวทางสำหรับการวิเคราะห์ กรณีศึกษา”. เข้าถึงจาก <http://www.biz2all.blogspot.com>.

วันฤดี สุขสงวน. 2547. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้กรณีศึกษาในการสอนรายวิชาทฤษฎีบัญชีชั้นสูง หลักสูตรปริญญาตรีมหาวิทยาลัยรังสิต”. คณะบัญชี มหาวิทยาลัยรังสิต.

สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์. 2546. “สัมมนาการทำวิจัยในชั้นเรียน วิทยาการรองศาสตราจารย์ ดร.สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์” สำนักวิจัย มหาวิทยาลัยศรีปทุมมหาวิทยาลัยศรีปทุม.

ธีระศักดิ์ หุตากร, นิตินงค์ ไสภณพงศ์พิพัฒน์, นิดิ คำเมืองลือ, ธิษดินทร์ แสงสว่าง, ภูเทพ ดอนท้วม, และชัยวุฒ ชูรัชย์. 2552. “การประชุมวิชาการวิศวกรรมศาสตร์ครั้งที่ 7 การศึกษาประสิทธิภาพของการปรับปรุงพื้นฐาน วิทยาศาสตร์ของนักศึกษาแรกรับเข้าชั้นปี ที่ 1 โดยการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นในการทำแบบฝึกหัด”. มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการ
การตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษาและการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด
A COMPARATIVE STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT IN MARKETING
MANAGEMENT SUBJECT (MKT 449) BETWEEN CASE STUDIES AND
CLASS EXERCISES TEACHING METHODS

จิตรพร ลีละวัฒน์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: jitraporn.le@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ คือ (1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษาและการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด (2) เพื่อวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาการจัดการการตลาด ในภาคการศึกษาที่ 2/2551 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้วยผลสอบกลางภาค ผลสอบปลายภาค และแบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนกับนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ทดสอบกลางภาค และปลายภาค และเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษาเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance: ANCOVA) และการทดสอบค่าที (T-test)

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ไม่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการสอนโดยใช้กรณีศึกษาหรือแบบฝึกหัด

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กรณีศึกษา แบบฝึกหัด

ABSTRACT

The objectives of the quasi-experimental research were to compare students' learning achievement in Marketing Management subject (MKT 449) by using assigned case studies to one group and the other were assigned class exercises, then students' attitude were measured towards learning in this subject. The experiment was conducted for two groups in 2/2009 semester. The research tools were used midterm and final examinations including learning attitude questionnaires. Data were collected by using pre test and post test for both groups. Moreover, midterm and final examinations and students' attitude questionnaires were used after the midterm and the end of semester. Analysis of Covariance (ANCOVA) was used to find Mean and Standard

Deviation and t-test for Independent sample.

The study found that the students' learning achievement and student's attitude toward learning in Marketing Management subject (MKT449) were not different in teaching by neither case studies nor assigned class exercises methods.

KEYWORDS : Learning achievement, Case study, Class exercise

1. บทนำ

นโยบายการศึกษา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 หมวด 4 แนวการจัดการศึกษา มาตรา 22 และ 24 (ข้อ 2 และ ข้อ 3) ยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ทำให้อาจารย์ผู้สอนต้องปรับกระบวนการสอนให้ทันสมัย เป็นการสอนเชิงบูรณาการ นอกจากนี้เนื้อหาในรายวิชาที่มีการปรับให้ทันสมัยแล้ว กิจกรรมการสอนก็ต้องปรับให้เหมาะสมกับเนื้อหาแต่ละรายวิชาซึ่งสาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม เป็นสาขาวิชาที่มุ่งเน้นการสอนที่พัฒนาให้ผู้เรียนได้เข้าใจรับรู้อะไรด้านการจัดการการตลาด การวิเคราะห์ การตัดสินใจ การวิจัยตลาด การวางแผนการตลาดกิจกรรมทางการตลาด การกำหนดนโยบายผลิตภัณฑ์และราคา การจัดการช่องทางการจัดจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาดแบบบูรณาการ โดยศึกษาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และนักศึกษายังต้องเรียนรู้ได้รับประสบการณ์จากกิจกรรมเสริมหลักสูตรในแต่ละรายวิชาเพื่อให้นักศึกษาสาขาวิชาการตลาดสามารถปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ในยุคสังคมแห่งการเรียนรู้ (มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2551) รายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด เป็นวิชาเอกบังคับสาขาการตลาด มีแนวทางของกิจกรรมการเรียนการสอนประกอบไปด้วยการบรรยายในแต่ละหัวข้อของเนื้อหาในบทเรียน ซึ่งเนื้อหาวิชาเน้นให้ผู้เรียนคิดวิเคราะห์ และวางแผน พร้อมการใช้สื่อการสอนทันสมัย มีการซักถามในชั้นเรียนเพื่อการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษา และระหว่างนักศึกษากับนักศึกษา การนำเสนอผลรายงานหน้าชั้นเรียน การทำแบบฝึกหัดทบทวนท้ายบทเรียน ตลอดจนการทำกรณีศึกษาในชั้นเรียนบางหน่วยการเรียน โดยผู้เรียนต้องแสดงบทบาทเป็นผู้จัดการการตลาดซึ่งต้องใช้ความคิด วิเคราะห์ วางแผน และใช้ความสามารถแก้ปัญหาทางการตลาด แต่การเรียนการสอนของรายวิชานี้ก็ยังมีปัญหาหลายประการ ปัญหาประการแรก คือ นักศึกษาร้อยละ 20 ขาดเรียนติดต่อกันหลายครั้งจึงส่งผลให้เกิดการไม่เข้าใจสาระที่สำคัญ ขาดทักษะการฝึกทำแบบฝึกหัด ขาดทักษะการวิเคราะห์กรณีศึกษาในชั้นเรียน ปัญหาประการที่สอง คือ รายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ผู้เรียนต้องคิดวิเคราะห์ในลักษณะเป็นผู้จัดการการตลาด ดังนั้นการสอนใช้กรณีศึกษาเพียง 3 หน่วยการเรียน ทำให้นักศึกษาขาดทักษะการคิดวิเคราะห์ในเชิงผู้จัดการการตลาด จึงไม่สามารถทำแบบสอบวัดผลการเรียนปลายภาคได้ดีเท่าที่ควร ปัญหาประการที่สาม คือ รายวิชานี้เป็นวิชาเอกบังคับซึ่งระเบียบหลักสูตรของมหาวิทยาลัย นักศึกษาต้องได้ผลการเรียนอย่างน้อยเกรด C จากปัญหาดังกล่าวส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและส่งผลทำให้นักศึกษาต้องลงทะเบียนเรียนใหม่ (Regraded)

จากสภาพปัญหาทั้ง 3 ประการ ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษาและแบบฝึกหัด ซึ่งผลการวิจัยจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงประสิทธิภาพสอนของอาจารย์ และ ลดการลงทะเบียนเรียนใหม่

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษาและแบบฝึกหัด

2.2 เพื่อวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด

3. สมมติฐานการวิจัย

3.1 นักศึกษาที่เรียนจากการสอนโดยใช้กรณีศึกษาน่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด

3.2 นักศึกษาที่เรียนจากการสอนโดยใช้กรณีศึกษาน่าจะมีทัศนคติต่อการเรียนการสอนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด สูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด

4. แนวคิดและทฤษฎี

ความหมายของกรณีศึกษา และความหมายของแบบฝึกหัด

กรณีศึกษา หมายถึง ตัวอย่างเหตุการณ์ หรือสถานการณ์จำลองที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาการเรียนการสอนในหัวข้อต่างๆ กรณีศึกษาเป็นการเขียนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในองค์กร หรืออุตสาหกรรมหนึ่งๆ ในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง เป็นเรื่องราวจริงๆ (Real Life) ที่เกิดในโลกธุรกิจ ฐานันดร ปรีดาภิษฎารัตน์ (2548) ซึ่งสอดคล้องกับชาติรี เกิดธรรม (2545) กล่าวว่า การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษากรณีตัวอย่างจากเหตุการณ์ สถานการณ์ หรือสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงหรือจากที่ผู้สอนได้สร้างขึ้น โดยนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน ใช้การอภิปราย ใช้กระบวนการกลุ่ม และกระระดมพลังสมองเพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางแก้ปัญหา รูปแบบของกรณีตัวอย่าง ได้แก่ เรื่องเล่า เรื่องสั้น ข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่องยาวตัดต่อ บทสนทนา และรูปภาพซึ่งต่อเนื่องเป็นเรื่องยาว

นอกจากการใช้กรณีศึกษาในการเรียนการสอนแล้ว ยังมีการใช้กรณีศึกษาให้เกิดประโยชน์สูงสุดในการฝึกอบรม งานของ ทิชาพร หอมหวล (2549) กรณีศึกษาเป็นวิธีการที่นิยมนำมาใช้ในการศึกษาและการฝึกอบรมเป็นเวลาหลายปีแล้ว กรณีศึกษาเป็นเรื่องราวที่มีเหตุผลและมีลักษณะเฉพาะในตัวของมันเองสามารถสะท้อนให้เห็นถึงข้อสมมุติฐานเกี่ยวกับตัวผู้เรียน สถานการณ์ในการเรียนรู้และเนื้อหาที่เรียนแบบฝึกหัดตามความหมายของจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 483) นิยามไว้ว่า ฝึกหัดหมายถึงแบบตัวอย่างปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ นอกจากนี้ประยงค์ งามจิตร์ (2533: 41) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกหัดว่า แบบฝึกหัดเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนมีความชำนาญ ความแม่นยำในบทเรียนนั้นๆ และจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี

งานวิจัยเกี่ยวกับผลของแบบฝึกหัด เห็นได้จากงานวิจัยของสุเมธ เจนชนบ (2551) ได้พัฒนาแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์แบบ TAI พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และมีระดับ

ความพึงพอใจโดยรวมต่อการเรียนรู้ที่อยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับ งานวิจัยของ กาญจนา บัวชุม (2550) พบว่าแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ นักเรียนมีความรู้ด้านคณิตศาสตร์ในเนื้อหาที่เรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์มากกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์

5. ระเบียบวิธีวิจัย

5.1 กลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา คือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด สาขาวิชาการตลาด ในภาคการศึกษาที่ 2/2551 จำนวน 2 กลุ่มเรียน 1) กลุ่มทดลองมีนักศึกษา 48 คน 2) กลุ่มควบคุมมีนักศึกษา 77 คน

5.2 เนื้อหาของการวิจัย จะเป็นการศึกษาในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด จำนวน 3 หน่วยกิต ซึ่งเป็นวิชาเอกบังคับ สาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจ ประกอบด้วย การทดสอบก่อนและหลังเรียน ประจำหน่วยที่ทดลองครั้งที่ 5 การวิเคราะห์ตลาดผู้บริโภค หน่วยที่ทดลองครั้งที่ 6 การตรวจวิเคราะห์สิ่งแวดล้อมทางการตลาด หน่วยที่ทดลองครั้งที่ 7 การจัดการกับการแข่งขันหน่วยที่ทดลองครั้งที่ 9 การระบุส่วนของตลาดและการเลือกตลาดเป้าหมาย หน่วยที่ทดลองครั้งที่ 11 การบริหารสายผลิตภัณฑ์และตราชื่อ และหน่วยที่ทดลองครั้งที่ 12 การออกแบบกลยุทธ์และโปรแกรมการตั้งราคา

5.3 ระยะเวลาในการวิจัย คือ ภาคการศึกษาที่ 2/2551 (เดือนมกราคม ถึง เดือนมิถุนายน 2552)

5.4 ตัวแปรในการวิจัย มีตัวแปร 2 ตัว คือ

5.4.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย วิธีสอนโดยใช้กรณีศึกษา และวิธีสอนโดยใช้แบบฝึกหัด

วิธีสอนโดยใช้กรณีศึกษา ดำเนินการสอนกับกลุ่มทดลอง ด้วยวิธีการ 1) อธิบายเนื้อหาของบทเรียน 2) ยกตัวอย่างและซักถามเนื้อหาในบทเรียน 3) อาจารย์ผู้สอนจัดหากรณีศึกษาให้นักศึกษาอ่านและวิเคราะห์ตรงกับหัวข้อการสอนประจำหน่วยการเรียนจำนวน 6 ครั้ง คือ ครั้งที่ 5, 6, 7, 9, 11 และ 12 ให้วิเคราะห์เป็นรายบุคคล และหรือ กลุ่มย่อยกลุ่มละจำนวน 5 คน 4) ให้นักศึกษาเขียนวิเคราะห์กรณีศึกษาและ นำเสนอหน้าชั้นเรียน และ 5) อาจารย์ผู้สอนเฉลยกรณีศึกษา ให้ข้อคิดเห็น และรับฟังความคิดของนักศึกษา

วิธีการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด ดำเนินการสอนกับกลุ่มควบคุมด้วยวิธีการ 1) อธิบาย เนื้อหาของบทเรียน 2) ยกตัวอย่าง และซักถามเนื้อหาในบทเรียน 3) ให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดทำขบบท เรียนประจำหน่วยการเรียน จำนวน 6 ครั้ง ครั้งที่ 5, 6, 7, 9, 11 และ 12 ให้ทำเป็นรายบุคคล และ 4) อาจารย์ผู้สอนเฉลยคำตอบ

5.4.2 ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่วัดได้จากคะแนนสอบกลางภาค และคะแนนสอบปลายภาค

6. ผลการศึกษา

การวิจัยสรุปผลดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance)

ครั้งที่	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	Sig.
1	ความรู้ก่อนเรียน	2.169	1	2.169	1.997	.161
	ระหว่างกลุ่ม	80.992	1	80.992	74.570*	.000
2	ความรู้ก่อนเรียน	18.292	1	18.292	4.335*	.040
	ระหว่างกลุ่ม	45.426	1	45.426	10.765*	.001
3	ความรู้ก่อนเรียน	2.267	1	2.267	2.077	.154
	ระหว่างกลุ่ม	68.156	1	68.156	62.440*	.000
4	ความรู้ก่อนเรียน	18.725	1	18.725	27.448*	.000
	ระหว่างกลุ่ม	15.508	1	15.508	22.732*	.000
5	ความรู้ก่อนเรียน	.088	1	.088	1.246	.269
	ระหว่างกลุ่ม	.234	1	.234	3.308	.074
6	ความรู้ก่อนเรียน	.706	1	.706	3.226	.076
	ระหว่างกลุ่ม	1.077	1	1.077	4.921*	.029

* ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

จากตารางที่ 1 เป็นการแสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) พบว่าคะแนนวัดความรู้ก่อนเรียน ครั้งที่ 2 และ ครั้งที่ 4 มีความสัมพันธ์ กับคะแนนสอบหลังเรียน ($F = 4.335$, $Sig. = 0.040$, $F = 27.448$, $Sig. = 0.000$) และเมื่อนำคะแนนสอบก่อนเรียนมาเป็นตัวแปรร่วมเพื่อทำนายคะแนนสอบหลังเรียน พบว่าคะแนนสอบหลังเรียนของกลุ่มที่มีการสอนโดยใช้กรณีศึกษา และกลุ่มที่มีการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดแตกต่างกันในครั้งที่ 1, 2, 3, 4 และ 6 ($F = 74.570$, $Sig. = 0.000$, $F = 10.765$, $Sig. = 0.001$, $F = 62.440$, $Sig. = 0.000$, $F = 22.732$, $Sig. = 0.000$, $F = 4.921$, $Sig. = 0.029$) ตามลำดับ ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม แสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน

ครั้งที่ (คะแนนเต็ม)	แหล่งข้อมูล	N	คะแนนสอบก่อนเรียน		คะแนนสอบหลังเรียน		คะแนนเฉลี่ยที่ ปรับแล้ว
			\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1 (8)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	34	5.32	1.72	5.15	1.69	5.14
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	58	5.38	1.78	7.09	0.28	7.08
2 (8)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	34	3.79	2.56	7.32	0.98	7.22
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	58	2.84	2.81	5.69	2.52	5.75
3 (8)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	24	3.33	1.09	7.33	0.56	7.31
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	56	2.95	1.85	6.00	0.81	5.28
4 (7)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	26	2.73	2.20	5.23	1.61	5.58
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	60	4.67	1.62	6.77	0.43	6.61
5 (5)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	28	3.64	0.78	4.86	0.36	4.85
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	36	3.47	0.94	4.97	0.17	4.97
6 (5)	กลุ่มใช้กรณีศึกษา	26	3.58	0.86	4.96	0.20	4.92
	กลุ่มใช้แบบฝึกหัด	54	4.20	0.86	4.63	0.56	4.65

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนสอบก่อนเรียนของกลุ่มใช้กรณีศึกษาสูงกว่ากลุ่มใช้แบบฝึกหัดในครั้งที่ 2, 3 และ 5 ดังนั้นในการเปรียบเทียบคะแนนสอบหลังเรียนจึงได้นำคะแนนเฉลี่ยของสอบก่อนเรียนมาเป็นตัวแปรร่วมเพื่อใช้ในการปรับค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบหลังเรียน ซึ่งหลังจากปรับค่าแล้วคะแนนสอบหลังเรียนของกลุ่มใช้กรณีศึกษาครั้งที่ 2, 3 และ 6 มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนสอบหลังเรียนของกลุ่มใช้แบบฝึกหัด

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับแบบฝึกหัด ในการสอบกลางภาคและการสอบปลายภาค

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	กรณีศึกษา		แบบฝึกหัด		t	Sig
	\bar{x}	SD	\bar{x}	SD		
คะแนนสอบกลางภาค	16.32	3.75	16.31	3.33	0.01	0.98
คะแนนสอบปลายภาค	33.02	4.72	33.61	4.71	0.05	0.81

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ในการสอบกลางภาค และการสอบปลายภาค ของกลุ่มใช้กรณีศึกษา และกลุ่มใช้แบบฝึกหัด ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนการสอนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างกลุ่มใช้กรณีศึกษาและกลุ่มใช้แบบฝึกหัด

ข้อ	ข้อความ	กลุ่มใช้ กรณีศึกษา		กลุ่มใช้ แบบฝึกหัด		t (Sig)
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
1	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด เป็นการเรียนที่เรียนแล้วสนุก	3.63	.97	3.56	.77	1.94 (1.66)
2	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด เป็นการเรียนที่ยากสำหรับข้าพเจ้า	2.77	.84	3.09	.84	.03 (.85)
3	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเครียด	2.54	1.09	2.42	1.06	.92 (.66)
4	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด เป็นการเรียนที่น่าสนใจ	4.06	.90	3.56	1.09	1.91 (.16)
5	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด เป็นการเรียนที่ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.06	1.16	3.95	0.98	.00 (.99)
6	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด เป็นการเรียนที่ใช้เวลามาก	1.46	.70	1.78	1.01	5.51* (.02)
7	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด ข้าพเจ้ามีความสุขมาก	3.54	.95	3.50	1.00	.06 (.79)
8	วิชาการจัดการการตลาดมีเนื้อหายากแก่การเข้าใจ	2.60	1.24	3.00	.94	4.74* (.03)
9	ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลกับการทำแบบทดสอบก่อนเรียน และ การทำแบบทดสอบหลังเรียน	2.20	1.02	2.77	1.12	.18 (.66)
10	การเรียนวิชาการจัดการการตลาด ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลกับการสอบมาก	3.51	1.29	3.52	1.06	1.62 (.20)
	รวม	3.04	.44	3.12	.53	.74 (.45)

จากตารางที่ 4 พบว่า โดยภาพรวมนักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติต่อการเรียนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาดไม่แตกต่างกัน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด มีทัศนคติต่อวิชาในเรื่องของเนื้อหาเข้าใจยาก และวิชานี้เป็นการเรียนที่ใช้เวลามาก มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้กรณีศึกษา

7. สรุปและอภิปรายผล

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ระหว่างการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับแบบฝึกหัด ทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกัน และการเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนการสอนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด พบว่า นักศึกษาที่เรียนโดยใช้กรณีศึกษามีทัศนคติต่อการเรียนการสอนไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัด

กล่าวได้ว่าการสอนโดยใช้กรณีศึกษากับการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด มีข้อดีที่ต่างกัน คือ ระหว่างการสอนผู้สอนให้นักศึกษา คิด วิเคราะห์ และเขียนมาก ในกลุ่มที่ใช้กรณีศึกษา และผู้สอนให้นักศึกษา คิด วิเคราะห์ และตอบคำถามมาก ในกลุ่มที่ใช้แบบฝึกหัด ซึ่งทั้งการเรียนการสอนที่เน้นให้นักศึกษาเขียนและเน้นให้นักศึกษาพูดนำเสนอ การแสดงความคิดเห็นเป็นวิธีการที่ดีทั้งคู่ ซึ่งสอดคล้องกับ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2545) กล่าวว่า การสอนแบบศึกษารณคดีตัวอย่าง หมายถึงการสอนที่มีการนำเอาสภาพการณ์ หรือปัญหา หรือใช้กรณีหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจริง หรืออาจจะเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริงมาดัดแปลงเพื่อเป็นตัวอย่างให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์ และมีการฝึกให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจมองเห็นปัญหาอย่างแท้จริง และฝึกฝนทางแก้ปัญหาต่างๆ ผู้เรียนมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน ตลอดจนการร่วมกันตัดสินใจเลือกแนวทางการแก้ปัญหาอย่างอิสระ นับว่าเป็นการฝึกผู้เรียนให้รู้จักการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผลและมีประสิทธิภาพ และ ชาตรี เกิดธรรม (2545) กล่าวว่า การสอนที่ให้ผู้เรียนได้ศึกษารณคดีตัวอย่างจากเหตุการณ์ สถานการณ์ หรือสภาพปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงหรือจากที่ผู้สอนได้สร้างขึ้น โดยนำมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นขั้นตอน โดยใช้กรณีศึกษา ใช้กระบวนการกลุ่ม และการระดมพลังสมองเพื่อตัดสินใจเลือกแนวทางแก้ปัญหา นอกจากนี้การใช้แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะก็เป็นรูปแบบหนึ่งผู้สอนใช้เป็นเครื่องมือการสอนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังการใช้แบบฝึกทักษะการฟังเพื่อพัฒนาความสามารถในการจับใจความจากการฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษในงานอุตสาหกรรมของนักศึกษา ปวส. 2 ระบบทวิภาคี สาขาวิชาช่างเทคนิคอุตสาหกรรม งานวิจัยของกัญชลิ พิเชิตชัยกุล (2548) และ การพัฒนาทักษะการอ่านสรุปภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้น ปวส. 1 งานวิจัยของ मुखสุดา พูลสวัสดิ์ (2548) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความสามารถในการจับใจความจากการฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษของนักศึกษาสูงขึ้นทุกคน และ พบว่า หลังจากทำแบบฝึกหัด นักศึกษามีผลคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน

ทัศนคติของนักศึกษาทั้งสองกลุ่มต่อการเรียนการสอนรายวิชา MKT 449 การจัดการการตลาด ไม่แตกต่างกัน ซึ่งพบว่าค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มอยู่ในระดับมากจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ เป็นการเรียนที่น่าสนใจ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สนุก และมีความสุขมาก ซึ่งสอดคล้องกับ วันฤดี สุขสงวน (2547) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียน และ ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับการสอนโดยใช้กรณีศึกษา พบว่า ผู้เรียนให้ความคิดเห็นที่ดี และชอบมาก เพราะทำให้ได้ฝึกวิเคราะห์แลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และ การเรียนโดยใช้กรณีศึกษาทำให้ได้เห็นภาพรวมและเหมือนกับได้รู้เห็นและอยู่ในเหตุการณ์นั้น ๆ จริง ดีกว่าเรียนเพียงทฤษฎี และทำแบบฝึกหัดที่มีแต่ตัวเลขเพียงอย่างเดียว และ การสอนโดยใช้กรณีศึกษาให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่สูงกว่าการสอนแบบดั้งเดิมอีกทั้งผู้เรียนก็ชอบและสนุกกับการเรียนมากกว่าการสอนโดยใช้ครูเป็นศูนย์กลาง แต่งานวิจัยนี้ขัดแย้งกับ วันฤดี สุขสงวน (2547) ในประเด็นผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม ที่ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากพื้นฐานประสบการณ์ของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกัน คือ

กลุ่มทดลอง เป็นนักศึกษาหลักสูตร 4 ปี (เรียนรายวิชาการจัดการการตลาดเป็นครั้งแรกไม่เคยมีพื้นความรู้ประสบการณ์มาก่อน) ส่วนกลุ่มควบคุม เป็นนักศึกษาหลักสูตร 2 ปี (มีประสบการณ์เรียนรายวิชาการจัดการการตลาดมาแล้ว)

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

ผู้สนใจสามารถนำวิธีการศึกษานี้ไปใช้ และทำการประเมินผลสัมฤทธิ์ของการสอนกับรายวิชาอื่นๆ นอกเหนือจากรายวิชาทางการตลาด ซึ่งถ้ารายวิชาต่างกันผลการวิจัยจะเป็นอย่างไร

8.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

8.2.1 การทำวิจัยชั้นเรียนผู้วิจัยควรผสมผสานวิธีการสอน คือแบบที่ใช้กรณีศึกษาและแบบที่ใช้แบบฝึกหัดเข้าด้วยกัน

8.2.2 แบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียน (Pretest and Posttest) ควรเพิ่มค่า คะแนนให้มากขึ้น

8.2.3 จำนวนนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมควรมีจำนวนเท่ากันหรือไม่ควรแตกต่างกันมากนัก ในการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มทดลองมีนักศึกษา 48 คน กลุ่มควบคุมมีนักศึกษา 77 คน และหากจำกัดจำนวนได้แต่ละกลุ่มไม่ควรเกิน 60 คน เพราะการมีนักศึกษามากจะไม่เอื้อต่อการเรียนแบบใช้กรณีศึกษา ในการแบ่งกลุ่มย่อย (จำนวนสมาชิกในกลุ่มไม่ควรเกิน 5 คน) หากสมาชิกในกลุ่มมีจำนวนนักศึกษามาก ทำให้นักศึกษาจะไม่มีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นครบทุกคน และการอภิปรายผลการวิเคราะห์กรณีศึกษาก็ไม่สามารถอภิปรายได้ครบทุกกลุ่มเนื่องจากมีข้อจำกัดของเวลา

9. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2551

10. รายการอ้างอิง

กาญจนา บัวชุม, 2550. รายงานการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ชำสูง ขอนแก่น : โรงเรียนบ้านโนน.

กัญชลิ พิษิตชกุล, 2548. “การใช้แบบฝึกทักษะการฟังเพื่อพัฒนาความสามารถในการจับใจความจาก การฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษในงานอุตสาหกรรมของนักศึกษา ปวส. 2 ระบบทวิภาคี สาขาวิชาช่างเทคนิคอุตสาหกรรม.” ชลบุรี : วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.

ชาติรี เกิดธรรม, 2545. เทคนิคการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ฐานันดร ปรีดาภิษฎารัตน์, 2548. “การศึกษาความคิดเห็นของการใช้กรณีศึกษาประกอบการเรียนการสอนรายวิชาทฤษฎีบัญชี.” ภาควิชาบัญชี. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์นเชียงใหม่.

- ประยงค์ งามจิตร. 2533. “การสร้างแบบฝึกการอ่านคำที่ใช้อักษร ร ล ว ควบกล้ำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดอุดรธานี.” ปรินญาณิพนธ์. กสม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มหาวิทยาลัยศรีปทุม. 2551. ระเบียบการและหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีปีการศึกษา 2551. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- มุขสุดา พุสวัตต์. 2548. พัฒนากิจกรรมอ่านสรุปความภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปวส. 1. ชลบุรี : วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2530. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525: 483) กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯอักษรเจริญทัศน์.
- วันฤดี สุขสงวน. 2547. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้กรณีศึกษาในการสอนวิชาการบัญชีชั้นสูง หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรังสิต.” ปทุมธานี : คณะบัญชี มหาวิทยาลัยรังสิต.
- สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ. 2545. กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- สุเมธ เจนชนบ. 2551. “การพัฒนาแบบฝึกคณิตศาสตร์แบบ TAI เรื่อง สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” ศิขรภูมิสุรินทร์ : โรงเรียนขวาวใหญ่วิทยา.
- สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน). 2547. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) 2545. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.

การศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจทางการเรียนรู้ของนักศึกษา ภาคเสาร์-อาทิตย์
ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้รับการสอนโดยใช้
แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
A STUDY OF LEARNING ACHIEVEMENT AND SATISFACTION OF
THE SECOND-YEAR STUDENTS WEEKEND PROGRAM AT
SRIPATUM UNIVERSITY BY USING EXERCISES TO
ENHANCE ENGLISH READING SKILLS

จิตรลดา สูดดีพงษ์

อาจารย์ประจำ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail : jitlada.su@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคเสาร์-อาทิตย์ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาหลังจากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่าน (ENG 213) จำนวน 30 คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจง แบบแผนการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียวชนิด One Group Pretest-Posttest Design เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษและแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) t-test for one sample และ t-test dependent sample

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจากเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
2. นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากอย่างมีนัยทางสถิติที่ระดับ .001

คำสำคัญ : แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจในการเรียนรู้

ABSTRACT

The purpose of this research was to 1) study English learning achievement by using exercises to enhance English reading skills of the second-year students weekend program at Sripatum University 2) study students' satisfaction after using English reading exercises.

30 subjects were purposively selected. The "One Group Pretest-Posttest Design" was used in the experiment. The instruments used in this study were an English achievement test and students' satisfaction assessment to English reading exercises. The data collected was statistically analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test for one sample and t-test dependent sample

The findings of this study revealed that:

1. The students' English learning achievement was significantly increased at the .001 level.
2. The students' English learning achievement was significantly in accordance with the criteria specified at the .05 level.
3. The students' satisfaction was significantly at the level of highly satisfied

KEYWORDS : English Reading Exercise, Learning Achievement, Learning Satisfaction

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของคนในสังคม และเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการศึกษา ค้นคว้า ช่วยให้ได้รู้เรื่องราวต่างๆ ได้ทั่วโลก ดังที่ วรธรรม เปลียนบุญเลิศ (2540: 74) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทมากในสังคมไทยและเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้ติดต่อระหว่างประเทศ ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และการศึกษา ตลอดจนภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการศึกษาต่อในระดับสูง ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่จะทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ข่าวสาร ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ และทำให้เกิดความเพลิดเพลิน นอกจากนี้ทักษะการอ่านยังเป็นทักษะที่เป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับการศึกษาค้นคว้า เพื่อนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ ใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ และนำไปสู่การพัฒนาสิ่งใหม่ๆ อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิตและสังคม ซึ่งเป็นแนวทางเดียวกับ ประดิษฐ์ เหมไชยภักดิ์ (2538: 61-63) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนาเป็นอันดับแรก เพราะว่าการอ่านเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นทักษะพื้นฐานในการศึกษาและการเรียนรู้ ตลอดทั้งในด้านการสื่อสารและการพัฒนาประเทศ สอดคล้องกับแนวคิดของจอห์นสัน (Johnson 1994: 2) ที่ว่า การมีความสามารถในการอ่านระดับสูงจะช่วยให้นักศึกษาประสบความสำเร็จ

ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นดังกล่าวจึงพยายามปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักศึกษาให้ดีขึ้น และจากปัญหาการเรียนการสอนวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่านในภาคการศึกษาที่ผ่านมา นักศึกษาไม่สามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้ ไม่สามารถตอบคำถามจากเรื่องที่ได้ อ่านได้เข้าใจก็มีจำนวนน้อย ส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยซึ่งสอนในรายวิชาดังกล่าวมีความสนใจที่จะศึกษาว่าการเพิ่มแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่มีแบบฝึกหัด หลาย ๆ

แบบให้นักศึกษาได้ทดสอบตนเอง จะทำให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ได้มากขึ้น เพิ่มขีดความสามารถและพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพดีขึ้นหรือไม่อย่างไร ผู้วิจัยจึงจัดทำเครื่องมือเพื่อใช้แก้ปัญหาดังกล่าว เป็นแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านจำนวน 10 ฉบับ ดังนี้

1. แบบฝึกคำศัพท์พื้นฐาน (vocabulary test) จำนวน 3 ฉบับ
2. แบบฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท (guessing meaning of words from contexts) จำนวน 2 ฉบับ
3. แบบฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากแผนผังคำศัพท์ (vocabulary word maps) จำนวน 2 ฉบับ
4. แบบฝึกการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (skimming and scanning) จำนวน 3 ฉบับ

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจทางการเรียนรู้ของนักศึกษาภาคเสาร์อาทิตย์ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุมที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

3. ทบทวนวรรณกรรม

การดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากผู้เชี่ยวชาญในหัวข้อต่างๆ คือ

3.1 ความสำคัญของการอ่าน จากการศึกษา มีนักวิชาการหลายท่านแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการอ่าน อาทิ จีวีวรรณ คูหาภินันท์ (2546: 1) แสดงความเห็นว่าการอ่านมีความสำคัญต่อมนุษย์ตั้งแต่เด็กจนโต การอ่านมีความจำเป็นและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาคุณภาพชีวิต และการประกอบอาชีพ ตลอดจนการพัฒนาประเทศ การจะพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองได้นั้นจะต้องอาศัยประชาชนที่มีการศึกษา มีความรู้ที่ทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์ ดังนั้นการอ่านจึงเป็นพื้นฐานของการสร้างองค์ความรู้ที่สำคัญทุกอย่างนั่นเอง แต่การอ่านนั้นเป็นนิสัยและทักษะที่จะต้องได้รับการฝึกฝนโดยเกิดจากการกระตุ้นและทำกิจกรรมต่าง ๆ ส่งเสริมให้มินิสัยรักการอ่านและให้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ เรวดี หิรัญ (2539: 149) แสดงทัศนะว่าการอ่านเป็นทักษะที่มีบทบาทในชีวิตประจำวันมาก เช่น การรับเอาเทคโนโลยีและวิชาการสมัยใหม่ การติดต่อค้าขาย การอ่าน ฉลากสินค้าอุปโภค บริโภค ส่วนแต่ต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านทั้งสิ้น จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการอ่านมีความสำคัญต่อผู้อ่านมากก่อให้เกิดความรู้ ช่วยส่งเสริมให้ผู้อ่านมีความคิดสร้างสรรค์ รู้จักพัฒนาตนเองให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงของสังคมยุคใหม่ นอกจากนี้ความรู้จากการอ่านแล้วการอ่านยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและทำให้ผู้อ่านได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

3.2 ประโยชน์ของแบบฝึก ผู้วิจัยเห็นความจำเป็นในการพัฒนาทักษะการอ่านของนักศึกษา จึงเลือกใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านเป็นเครื่องมือในการวิจัย และศึกษาเอกสารเกี่ยวกับประโยชน์ของแบบฝึก อาทิ ยูพากรณ์ ชาวเชียงขวาง (2537: 16) กล่าวว่า แบบฝึกเป็นส่วนที่เพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครู เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล อีกทั้งเสริมทักษะทางภาษาโดยฝึกทันทีหลังผู้เรียนเรียนรู้ และ กาญจนา คุณานุรักษ์ (2539: 8-10) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกว่าช่วยลดเวลาการสอนของครูและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ได้

เป็นอย่างดี จากความเห็นดังกล่าวสรุปได้ว่าแบบฝึกมีประโยชน์มากสำหรับตัวผู้เรียนเองและผู้สอน กล่าวคือ ช่วยให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนในห้องเรียน และมีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น ส่วนผู้สอน แบบฝึกจะช่วยลดภาระงาน นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนเพื่อผู้สอนจะได้นำผลการประเมินมาวางแผนพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนอ่านภาษาอังกฤษ พบว่ามีการพัฒนาวิธีการสอนและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในรูปแบบต่างๆ อาทิ งานวิจัยของ ปณพร สุวรรณไตรย์ (2539) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อการสื่อสารจากเอกสารจริง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ พิศาล อินทร์ทอง (2541) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้บทเรียนเสริมโดยใช้หนังสือพิมพ์ ส่วนงานวิจัยของ ศศิวิมล กังลิ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะอ่านเพื่อการสื่อสารจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษ สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษ อาทิ งานวิจัยของ พลชัย วิริยะสมบัติ (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และงานวิจัยของ นรวาดี พันธุ์นรา (2551) ได้ทำวิจัยเรื่อง ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท จากงานวิจัยที่ได้ศึกษาดังกล่าวข้างต้น ผลการวิจัยพบว่า หลังการทดลองผู้เรียนมีความสามารถด้านการอ่านและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้น

4.ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคเสาร์-อาทิตย์ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนรายวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่าน (ENG213) ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2552 และเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 1 กลุ่มเรียน จำนวนนักศึกษา 30 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่

1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 10 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ในรายวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่าน (ENG213) และผ่านการพิจารณาจาก รศ.ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และ อ.สุพักตรา ศรีเจริญ ซึ่งเป็นอาจารย์ในภาควิชาภาษาต่างประเทศ
2. แบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวทางการพัฒนากระบวนการคิดตามหลักขั้นต้นของบลูม (Bloom, Benjamin) ในระดับความรู้ (knowledge) และระดับความเข้าใจ (comprehension) โดยแบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 ความเข้าใจคำศัพท์ทั่วไป จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 2 การหาความหมายของคำศัพท์จากบริบท จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 3 ความเข้าใจในการอ่านและจับใจความสำคัญ จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบนี้ได้ผ่านการพิจารณาจาก รศ.ดร.สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก และอาจารย์ในภาควิชาภาษาต่างประเทศ 2 ท่านคือ อ.สละ เข้มมีกลิ่น และ อ.สุพักตรา ศรีเจริญ

3. แบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารและวิธีการในการสร้างแบบประเมิน

3.2 สร้างแบบประเมินจำนวน 14 ข้อ แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา จำนวน 5 ข้อ ด้านรูปแบบ จำนวน 4 ข้อ และด้านประโยชน์ จำนวน 5 ข้อ และกำหนดค่าคะแนนเป็นแบบ Rating Scale โดยมีระดับคะแนน 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

3.3 นำแบบประเมินให้ รศ.ดร.สุนีย์ เหมาะประสิทธิ์ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกพิจารณา

3.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินและนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

การรวบรวมข้อมูล

1. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักศึกษาทำการทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน (pre-test) ในสัปดาห์ที่ 1

2. ทำการสอบถามแผนการสอนตั้งแต่สัปดาห์ที่ 1-6 โดยนำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านไปใช้ประกอบการสอนเป็นเวลา 6 สัปดาห์

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักศึกษาทำการทดสอบหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน (post-test) ในสัปดาห์ที่ 6

4. นำแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านให้นักศึกษาทำการประเมินในสัปดาห์ที่ 6

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อน และหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านสถิติที่ใช้คือ t-test dependent sample

3. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สถิติที่ใช้คือ t-test for one sample

4. การวิเคราะห์ระดับความพึงพอใจที่มีต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านใช้ค่าเฉลี่ยจากเกณฑ์คะแนนดังนี้

คะแนน	ระดับความพึงพอใจ
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

คะแนนเฉลี่ยที่ได้ ผู้วิจัยนำมาแปลความหมายตามเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.50-5.00 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจ มากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.50-4.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจ มาก

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.50-3.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจ ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.50-2.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจ น้อย

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-1.49 หมายถึง นักศึกษามีความพึงพอใจ น้อยที่สุด

5. การทดสอบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ สถิติที่ใช้คือ t-test for one sample

5. ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาคณะบัญชี หลักสูตรต่อเนื่องจำนวน 30 คน เป็นเพศชายจำนวน 3 คน เพศหญิงจำนวน 27 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลในรูปแบบตารางประกอบความเรียง แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ดังนี้

5.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่าน (ENG213) วัดโดยใช้แบบทดสอบปรนัย ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2

ตารางที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคเสาร์-อาทิตย์ ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน

การสอบ	คะแนน (ร้อยละ)				t	d.f.	P-value
	ต่ำสุด	สูงสุด	\bar{X}	S.D.			
ก่อนเรียน	6 (20.00)	18 (60.00)	11.47 (38.22)	2.61 (8.70)			
หลังเรียน	14 (46.67)	24 (80.00)	19.07 (63.56)	2.56 (8.53)			
ผลต่างก่อน-หลังเรียน			-7.60	2.70	-15.425*	29	.000

จากตารางที่ 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีภาคเสาร์-อาทิตย์หลังเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนเรียน โดยหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.07 คะแนน ก่อนเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 11.47 คะแนน

เมื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยใช้สถิติทดสอบที่แบบข้อมูลไม่อิสระต่อกัน (t – test Dependent Sample) ได้ค่า P-value เท่ากับ .000 สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ตารางที่ 2 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเกณฑ์

ร้อยละของผลสัมฤทธิ์		t	d.f.	P-value
\bar{X}	S.D.			
63.56	8.53	2.283*	29	.030

จากตารางที่ 2 พบว่าร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 63.56 เมื่อทดสอบสมมติฐานค่าร้อยละของค่าเฉลี่ยแตกต่างจากเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ร้อยละ 60) หรือไม่ โดยใช้สถิติทดสอบที่แบบ t-test for one sample ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ได้ค่า P – value เท่ากับ .03 สรุปได้ว่า ร้อยละของค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า 60.00 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน

ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษได้ผลการศึกษาดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของระดับความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ความพึงพอใจ		t	d.f.	P-value
\bar{X}	S.D.			
4.36	.36	5.346*	29	.000

จากตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยความพึงพอใจภาพรวมมีค่าเท่ากับ 4.36 เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยความพึงพอใจกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (ความพึงพอใจระดับมาก ค่าคะแนนระหว่าง 3.50-4.49) ได้ค่า P – value เท่ากับ .000 สรุปได้ว่าระดับความพึงพอใจต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านอยู่ในระดับมาก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

6. อภิปรายผล

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ภาคเสาร์-อาทิตย์ ชั้นปีที่ 2 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า นักเรียนทุกคนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นทั้งนักศึกษาที่เรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน และมีคะแนนเฉลี่ยมากกว่าเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ มากกว่า ร้อยละ 60 ของคะแนนเต็ม แสดงว่าแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการได้ศึกษาวิธีและขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายให้นักศึกษาได้ฝึกปฏิบัติ ทำให้นักศึกษามีการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษช่วยให้นักศึกษาเข้าใจความหมายของคำศัพท์ เนื้อหารายละเอียด สรุปและจับใจความสำคัญได้ นอกจากนั้น การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการ ใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน พบว่า ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับ

มากที่สุด ซึ่งสรุปได้ว่า การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านช่วยพัฒนาการเรียนรู้ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความพึงพอใจมากที่สุดต่อการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยนี้อาจเนื่องมาจาก

1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านที่นำมาใช้ในการวิจัย เป็นแบบฝึกที่มีเนื้อหาตรงกับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ และเนื้อหาในบทเรียนของรายวิชาคำศัพท์และทักษะการอ่าน (ENG213) โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาที่มีความหลากหลาย เช่น แบบฝึกคำศัพท์พื้นฐาน แบบฝึกเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท แบบฝึกการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่จากแผนผังคำศัพท์ และแบบฝึกการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจ ตั้งใจ และขยันทำแบบฝึก

2. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในส่วนของคำศัพท์ ผู้วิจัยเลือกคำศัพท์ที่นักศึกษาคุ้นเคยและเป็นเรื่องใกล้ตัว มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักศึกษา เช่น คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ อาหาร และอาชีพ ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจในการอ่านเรื่องราวเนื่องจากนักศึกษามีความพร้อมและมีความรู้เดิมที่พอจะคาดเดาคำศัพท์เกี่ยวกับเรื่องที่ได้บ่ง ช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น สามารถตอบคำถามจากเนื้อเรื่องได้ ดังนั้นการเลือกเนื้อหาที่จะนำมาจัดทำแบบฝึก ผู้สอนควรคำนึงถึงระดับความรู้ของนักศึกษา ความคุ้นเคย เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความสนใจและเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้การที่นักศึกษาได้ทราบความก้าวหน้าของตนเองจากการทำแบบฝึกอย่างสม่ำเสมอ โดยผู้สอนตรวจแบบฝึกที่นักศึกษาทำส่งและอธิบายส่วนที่นักศึกษาไม่เข้าใจทำให้นักศึกษาทราบข้อบกพร่องและพยายามแข่งขันกับตนเองมากขึ้น

3 ความสำคัญและประโยชน์ของแบบฝึก การมีแบบฝึกให้นักศึกษาทำเพิ่มเติมจากแบบฝึกหัดในบทเรียนทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น และขยันศึกษาค้นคว้าคำศัพท์ใหม่ๆ มากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เวลาผู้วิจัยตรวจแบบฝึกพบว่านักศึกษามีการจดบันทึกความหมายของคำศัพท์ แปลและทำความเข้าใจเนื้อหาในแบบฝึกอย่างละเอียด แสดงว่านักศึกษามองเห็นคุณค่าและประโยชน์จากแบบฝึก

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

8. รายการอ้างอิง

- กาญจนา คุณารักษ์. 2539. การออกแบบการเรียนการสอน. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นราวดี พันธุ์นรา. 2551. “ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษโดยเดาความหมายของคำศัพท์จาก บริบทของ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.” มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ปณพร สุวรรณไตรย์. 2539. “การสร้างแบบฝึกการอ่านเพื่อการสื่อสารจากเอกสารจริงสำหรับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนคำชะอีวิทยาคาร จังหวัดมุกดาหาร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- พลชัย วิริยะสมบัติ. 2539. “การวิเคราะห์กลวิธีในการคาดเดาความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร.” ปริญญาโท สาขาวิชาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- พิศาล อินทร์ทอง. 2541. “การสร้างบทเรียนอ่านเสริมจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปรางค์กู๋ จังหวัดศรีสะเกษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุพากรณ์ ชาวเชียงขวาง. 2537. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนเรียงความโดยใช้แบบฝึก ทักษะการเขียนเรียงความกับการสอนปกติชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านเชียงบาน อำเภอเชียงบาน จังหวัดพะเยา.” วิทยานิพนธ์.
- เรวดี หิรัญ. 2540. **สอนอย่างไรเด็กจึงจะอ่านภาษาอังกฤษให้เข้าใจ ในแนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.** กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรารณ เปลี่ยนบุญเลิศ. 2540. **แนวคิดและเทคนิควิธีสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศศิวิมล กังลี. 2544. “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดไร่จิงวิทยาจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Johnson, B.E. 1994. **The reading Edge Thirteen ways to build comprehension.** Lexington, Mass : D.C. Health.

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน

วิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล

FACTORS AFFECTING TEACHING AND LEARNING ACHIEVEMENT IN THE PERSONAL FINANCIAL MANAGEMENT COURSE

รัชชานา รัชตะนาวิน

ผู้อำนวยการศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: ranchana.ra@spu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำนวน 5 ด้าน คือ (1) ปัจจัยด้านส่วนตัว (2) ปัจจัยด้านครอบครัว (3) ปัจจัยด้านเครื่องคำนวณทางการเงิน (4) ปัจจัยด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และ (5) ปัจจัยด้านการเรียนของนักศึกษา กลุ่มประชากร คือ นักศึกษาสาขาการเงินและการธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล ในภาคการศึกษา 2/2551 จำนวน 108 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านส่วนตัวของนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านเครื่องคำนวณทางการเงิน ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และด้านการเรียน การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการนำคำถามในแต่ละปัจจัยทดสอบความเที่ยง (Reliability) อาศัยสถิติ Cronbach's Alpha .70 และจากการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มประชากรตัวอย่าง จำนวน 108 ตัวอย่าง ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามส่งกลับมาจำนวน 101 ฉบับ คิดเป็นอัตราตอบกลับจำนวนร้อยละ 93.52 รวมระยะเวลาในการเก็บประมาณ 1 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน คือ นิสัยในการเรียน ด้านการทำกรบ้าน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 หมายความว่านิสัยในการเรียน ด้านการทำกรบ้าน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล เมื่อนักศึกษาทำกรบ้านเพิ่มมากขึ้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลเพิ่มขึ้น จากตัวแปร 2 ตัว ได้แก่ นิสัยในการเรียน ด้านการทำกรบ้าน และนิสัยในการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียน สามารถร่วมกันอธิบายตัวแปรตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนได้ร้อยละ 18.6

คำสำคัญ : ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน

ABSTRACT

The purpose of this research was to study the factors affecting teaching learning achievement in the personal financial management course. This research was survey study. The factors were divided into 5

categories; (1) personal factors (2) family factors (3) financial calculator instrument factors (4) activities participation factors and (5) learning factors. A total of 108 questionnaires were distributed to students, faculty of business administration major in money and banking of Sripatum University, who enrolled the personal financial management in the second term of 2008. Survey Instrument was questionnaire concerning with personal factors, family factors, financial calculator instrument factors, activities participation factors and learning factors. The reliability of items representing the concepts was tested for internal consistency using Cronbach's Alpha. For all concepts in this survey study, an acceptable Cronbach's alpha of 0.70. A total of 101 questionnaires were returned in one week for a 93.52 percent response rate from 108 students. Multiple regressions Analysis was used to analyze the factors affecting teaching learning achievement in the personal financial management course. The results found that one independent variable in the study habits which are "doing homework" affecting teaching and learning achievement in the personal financial management course at .05 levels. It meant that the study habits in doing homework affecting teaching and learning achievement in the personal financial management course. When students did more homework, it would more affect teaching and learning achievement in personal financial management course. There are two variables were the study habits in doing homework and the study habits in reviewed lesson could explain teaching and learning achievement at 18.6 percent.

KEYWORDS: Teaching learning achievement, Factors affecting teaching and learning achievement.

1. บทนำ

ในปัจจุบันนี้ มีนักศึกษาจำนวนมากที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนต่ำกว่าที่คาดหวังไว้ ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องที่เป็นสาเหตุในการทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาสูงขึ้นหรือต่ำลงนั้นมีจำนวนมากมาย ดังนี้ ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล จำนวน 5 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านเครื่องคำนวณทางการเงิน ปัจจัยด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และปัจจัยด้านการเรียนของนักศึกษา อัญชลี สารรัตน์, ชานนท์ นนทบุรี และปิยวุฒิ นันทไชย (2549: 115-122) ได้วิจารณ์ผลการศึกษาซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยหลายชิ้นที่พบว่าเพศหญิงจะมีความขยันและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเพศชาย โปแพมและมัวร์ (Moore and Popham, 1960: 176-179) ศึกษาพบว่านิสัยการเรียน ทักษะคิดในการเรียนการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษานิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 287 คน โดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทักษะคิดในการเรียนและสอดคล้องกับ โคแกน (Cogan, 1945: 33) ซึ่งศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน และทักษะคิดในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้ คอยโว (Koivo, 1983 : 2624 – A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทักษะคิดในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยและทักษะคิดในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

อาจเป็นเพราะผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงให้ความสนใจใฝ่ มีการวางแผน และเป้าหมายในการเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญรวมทั้งต้องเรียนให้ดีขึ้นด้วย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2528; และอัจฉรา วงศ์ไสสร กาญจนา ปราบพาล ทศนีย์ ศรีไพพรรณ ทอรุ่ง จรุงกิจอนันต์ นิภาพร รัตนพฤกษ์ ภัสสร ลิงคาลาณิช และอมดา เวชพฤดิ, 2525) จากการศึกษางานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่านิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีนิสัยในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

ดวงกมล คงเมือง (2532) ได้รายงานผลการศึกษาดังปัจจัยด้านครอบครัว มีอิทธิพลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือปัจจัยเชิงกระบวนการในครอบครัว เช่น ด้านความคาดหวังของบิดามารดาต่อการศึกษาของบุตร การใช้เหตุผลในการเลี้ยงดูบุตร ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับบุตร รูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ อัญชลี สารรัตน์, ชานนท์ นนท์กุลป์ และปิยวุฒิ นันทไชย (2549) ได้พูดถึงปัจจัยด้านครอบครัว เกี่ยวกับ (1) ระดับการศึกษาและอาชีพของบิดามารดา จำนวนพี่น้องในครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งพบว่าสิ่งแวดล้อมทางบ้านที่ช่วยส่งเสริมความเก่งของบุตร คือ บรรยากาศที่เต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว บิดามารดาเลี้ยงดูบุตรแบบประชาธิปไตยให้ความรักและเข้าใจในธรรมชาติของเด็ก ดูแลบุตรอย่างใกล้ชิด ให้โอกาสบุตรได้มีอิสระตามควรแก่วัย ให้บุตรร่วมแสดงความคิดเห็น เป็นเพื่อนและพร้อมที่จะอยู่เคียงข้างบุตรเสมอ ทำให้บุตรมีความอบอุ่นใจ รู้สึกมั่นคงและพร้อมที่พัฒนาตนเอง

อำไพ อินทรประเสริฐ จิราพร รอดพ่วง และสิริภิญโญ อินทรประเสริฐ (2551) ได้รายงานผลการศึกษาวิจัยถึงปัจจัยด้านครอบครัวโดยภาพรวม พบว่า ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่าย และบิดามารดาไม่มีเวลาให้ เป็นปัจจัยเดียวที่ส่งผลกระทบต่อผลการออกกลางคันในระดับปานกลางของนักศึกษา ซึ่งเมื่อนักศึกษามีผลกระทบจากฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครองย่อมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาเช่นเดียวกัน

ดวงกมล คงเมือง (2532) ได้ศึกษาและเมื่อนำปัจจัยต่างๆ ทั้งทางครอบครัว และโรงเรียนมาศึกษาผ่านปัจจัยจิตวิทยาพบว่า ตัวแปรบางตัว เช่น ความรักใคร่เอาใจใส่ของบิดามารดาต่อบุตร ระยะเวลาการหย่าร้างของบิดามารดา อาชีพของบิดา สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว แม้ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยตรง แต่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจ และอัตมโนทัศน์ ซึ่งกล่าวได้ว่าสิ่งเหล่านี้ เป็นผลกระทบจากครอบครัวที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแม้จะไม่โดยตรงก็ตาม จากการศึกษาในครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่า ปัจจัยเชิงโครงสร้างในครอบครัว มีอิทธิพลต่อบุตรน้อยกว่า และปัจจัยที่มาจากความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทั้งโดยตรง และโดยผ่านปัจจัยด้านจิตวิทยา จึงเป็นสิ่งที่พิสูจน์ให้เห็นว่า จะอย่างไรก็ตามครอบครัวยังคงเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อเด็ก โดยเฉพาะบิดามารดาที่มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อบุตรในหลาย ๆ ด้าน

เซอร์เบิร์ต (Herbert, 1965: 30) ได้กล่าวว่า กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง งานต่างๆ ที่นักศึกษาปฏิบัติภายใต้การแนะนำอย่างถูกวิธีและอยู่ในความรับผิดชอบของสถาบัน โดยไม่มีเรื่องของคะแนนเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากนี้ การศึกษางานวิจัยของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2528: 130-131) ได้ให้ความหมายเพิ่มเติมว่า กิจกรรมนักศึกษาจัดขึ้นเพื่อพัฒนานักศึกษาด้านต่าง ๆ นอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับให้ทุกคนต้องศึกษาตามหลักสูตร โดยไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษา ทั้งนี้จุดมุ่งหมายของกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนานิสิต ซึ่งหมายรวมถึงการงานที่มหาวิทยาลัยจัดให้แก่ นักศึกษา หรือส่งเสริมให้นักศึกษาจัดกันขึ้นเอง

ศรีระพร จันทโนทก (2538) กล่าวว่าปัจจัยด้านการเรียน หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนที่อาจารย์นำมาใช้ในการเรียนการสอนของรายวิชานั้น ๆ ได้แก่ วิธีสอนของอาจารย์ บรรยากาศการเรียนการสอน การจัดวิชาและเวลาเรียน และการวัดผลและประเมินผล อ่ำไพ อินทรประเสริฐ จิราพร รอดพ่วง และศิริกัญญา อินทรประเสริฐ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการออกกลางคันระดับมากที่สุด คือ ผู้สอนไม่มีเทคนิคการนำเสนอที่น่าสนใจ ส่วนผลกระทบในระดับมาก มี 2 ปัจจัย คือ ให้งานมากเกินไปจนเกิดความท้อแท้ และผู้สอนเคร่งเครียดเกินไป

2. ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยกลุ่มประชากร คือ นักศึกษาสาขาการเงินและการธนาคาร คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ลงทะเบียนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล ภาคการศึกษา 2/2551 จำนวน 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่หนึ่ง จำนวน 76 คน และกลุ่มที่สอง จำนวน 32 คน รวมจำนวน 108 คน

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บยังกลุ่มประชากรตัวอย่าง จำนวน 108 คน ในชั้นเรียนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล (FIB332) กลุ่มที่หนึ่งในวันจันทร์ที่ 20 เมษายน 2552 เวลา 11.40 – 12.40 น. ห้อง 9-906 โดยแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาจำนวน 76 ฉบับ และกลุ่มที่สอง วันอังคารที่ 21 เมษายน 2552 เวลา 11.40 – 12.40 น. ห้อง 9-803 แจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษาจำนวน 32 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามจากกลุ่มที่หนึ่งกลับมาจำนวน 65 ฉบับ และกลุ่มที่สอง จำนวน 27 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 92 ฉบับ ผู้วิจัยได้เช็ครายชื่อผู้ที่ยังไม่ได้รับแบบสอบถามไว้ และเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งที่ 2 อีกครั้งในวันที่ 27 เมษายน 2552 ขณะที่นักศึกษาสอบปลายภาค โดยนำแบบสอบถามแจกเฉพาะนักศึกษาที่ยังไม่ได้รับแบบสอบถามในครั้งแรก ซึ่งขออนุญาตกรรมการคุมสอบแจกแบบสอบถามให้กับนักศึกษา ในครั้งนี้เก็บรวบรวมแบบสอบถามได้จำนวน 9 ฉบับ จากการรวบรวมทั้ง 2 ครั้ง รวมจำนวน 101 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยด้านส่วนตัวของนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านเครื่องคำนวณทางการเงิน ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และด้านการเรียน การทดสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการนำคำถามในแต่ละปัจจัยทดสอบความเที่ยง (Reliability) อาศัยสถิติ Cronbach's Alpha .70 (Cronbach 1951; Peterson 1994; Choi and Choi 2003) และจากการส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มประชากรตัวอย่าง จำนวน 108 ตัวอย่าง ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามส่งกลับมาจำนวน 101 ฉบับ คิดเป็นอัตราตอบกลับจำนวนร้อยละ 93.52 รวมระยะเวลาในการเก็บประมาณ 1 สัปดาห์

แบบสอบถามแบ่งเป็น 4 ส่วน ดังนี้ แบบสอบถามส่วนที่ 1 ตอน 1 เป็นการรวมคำถามเกี่ยวกับข้อมูลของนักศึกษาทั้งหมด จำนวน 14 ข้อ ได้แก่ ข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ข้อมูลด้านครอบครัว และข้อมูลของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และระบุคำตอบ และแบบสอบถามส่วนที่ 1 ตอน 2 เป็นคำถามด้านนิสัยในการเรียน จำนวน 10 ข้อ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิทสเกล มี 5 ระดับ แบบสอบถามส่วนที่ 2 เป็นคำถามด้านเครื่องคำนวณทางการเงิน จำนวน 5 ข้อ และแบบสอบถามส่วนที่ 4 เป็นคำถามด้านการเรียน ประกอบด้วยคำถามจำนวน 10 ข้อ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบลิเคิทสเกล มี 5 ระดับ

นอกจากนี้ แบบสอบถามส่วนที่ 3 เป็นคำถามด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และการไม่เข้าร่วมกิจกรรม เป็นคำถามที่ให้เลือกตอบลงในตัวเลือก จำนวน 4 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าคงที่ ร้อยละ ความถี่ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อศึกษาปัจจัยด้านข้อมูลส่วนตัวของนักศึกษา ด้านครอบครัว ด้านเครื่องมือ ด้านการเข้าร่วมกิจกรรม และด้านการเรียน ที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล

3. สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล ประกอบด้วย ตัวแปรปัจจัยด้านส่วนตัวของนักศึกษา 5 ตัวแปร คือ (1) ชั้นปีที่กำลังศึกษา (2) ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงมหาวิทยาลัย (3) ระยะเวลาเดินทางจากมหาวิทยาลัยถึงบ้าน (4) นิสัยในการเรียน ด้านการทำกรบ้าน และ (5) นิสัยในการเรียน ด้านการตั้งใจเรียน ตัวแปรปัจจัยด้านครอบครัวมี 1 ตัวแปร คือ อาชีพของบิดา และ ตัวแปรปัจจัยด้านการเรียนมี 1 ตัวแปร คือ บรรยากาศการเรียนการสอน

ตัวแปรปัจจัยด้านส่วนตัวของนักศึกษา 5 ตัวแปร คือ ชั้นปีที่กำลังศึกษา ระยะเวลาเดินทางจากบ้านถึงมหาวิทยาลัย ระยะเวลาเดินทางจากมหาวิทยาลัยถึงบ้าน นิสัยในการเรียน ด้านการทำกรบ้าน และนิสัยในการเรียน ด้านการตั้งใจเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชั้นปีที่กำลังศึกษาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลเนื่องจากชั้นปีที่กำลังศึกษาสูงขึ้นทำให้นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยสะสมรวมน้อยลง เพราะวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลเป็นรายวิชาเอกบังคับสำหรับชั้นปีที่ 2 เมื่อนักศึกษาชั้นปีที่สูงขึ้นลงทะเบียนเรียนวิชานี้ แสดงว่าจำนวนหน่วยกิตสะสมของนักศึกษาเพิ่มมากขึ้นและนักศึกษาลงทะเบียนเรียนวิชานี้ใหม่อีกครั้งย่อมส่งผลทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมน้อยลง

ระยะเวลานักศึกษาเดินทางจากบ้านถึงมหาวิทยาลัยมากขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาสูงขึ้น สาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษาใช้เวลาในการเดินทางมากขึ้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาดำเนินทางด้วยรถสาธารณะ และใช้เวลาในการเดินทางเฉลี่ยประมาณ 10 ถึง 30 นาที ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีบ้านพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีฐานะทางเศรษฐกิจดี ไม่ต้องรับผิดชอบเรื่องต่างๆ ในครอบครัว จึงสามารถมีเวลาทบทวนบทเรียน อ่านหนังสือและทำการบ้านได้มากขึ้น แต่ผลการศึกษายังพบว่าระยะเวลานักศึกษาเดินทางจากมหาวิทยาลัยถึงบ้านมากขึ้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาน้อยลง เนื่องจากนักศึกษามีเวลาในการทบทวนบทเรียน อ่านหนังสือ และทำการบ้านได้น้อยลง สาเหตุเนื่องมาจากใช้เวลาในการเดินทางเฉลี่ยประมาณ 1 ชั่วโมง โดยสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง (2529) พบว่าสถานที่พักอาศัยขณะที่กำลังศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ และมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ (บริหารธุรกิจ) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

นิสัยในการเรียน ด้านการทำการบ้าน และนิสัยในการเรียน ด้านการตั้งใจเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล โดยนักศึกษาทำกิจกรรมและงานตามที่อาจารย์มอบหมาย ทำการบ้านทุกวิชาด้วยตนเอง เวลาเรียนตั้งใจฟังอาจารย์สอน และสามารถสรุปเรื่องราวที่อาจารย์สอนได้ครบถ้วน จึงทำให้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศรีระพร จันทโนทก (2538) ได้กล่าวว่านิสัยในการเรียน โดยรวม นิสัยในการเรียนด้านการทบทวนบทเรียน นิสัยในการเรียนด้านการตั้งใจเรียน นิสัยในการเรียนด้านการแบ่งเวลาในการเรียนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เรนนีและลาร์เซน (Wrenn and Larsen, 1969) ได้กล่าวว่านิสัยในการเรียน หมายถึงพฤติกรรมที่นักเรียน นักศึกษา ประพฤติปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ประกอบด้วยสมาธิในการเรียน วิธีการอ่านและการจดคำบรรยาย การวางแผนการเรียนหรือการแบ่งเวลาเรียน การทบทวนบทเรียนและเจตคติที่มีต่อการเรียน นอกจากนี้ โฮล์ทแมน (Holtzman, 1965) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมการเรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับ (1) การใช้เวลาเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้จักแบ่งเวลาว่าควรทำอะไรก่อนหลัง ไม่ผัดผ่อน หลีกเลียง รอเวลาทำในเวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องที่ไม่เป็นสาระจนเกินควร ปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายทันต่อเวลา และ (2) วิธีการเรียน ได้แก่ การรู้จักใช้วิธีการเรียนอย่างถูกต้อง มีการวางแผนเตรียมงานก่อนลงมือทำ รู้จักแหล่งข้อมูลที่ต้องการทราบ ทำงานด้วยความมีระเบียบรอบคอบ ทำให้งานสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวแปรปัจจัยด้านครอบครัว 1 ตัวแปร คือ อาชีพของบิดา ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาในทิศทางตรงกันข้าม หมายความว่า เมื่อบิดาของนักศึกษามีอาชีพในหน้าที่การงานดีขึ้นจะมีผลทำให้ดูแลเอาใจใส่นักศึกษาน้อยลงจึงส่งผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของนักศึกษาน้อยลงเช่นเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตัวแปรปัจจัยด้านการเรียน 1 ตัวแปร คือ บรรยากาศการเรียนการสอน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล แสดงว่า เมื่อบรรยากาศการเรียนการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน น่าสนใจ อาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษาร่วมในกิจกรรมการเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างอาจารย์ และนักศึกษา มีการทำภาคปฏิบัติในชั้นเรียน มีความเป็นกันเองระหว่างอาจารย์และนักศึกษา และอาจารย์เข้าสอนตรงเวลา ผลการศึกษาจึงพบว่าบรรยากาศการเรียนการสอนดีขึ้น ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน วิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลดีขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ศรีระพร จันทโนทก (2538) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ วิลาส บุญทองขาว (2527) พบว่า ในการจัดการการเรียนการสอนนั้น ครูที่พยายามทำความเข้าใจผู้เรียน ให้ความเห็นอกเห็นใจ รู้จักส่งเสริมการเรียนตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเรียนได้ดีและมีความสามารถในการปรับตัวทางการเรียนเพิ่มขึ้น ซึ่งแตกต่างจากครูที่มุ่งสอนโดยวิธีกดดันให้ผู้เรียนยอมรับตามความต้องการของตน สุดท้ายผู้เรียนจะไม่พอใจในตัวครูและเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ สุพิชญา ธีระกุล กาญจนาศรีภาพสินธุ์ และวิจิตร วรุตบางกูร (2524) ได้กล่าวว่านิสัยในการเรียนที่ดี สิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอ อากาศถ่ายเทได้ดี ไม่ร้อนอบอ้าว ไม่มีเสียงดังรบกวน สภาพห้องเรียนสะอาดเป็นระเบียบ กิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนกระทำแล้วเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และน่าสนใจ ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม ตอบคำถามและเข้าร่วมกิจกรรมทั่วถึงกัน และการศึกษาของ ทิมศรี เปานิล (2530) พบว่าบรรยากาศการเรียนการสอน

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยส่วนรวมเป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะบรรยากาศทางด้านวิธีสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน

จากตารางที่ 1 เมื่อเลือกพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เชิงพหุคูณของตัวแปร 2 ตัวแปร คือ นิสัยในการเรียน ด้านการทำการบ้าน และนิสัยในการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียน พบว่า นิสัยในการเรียน ด้านการทำการบ้าน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 หมายความว่า นิสัยในการเรียน ด้านการทำการบ้าน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล เมื่อนักศึกษาทำการบ้านเพิ่มมากขึ้นจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคลเพิ่มขึ้น จากตัวแปร 2 ตัว ได้แก่ นิสัยในการเรียน ด้านการทำการบ้าน และนิสัยในการเรียน ด้านการทบทวนบทเรียน สามารถร่วมกันอธิบายตัวแปรตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนได้ร้อยละ 18.6

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล

ตัวแปร	Unstandardized Coefficients		Standardized coefficients	t	Sig.
	B	Std. Error	(Beta)		
จำนวนคงที่ (Constant)	1.195	.353		3.386	.000
X ₉ การทำการบ้าน	.323	.081	.386	4.003	.000
X ₁₀ การทบทวนบทเรียน	.107	.092	.111	1.155	.251

ตัวแปรตาม: คะแนนเฉลี่ยสะสม

4. ข้อเสนอแนะและการนำไปใช้

ผลการวิจัย ทำให้ผู้บริหารกลุ่มงานด้านวิชาการ อาจารย์ผู้สอน โดยเฉพาะอาจารย์ผู้สอนรายวิชาการจัดการการเงินส่วนบุคคล อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์แนะแนว ผู้ปกครองของนักศึกษา รวมทั้งตัวของนักศึกษาได้ทราบว่า มีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน เพื่อนักศึกษาจะได้พัฒนาตนเอง พัฒนาการเรียนและแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับการเรียน เพื่อจะช่วยให้ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนสูงขึ้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เพื่อช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักศึกษาไปในทิศทางที่ทำให้ นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน

ข้อเสนอแนะ คือ ควรใช้เครื่องมือในการวิจัยที่หลากหลาย เช่น เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเชิงลึก หรือเก็บข้อมูลเฉพาะกลุ่ม เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องหลายๆ กลุ่ม เป็นต้น

5. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2551

6. รายการอ้างอิง

- ดวงกมล คงเมือง. 2532. “ผลกระทบทางครอบครัวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน .” คณะสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทบวงมหาวิทยาลัย.
- พิมพ์ศรี เปานิล. 2530. “บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. 2528. “การเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายตามทัศนะของอาจารย์และนักเรียน.” คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร ทุนอุดหนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. 302 หน้า.
- วิลาส บุญทองขาว. 2527. “บรรยากาศการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตามทัศนะของนักเรียนครูและผู้บริหาร เขตการศึกษา 4.” ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศรีระพร จันทโนทก. 2538. “ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 111 หน้า.
- สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง. 2529. “องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทร.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุพิชญา ธีระกุล กาญจนา ศรีภาพสินธุ์ และวิจิตร วรุตบางกูร. 2524. **การนิเทศการศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: วิทยากร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร กาญจนา ปราบพาล ทศนีย์ ศรีไพพรรณ ทอรุ่ง จรุงกิจอนันต์ นิภาพร รัตนพลกฤษ์ ภัสสร สิงคาลวณิช และอมตา เวชพุดิ. 2525. “ความถนัดในการเรียน ทักษะคิด และความสามารถของผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษต่างชั้นกัน.” รายงานการวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี สารรัตน์ะ ชานนท์ นนทกุลป์ และปิยวุฒิ นันทไชย. 2549. “ลักษณะและการปฏิบัติของผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงในมหาวิทยาลัยขอนแก่น.” **วารสารวิจัย มข.** 11: 2 115-122.
- อำไพ อินทรประเสริฐ จีราพร รอดพ่วง และสิริภิญญา อินทรประเสริฐ. 2551. “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่ออาการออกกลางคันของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.” การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- Choi, Hae-Yeon and Haiwook Choi. 2003. “An Exploratory Study and Design of Cross-Cultural Impact of Information System Managers' Performance, Job Satisfaction and Managerial Value.” **Journal of Global Information Management** 11, 2: 1-30.
- Cogan, David Glendenning. 1945. “Syndrome of nonsyphilitic interstitial keratitis and vestibuloauditory symptoms.” **Arch Ophthalmol** 33: 144-9.
- Cronbach, Lee J. 1951. **Coefficient Alpha and Internal Structure of Tests**. Psychometrica 16, 3: 297-334.
- Herbert, Frank. 1965. **Dune**. Philadelphia: published by Chilton Books and published.

- Holtzman, Wayne H. 1965. **Survey of Study Habits and Attitudes**. New York: The Psychological Corporation.
- Koivo, Anne Pihlak. 1983. "The Relationship of Study Habits and Attitudes Based on Differences in Sex, Grade and Academic Achievement." *Dissertation Abstracts International*. 43 (February 1983). 2624.
- Moore, Mary R. and Popham, W. James. 1960. "Affects of two interview techniques on academic achievement." **Journal of Counseling Psychology** 7, 3: 176-179.
- Peterson, Robert A. 1994. "A Meta-Analysis of Cronbach's Coefficient Alpha." **Journal of Consumer Research** 21 (September): 381-391.
- Wrenn, Gilbert C. and Robert P. Larsen. 1969. **Studying Affectively**. Stanford: Stanford University Press.

ปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ชั้นปีที่ 1 วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม มหาวิทยาลัยศรีปทุม

PROBLEMS IN LEARNING SOCIAL ENGLISH OF THE FIRST YEAR
STUDENTS, SRIPATUM UNIVERSITY

กฤษณา ลิกขมาน

อาจารย์ประจำ คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail: krisana.spu@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรระดับปริญญาตรี วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม และเปรียบเทียบปัญหาดังกล่าว จำแนกตาม เพศ ภูมิภาคในการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม และลงทะเบียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 125 คน โดยมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัยและทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม มีปัญหาระดับปานกลางใน 4 ด้าน คือ ด้านผู้เรียนเอง ด้านการเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา ด้านเนื้อหาและด้านการใช้สื่อการเรียน ส่วนด้านผู้สอนนั้นมีปัญหาน้อยมาก พบว่านักศึกษาชายมีปัญหาในระดับสูงกว่าเพศหญิง นักศึกษากลุ่มที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษมานาน 11 ถึง 15 ปี จะมีปัญหาด้านผู้สอนน้อย ส่วนด้านอื่นๆ มีปัญหาในระดับปานกลาง

คำสำคัญ : ปัญหา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ฟังพูด อ่านเขียน

ABSTRACT

The purpose of this research aimed at identifying the problems related to learning Social English of the first year undergraduate students in the fourth year program and to compare those problems according to sex, English experiences of students and interaction between instructors and students in learning English,

The sample in this research were 125 repeated Social English students of Sripatum University. The data were collected by questionnaires and were analyzed by SPSS problem to obtain the following statistics : frequency, percentage, mean and standard deviation. The results indicated that the problem of the first year students in the fourth year program at Sripatum University are at the medium level in four aspects: students

learning in the laboratory, contents concerning sex, English learning experiences and interaction indicated that male students had problems concerning the instructors at the medium level, while other groups had these problems at the lower level. In addition, these students had the problems in other aspects in the medium level.

KEYWORDS : Problems, Social English, The First Year Students, Listening Speaking, Reading Writing

1. บทนำ

ยุคแห่งข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศภาษาหนึ่ง ที่ทั่วโลก ให้ความสำคัญใช้ในการติดต่อสื่อสาร นำมาใช้ประโยชน์ในการเชื่อมโยงข้อมูล และระบบสารสนเทศทั่วโลก

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลก ที่ได้รับผลกระทบอย่างมากจากการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศ ในช่วงปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เทคโนโลยีสร้างสภาพโลกไร้พรมแดนหรือโลกาภิวัตน์ขึ้นทุกวัน จะมีสารสนเทศที่มีมวลมหาศาลเข้ามายัง ประเทศไทย สังคมไทย และคนไทย สารสนเทศเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล ระบบการศึกษาไทยในขณะนี้ จึงต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่จะรับและเข้าใจสารสนเทศภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารไปยังประชาคมโลกได้ถูกต้องและเหมาะสม ในการแข่งขันเพื่อการ ประกอบอาชีพปัจจุบัน ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องทดสอบอย่างหนึ่งสำหรับการคัดเลือกบุคลากร เข้าประจำตำแหน่งต่างๆ อีกด้วย อาจกล่าวได้ว่าในหลาย ๆ แห่งภาษาอังกฤษมักจะถูกใช้เป็นเครื่องตัดสินชี้ขาดในการคัดเลือกบุคลากร 2 คน ซึ่งมีพื้นฐานความรู้ทางด้านวิชาชีพเท่ากัน (เลิศพร ภาระสกุล, 2527: 1)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการ ได้มีการปรับปรุง และพัฒนาหลักสูตร ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ผู้ทำวิจัยทำงานตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2534 ในมหาวิทยาลัยศรีปทุม สถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยทำงานด้านการสอนภาษาอังกฤษจนถึงปัจจุบัน รวมเป็นเวลา 17 ปี

ในการแก้ไขปัญหาประเด็นหนึ่งที่แก้ไขยาก คือตัวผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน ที่สำคัญ สถาบันการศึกษาสามารถจะเขียนและวางหลักสูตรที่ประณีตที่สุดได้ไม่ยาก ในทำนองเดียวกัน การคัดเลือกบุคลากรที่ดีที่สุดมาทำหน้าที่ผู้สอน ไม่ใช่เรื่องยาก การสร้างข้อสอบมาตรฐานก็เป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ แต่ตัวผู้เรียนเป็นสิ่งที่แก้ไขได้ยากที่สุด และเป็นตัวแปรที่ทำความเข้าใจได้น้อยที่สุดในสภาพการของมหาวิทยาลัยศรีปทุมซึ่งไม่แตกต่างไปจากมหาวิทยาลัยอื่น ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษล้วนประสบปัญหาเหมือนกัน ในการสอนนักศึกษา ส่วนใหญ่ประสบปัญหาไปในลักษณะเดียวกัน ได้แก่ นักศึกษาขาดความสนใจ ส่วนใหญ่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษอ่อนและไม่ชอบภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พัฒน์ น้อยแสงศรี (2525: 63) ที่ว่า "... นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ..." แนวคิด ดังกล่าวนี้นี้สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของผู้เรียนต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วย

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี

3. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

ภาษา เป็นสัญลักษณ์ทางการสื่อสารที่มีการจัดระบบโครงสร้างเพื่อใช้ในการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคมให้สามารถเรียนรู้และตอบสนองได้อย่างถูกต้อง และภาษามีใช่เป็นเพียงส่วนประกอบหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะทางด้าน วัฒนธรรมเท่านั้นแต่ยังเป็นส่วนสำคัญที่สะท้อนให้เห็นส่วนประกอบอื่นๆ ของสังคมนั้นด้วย (สมถวิล ธนโสภณ, 2526: 1) ภาษาทุกภาษาเต็มไปด้วยกฎเกณฑ์และรูปแบบที่แตกต่างกัน การเรียนรู้ภาษาไม่ได้หมายถึง การมีความรู้ความเข้าใจภาษา ที่เรียนเพียงอย่างเดียว แต่สามารถการนำภาษามาใช้อย่างคล่องแคล่วและชำนาญในทุก ๆ ทักษะเป็นเรื่องที่ถือว่าเป็นจุดหมายปลายทางในการศึกษาภาษาต่างประเทศในสมัยปัจจุบัน

สุมิตรา อังวัฒนากุล (2539: 21–25) อ้างถึงสมมติฐานในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้

- 1) สมมติฐานเกี่ยวกับการเรียนและการรู้ภาษา (The Acquisition Learning Hypothesis)
- 2) สมมติฐานเกี่ยวกับขั้นตอนในการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Order Hypothesis)
- 3) สมมติฐานเกี่ยวกับกลไกทดสอบทางภาษา (The Monitor Hypothesis)
- 4) สมมติฐานเกี่ยวกับความแตกต่างด้านจิตใจ (The Affective Filter Hypothesis)

4. วิธีการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาปัญหาการเรียน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในสังคม

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารในสังคม และลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 2 ของ ปีการศึกษา 2552 จำนวนทั้งหมด 125 คน

เครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งชุดคำถามออกเป็นการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยจะดำเนินการสร้างเครื่องมือตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ศึกษาทฤษฎี หลักการ รูปแบบ และวิธีดำเนินการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสารคู่มือการสร้างแบบสอบถามต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
3. ดำเนินการสร้างแบบสอบถาม โดยยึดถือวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลัก

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาความเหมาะสม ส่วนนภาษา และตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อความในแบบสอบถาม และนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยแบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐาน จำนวน 13 ข้อ และตอนที่ 2 เกี่ยวกับข้อมูลปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 25 ข้อ

5. นำแบบสอบถามที่ได้รับการแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาภาคปกติระดับปริญญาตรีที่สอบวิชา ภาษาอังกฤษ ได้ลงทะเบียนเรียนจำนวน 30 คน เพื่อสอบถามความเข้าใจของภาษาที่ใช้ในแบบสอบถาม ในเดือน มีนาคม พ.ศ. 2553 ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85

6. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไขเกี่ยวกับเนื้อหา ส่วนนภาษาและความเข้าใจอีกครั้งหนึ่ง โดยความเห็นชอบของ ผู้เชี่ยวชาญ แล้วจึงไปใช้เป็นเครื่องมือรวบรวมข้อมูลต่อไป

การรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บข้อมูล โดยการแจก อธิบาย และรอเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ในเดือนมีนาคม 2553 จำนวนทั้งสิ้น 125 ฉบับ ซึ่งคิดเป็น ร้อยละ 100 ของ แบบสอบถามทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะทำการตรวจแบบสอบถามทุกฉบับ เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์และความ ถูกต้องในการดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในเดือนเมษายน พ.ศ. 2553 ได้ใช้คอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences) ช่วยในการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์รายละเอียดข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นแบบสอบถามแบบ เลือกตอบ (Check List) โดยหาค่าความถี่ แยกเป็นเพศภูมิหลังเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ แล้วแปลงเป็นร้อยละ ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด โดยใช้คำสั่ง Frequencies Variables เสนอเป็นตารางประกอบคำอธิบาย

ตอนที่ 2 วิเคราะห์รายละเอียดข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษระดับปริญญาตรี ซึ่งเป็น แบบสอบถามที่เป็นมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)

5. อภิปรายผล

1. นักศึกษาที่ทำการศึกษาค้นคว้าส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาหญิง มีอายุระหว่าง 17-20 ปี ศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีปทุม

2. ประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ส่วนใหญ่เริ่มเรียนภาษามาตั้งแต่ ต่ำกว่า 12 ปี

3. การเรียนภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ผ่านมา ส่วนใหญ่นักศึกษาเรียนกับอาจารย์ที่นักศึกษาประมาณ ครั้งหนึ่งสามารถฟัง และพูดภาษาอังกฤษได้บ้าง

4. นักศึกษามีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับด้านต่างๆ ในระดับดังต่อไปนี้

4.1 ด้านผู้สอน มีปัญหาในระดับน้อย

4.2 ด้านผู้เรียน มีปัญหาในระดับปานกลาง

4.3 ด้านการใช้สื่อการเรียนมีปัญหาในระดับปานกลาง

4.4 ด้านการเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา มีปัญหาในระดับปานกลาง

4.5 ด้านเนื้อหา มีปัญหาในระดับปานกลาง

5. รายการปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านต่าง ๆ ที่นักศึกษาที่มีในระดับมากได้แก่

5.1 ด้านผู้เรียน มี 3 รายการ คือ พื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษไม่ดี ไม่สามารถทบทวนบทเรียนด้วยตนเอง และกลัวการตอบคำถาม

5.2 ด้านการเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา มีรายการเดียว คือ การฟังบทสนทนาเข้าใจปานกลาง แต่มีเสียงรบกวนมาก และจำนวนอุปกรณ์การรับฟังไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียน

6. นักศึกษาเพศชายมีระดับปัญหาทุกด้านมากกว่านักศึกษาหญิงเล็กน้อย

7. นักศึกษาที่มีภูมิลำเนาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษทุกด้านแตกต่างกันเล็กน้อย

ตารางเปรียบเทียบปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 5 ด้าน เมื่อจำแนกตามเพศของนักศึกษาที่แตกต่างกัน

รายการปัญหาการเรียนด้าน	เพศ	μ	σ	ระดับปัญหา
1. ผู้สอน	ชาย	2.54	.89	ปานกลาง
	หญิง	2.41	.75	น้อย
2. ผู้เรียน	ชาย	3.27	.76	ปานกลาง
	หญิง	3.12	.75	ปานกลาง
3. การใช้สื่อการเรียน	ชาย	3.05	.72	ปานกลาง
	หญิง	2.79	.72	ปานกลาง
4. การเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา	ชาย	3.16	.68	ปานกลาง
	หญิง	3.07	.71	ปานกลาง
5. เนื้อหา	ชาย	3.01	.78	ปานกลาง
	หญิง	2.97	.64	ปานกลาง

จำแนกตามภูมิลำเนาของนักศึกษา

ภูมิลำเนาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่นำมาศึกษา แบ่งออกเป็นกลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 เรียนภาษาอังกฤษมานาน 3-6 ปี กลุ่มที่ 2 เรียนภาษาอังกฤษมานาน 10 ปี กลุ่มที่ 3 เรียนภาษาอังกฤษมานาน 11-15 ปี และกลุ่มที่ 4 เรียนภาษาอังกฤษมานานกว่า 15 ปี

จากการเปรียบเทียบปัญหาทั้ง 5 ด้าน เมื่อจำแนกตามภูมิลำเนาในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยในแต่ละกลุ่มแล้ว พบว่านักศึกษามีปัญหาในระดับที่แตกต่างกันเพียงด้านเดียว คือด้านผู้สอน โดยกลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษมานาน 11-15 ปี มีปัญหาในด้านนี้ระดับปานกลาง ในขณะที่กลุ่มอื่นมีปัญหาในระดับน้อย ส่วนใหญ่ปัญหาด้านอื่นๆที่สามกลุ่มมีปัญหาในระดับปานกลาง แต่มีความแตกต่างกันเล็กน้อย

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 เทคนิควิธีปฏิบัติ

การอ่านออกเสียง การฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว ควรฝึกฝนไปตามลำดับ โดยใช้เทคนิควิธีการดังนี้

ก. Basic Steps of Teaching (BST) มีเทคนิคขั้นตอนการฝึกต่อเนื่องกันไป ดังนี้

- 1) ครูอ่านข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง/ นักศึกษาฟัง
- 2) ครูอ่านทีละประโยค/ นักศึกษาเรียนทั้งหมดอ่านตาม
- 3) ครูอ่านทีละประโยค/ นักศึกษาอ่านตามที่ละคน (อาจข้ามขั้นตอนนี้ได้ถ้า นักศึกษาส่วนใหญ่ อ่านได้ดีแล้ว)
- 4) นักศึกษาอ่านคนละประโยค ให้ต่อเนื่องกันไปจนจบข้อความทั้งหมด
- 5) สุ่มนักศึกษารับอ่าน

ข. Reading for Fluency (Chain Reading) คือ เทคนิคการฝึกให้อ่านประโยคนละประโยคอย่างต่อเนื่องกันไป เสมออ่านคนเดียวกัน โดยครูสุ่มนักศึกษามาจากหมายเลขลูกโซ่ เช่น ครูเรียก Chain Number One นักศึกษาที่มีหมายเลขลงท้ายด้วย 1,11,21,31,41,51 จะเป็นผู้อ่านคนละประโยคต่อเนื่องกันไป หากสะดุด หรือติดขัดที่นักเรียนคนใด ถือว่าโซ่ขาด ต้องเริ่มต้นที่คนแรกใหม่ หรือเปลี่ยน Chain Number ใหม่

6.2 การอ่านในใจ ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่าน มีลักษณะเช่นเดียวกับขั้นตอน การสอน ทักษะการฟัง โดยแบ่งเป็น 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) กิจกรรมระหว่างการอ่าน หรือ ขณะที่สอนอ่าน (While-Reading) กิจกรรมหลังการอ่าน (Post-Reading) แต่ละกิจกรรมอาจใช้เทคนิค ดังนี้

ก. กิจกรรมนำเข้าสู่การอ่าน (Pre-Reading) การที่ผู้เรียนจะอ่านสารได้อย่างเข้าใจ ควรต้องมีข้อมูลบางส่วนที่เกี่ยวกับสารที่จะได้อ่าน โดยครูผู้สอนอาจใช้กิจกรรมนำผู้เรียน ได้มีข้อมูลบางส่วนเพื่อช่วยสร้างความเข้าใจในบริบท ก่อนเริ่มต้นอ่านสารที่กำหนดให้ โดยทั่วไป มี 2 ขั้นตอน คือ

- 1) ขั้น Personalization เป็นขั้นตอนสนทนาโต้ตอบระหว่าง ครูและผู้เรียน หรือ ระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อทบทวนความรู้เดิมและเตรียมรับรู้ความรู้ใหม่จากการอ่าน
- 2) ขั้น Predicting เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนคาดเดาเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน โดยอาจใช้รูปภาพ แผนภูมิ หัวเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะได้อ่าน แล้วนำเสนอสนทนา หรือ อภิปราย หรือ หาคำตอบเกี่ยวกับภาพนั้นๆ หรือ อาจฝึกกิจกรรมที่เกี่ยวกับคำศัพท์ เช่น จดเส้นใต้ หรือวงกลมล้อมรอบคำศัพท์ในสารที่อ่าน หรือ อ่านคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะได้อ่าน เพื่อให้ผู้เรียนได้ทราบแนวทางว่าจะได้อ่านสารเกี่ยวกับเรื่องใดเป็นการเตรียมตัวล่วงหน้าเกี่ยวกับข้อมูลประกอบการอ่าน และค้นหาคำตอบที่จะได้จากสารที่อ่านนั้นๆ หรือ ทบทวนคำศัพท์จากความรู้เดิมที่มีอยู่ซึ่งปรากฏในสารที่จะได้อ่าน โดยอาจใช้วิธีบอกความหมาย หรือทำแบบฝึกหัดเติมคำ

ข. กิจกรรมระหว่างการอ่าน หรือ ขณะที่สอนอ่าน (While-Reading) เป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติในขณะที่อ่านสารนั้น กิจกรรมนี้ไม่ใช่การทดสอบการอ่าน แต่เป็นการ “ฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ” กิจกรรมระหว่างการอ่านนี้

การสอนทักษะการอ่าน โดยใช้เทคนิคต่างๆ ในการจัดกิจกรรมให้แก่ผู้เรียนตามข้อเสนอแนะข้างต้น จะช่วยพัฒนาคุณภาพทักษะการอ่านของผู้เรียนให้สูงขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความถี่ในการฝึกฝน ซึ่งผู้เรียน

ควรจะได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง ทักษะการอ่านที่ดี จะนำผู้เรียน ไปสู่ทักษะการพูด และการเขียนที่ดีได้เช่นกัน

6.3 บทบาทของตำราที่ใช้เรียนอยู่ในปัจจุบัน ตำราที่ใช้เรียนอยู่ในประเทศไทยนั้นส่วนมากแต่งโดยคนอังกฤษ หรืออเมริกา หรือชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ซึ่งนักแต่งตำราเหล่านั้น จะไม่รู้สภาพที่แท้จริงของนักเรียนไทยได้ ว่านักเรียนไทยจะต้องมีวิธีสอน และตำราที่แตกต่างจากที่ใช้ออยู่ในอังกฤษ หรืออเมริกา หรือประเทศอื่น ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ แต่เราจะโทษนักแต่งตำราเหล่านั้นไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้แต่งตำราเหล่านี้ขึ้น เพื่อให้เราใช้ เราเป็นฝ่ายเอาตำราของเขามา ใช้เองต่างหาก ผู้เขียนขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า ตำราเหล่านี้ไม่ถูกต้องกับธรรมชาติของคนไทยเป็นอย่างยิ่ง

7. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2552

8. รายการอ้างอิง

พัฒน์ น้อยแสงศรี. 2525. การศึกษาสภาพการเรียนการสอนทักษะทั้งสี่ของภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เลิศพร ภาระสกุล. 2527. รายงานผลการวิจัยทัศนคติต่อภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษและความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

สมถวิล ธนะโสภณ. 2526. การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.

สุมิตรา อังวัฒนากุล. 2539. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลของการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในรายวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการ

THE EFFECT OF COOPERATIVE LEARNING FOR MGT 417

MANAGEMENT COMMUNICATIONS

ศรัณย์ภัทร เรื่องประไพ

อาจารย์ประจำ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail : Saranpat.Ro@spu.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้เป็นการศึกษาผลของการใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือ ในรายวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการ โดยเลือกใช้เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือ 3 วิธีด้วยกัน คือ วิธีการเรียนแบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์, วิธีการเรียนแบบต่อบทเรียนหรือปริศนาคำคิด และวิธีการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ และศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือทั้ง 3 วิธี กับศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือ ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทดสอบความรู้ของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง มีการประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มในระหว่างเรียน และให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ ผลการศึกษาพบว่า

1. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียน พบว่าจะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษามีพัฒนาการดีขึ้น โดย มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเป็นลำดับจากระดับน้อยไปเป็นระดับดี
3. ระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ถึงมากที่สุด แสดงให้เห็นถึงความคิดเชิงบวกที่มีต่อวิธีการเรียนแบบร่วมมือ

คำสำคัญ : การเรียนแบบร่วมมือ การสื่อสารเพื่อการจัดการ

ABSTRACT

This paper presented the effect of cooperative learning for MGT. 417 Management Communications. The study used Student Teams-Achievement Divisions Technique (STAD), Jigsaw Technique and Co-op Co-op Technique. On the experiment the students were examined achievement pretest and posttest and observed the behavior in cooperative learning. The evaluation of the experiment and the satisfaction toward the cooperative techniques were conducted at the end of the experiment.

The results of this study revealed that

1. The knowledge of the students significantly increased at the .05 level after using Student Teams Achievement Divisions Technique and Jigsaw Technique.
2. The students' cooperative learning behaviors were gradually developed.
3. The students' satisfaction on Student Teams-Achievement Divisions Technique, Jigsaw Technique and Co-op Co-op Technique were at the high level.

KEYWORDS : Cooperative Learning, Management Communications

1. บทนำ

ในปัจจุบันความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการสมัยใหม่ ทำให้โลกมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ในด้าน การศึกษาก็เช่นเดียวกัน ได้มีการคิดค้นเทคนิควิธีการสอนใหม่ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนา การศึกษาให้ทันสมัยเหมาะสมกับสังคมยุคปัจจุบัน และสิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนก็คือ แผนการ จัดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ ทั้งนี้ผู้สอนต้องวางแผนการสอนก่อน การเรียนทุกครั้ง สำหรับในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วยวิธีการสอนที่ผู้สอนได้พิจารณาคัดเลือกให้ เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาและตัวผู้เรียน วิธีการสอนที่หลากหลายจะช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลสำเร็จตาม เป้าหมายได้ง่ายขึ้น จากประสบการณ์การสอนวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการนั้น ปัญหาส่วนใหญ่ที่ ผู้วิจัยได้พบในการจัดการเรียนการสอนคือปัญหาเกี่ยวกับความสนใจในการเรียนของนักศึกษา และปัญหาใน การทำงานเป็นกลุ่ม ในการจัดการเรียนการสอนในช่วงที่ผ่านมา เมื่อผู้สอนมอบหมายงานกลุ่มให้ นักศึกษามักจะ มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนในกลุ่มไม่ช่วยทำงาน นักศึกษาขาดความรับผิดชอบซึ่งกันและกัน และบางครั้งจะเกิดความ ขัดแย้งทะเลาะกันในกลุ่ม เป็นต้น นอกจากนี้ปัญหาที่พบบ่อยคือ นักศึกษาส่วนใหญ่ ขาดความมั่นใจในตนเอง ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าพูด ขาดทักษะในการนำเสนอ ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุผลตามเป้าหมาย ซึ่งนับว่า เป็นปัญหาที่สำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนอยู่เสมอ หากไม่ได้รับการพัฒนา จะส่งผลกระทบต่อคุณภาพการ สอน และผลการเรียนของนักศึกษา ดังนั้นเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนในชั้นเรียนให้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยจึงได้ ศึกษาเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้พบว่าวิธีการสอนแบบร่วมมือ เป็นวิธีการสอน ที่เน้นผู้เรียนเป็น สำคัญ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งด้านสติปัญญา ทักษะ การคิด การสื่อสาร การแก้ปัญหา ทักษะทางสังคม เช่น การร่วมมือ การช่วยเหลือ การมีปฏิสัมพันธ์ ในทางสร้างสรรค์ ความอดทนต่อความแตกต่าง การเรียนรู้ในการ ฟังหาผู้อื่น การอยู่ร่วมกันในสังคม และการเรียนแบบร่วมมือยังเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ผู้วิจัย จึงสนใจศึกษาผลของการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ในรายวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการ โดยเลือก เทคนิคหรือวิธีการเรียน 3 แบบคือ แบบแบ่งกลุ่มผลสัมฤทธิ์ (Student Teams Achievement Divisions : STAD) วิธีการเรียนแบบต่อบทเรียนหรือปริศนาความคิด (Jigsaw) และวิธีการเรียนแบบกลุ่มร่วมมือ (Co-op Co-op) ทั้งนี้เพื่อจะได้นำไปประยุกต์ใช้จริงกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนต่อไป

สำหรับการเรียนในรายวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการนั้น นักศึกษาต้องเข้าใจในหลักของการสื่อสาร แนวความคิดทฤษฎีและทักษะเกี่ยวกับการสื่อสารเพื่อการจัดการ การเรียนในรายวิชานี้เป็นเรื่องที่กว้าง และเป็นวิชาบรรยาย การสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบร่วมมือ เป็นวิธีหนึ่ง ที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาทักษะต่างๆ เนื่องจากการสอนแบบร่วมมือนั้น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนในกลุ่มสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้บรรยากาศในการเรียนสนุกสนาน น่าเรียน น่าสนใจ ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำบทเรียนได้ง่ายและเร็ว เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียน คุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านการทำงานเป็นทีม และมีทัศนคติเชิงบวกต่อการเรียน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาผลการเรียนของนักศึกษา ที่ได้รับการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักศึกษาที่ได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.3 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ

3. รูปแบบของการวิจัย

รูปแบบการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) โดยใช้แบบแผนการวิจัยที่มีการทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ (One Group Pre-Test Post-Test Design)

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย 2 ส่วน คือ

1. เครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ คือ โครงการสอน และแผนการสอนรายวิชา MGT 417 การสื่อสารเพื่อการจัดการ
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย
 - 2.1 แผนการจัดการเรียนแบบร่วมมือ โดยใช้วิธีเรียนแบบ STAD วิธีเรียนแบบ JIGSAW และวิธีเรียนแบบ Co-op Co-op
 - 2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบย่อยแบบปรนัย ซึ่งจะทำทดสอบก่อนและหลังการเรียนด้วยวิธีเรียนแบบ STAD และวิธีเรียนแบบ JIGSAW
 - 2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการทำงานกลุ่มเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในระหว่างการเรียนแบบร่วมมือ ได้แก่ การร่วมปรึกษาหารือกัน ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย การแบ่งปันความรู้ การให้กำลังใจและช่วยกระตุ้นซึ่งกันและกัน การมีมนุษยสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้นโดยนำเนื้อหาในเรื่ององค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือของจอห์นสันและคณะ (Johnson et al, 1991) เป็นแนวทางในการจัดทำ ระดับการให้คะแนนพฤติกรรมแบ่งเป็น 5 ระดับ ระดับของพฤติกรรมที่มีมากที่สุดจะมีคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน และระดับน้อยที่สุดจะมีคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

2.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนต่อการจัดการเรียนแบบร่วมมือ โดยผู้เรียนเป็นผู้ตอบ แบบสอบถามเมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง การออกแบบสอบถามความคิดเห็น ผู้วิจัยได้นำแนวทางของการจัดการเรียนแบบร่วมมือที่มีประสิทธิภาพของกรมวิชาการ (2544:142) ที่ว่าการจัดการเรียนแบบร่วมมือที่มีประสิทธิภาพนั้น สมาชิกในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกัน การช่วยเหลือกัน มีการฟังพาดูคำกัน ในทางที่ดีและมีทักษะทางสังคม มาปรับใช้ในการสร้างเครื่องมือในครั้งนี้ ลักษณะแบบสอบถามจะแบ่งระดับความคิดเห็นเป็นคะแนน 5 ระดับ ความคิดเห็นที่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีระดับคะแนนเท่ากับ 5 คะแนน และความคิดเห็นที่ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งจะมีระดับคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติที่ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียน คือ t-test (Dependent - samples) และ t-test for one sample

6. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยในแต่ละด้านสรุปได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีเรียนแบบ STAD และแบบ JIGSAW พบว่า วิธีสอนแบบ STAD มีคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 5.05 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.35 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) = 0.27 ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 6.75 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.24 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) = 0.18 ผลรวมของความแตกต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่า $\sum D = 114$ และ $\sum D^2 = 218$ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยค่าสถิติ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent) พบว่า วิธีสอนแบบ STAD มีคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ด้วย t-test ค่า $df = 66$ ค่า t ที่คำนวณได้เท่ากับ 23.03 เมื่อเปิดค่าวิกฤตจากตาราง t แบบ Two - tail ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้ค่า $t = 1.9966$ ส่วนวิธีสอนแบบ JIGSAW มีคะแนนทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 5.38 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.56 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) = 0.29 ส่วนคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test) มีค่าเฉลี่ย (\bar{X}) = 7.26 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) = 1.08 ค่าสัมประสิทธิ์การกระจาย (C.V.) = 0.15 ผลรวมของความแตกต่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มีค่า $\sum D = 122$ และ $\sum D^2 = 280$ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยค่าสถิติ t-test สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Dependent) พบว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน วิเคราะห์ด้วย t-test ค่า $df = 64$ ค่า t ที่คำนวณได้เท่ากับ 16.94 เมื่อเปิดค่าวิกฤตจากตาราง t แบบ Two - tail ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 ได้ค่า $t = 1.9977$ ค่า t ที่คำนวณได้ ด้วยวิธีสอนแบบ STAD และแบบ JIGSAW มีค่ามากกว่าค่า t ที่เปิดจากตาราง สรุปได้ว่า ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยมีนัยสำคัญทางสถิติ หรือก็คือคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยวิธีสอนแบบ STAD และแบบ JIGSAW มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมการทำงานเป็นทีมของนักศึกษาที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ ด้วยวิธีการเรียนแบบ STAD, แบบ JIGSAW และแบบ Co-op Co-op 5 ครั้ง พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมในการเรียนทั้ง 5 ครั้ง มีความสอดคล้องกัน โดยนักศึกษามีพฤติกรรม การให้ความร่วมมือในการเรียนมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมทุกด้านเพิ่มขึ้นตามลำดับ จากการประเมินครั้งที่ 1 นักศึกษา มีพฤติกรรมการให้ความร่วมมือในการเรียนในภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 2.27) และพัฒนาเพิ่มขึ้น ตามลำดับ ในการประเมินครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ย 4.22 เมื่อพิจารณาพฤติกรรมการให้ความร่วมมือในการเรียนเป็นราย ด้าน จากการประเมินครั้งที่ 1 ไปจนถึงครั้งที่ 5 พบว่า ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนด้วยวิธีการ เรียนแบบ STAD 2 ครั้ง (ครั้งที่ 1-2) วิธีการเรียนแบบ JIGSAW 2 ครั้ง (ครั้งที่ 3-4) และวิธีการเรียนแบบ Co-op Co-op 1 ครั้ง (ครั้งที่ 5) รวมทั้งสิ้น 5 ครั้ง มีความสอดคล้องกัน โดยนักศึกษามีพฤติกรรมการให้ความร่วมมือใน การเรียนมีค่าเฉลี่ยในภาพรวมทุกด้านเพิ่มขึ้นตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์ ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ ทั้ง 3 วิธี พบว่า นักศึกษามีความ คิดเห็นในระดับมากที่สุดด้วยวิธีการสอนแบบ STAD มีค่าเฉลี่ย 4.55 รองลงมาคือวิธีการสอนแบบ Co op Co op มีค่าเฉลี่ย 4.51 โดยนักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบ STAD และแบบ JIGSAW ในระดับ มากที่สุดในเรื่องผู้เรียน ได้รับความรู้ที่ดีและมีประโยชน์เมื่อเรียนร่วมกับผู้อื่น สำหรับวิธีการสอนแบบ Co op Co op มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดในเรื่อง การทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการมากที่สุด ทั้งนี้ในการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็น โดยรวมของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ ทั้ง 3 วิธี พบว่า อยู่ใน ระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.52

7. อภิปรายผลการศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาล้างได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยวิธีการเรียนแบบแบ่งกลุ่ม คละผลสัมฤทธิ์ (STAD) สูงกว่าก่อนได้รับการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 จากผลการทดลอง ดังกล่าวผู้วิจัยมีความเห็นว่าวิธีการเรียนแบบร่วมมือ เป็นวิธีการเรียนที่มีการจัดกิจกรรมสอดคล้องกับความสนใจ และความสามารถของผู้เรียน สร้างบรรยากาศในการเรียนที่แปลกใหม่และน่าสนใจ ผู้เรียนที่เรียนอ่อนส่วนใหญ่ม จะไม่กล้าถามอาจารย์ผู้สอน และมักรู้สึกอายเกรงว่าจะเป็นตัวตลก แต่ในกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือเปิดโอกาส ให้นักศึกษาที่เรียนอ่อนสามารถถามเพื่อนที่เรียนเก่งกว่าได้ ขณะเดียวกันนักศึกษาที่เรียนเก่งกว่า รู้สึกเป็นหน้าที่ และความรับผิดชอบร่วมกันที่จะช่วยให้เพื่อนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น ผลจากการเรียนแบบร่วมมือจึงทำให้นักศึกษาแต่ละคนมีส่วนร่วม และลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน จนสามารถเรียนรู้เพิ่มขึ้นได้ด้วยตัวเอง ส่งผลให้มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

2. การศึกษาพฤติกรรมการทำงานเป็นทีมในการเรียนด้วยวิธีการเรียนแบบ STAD, JIGSAW และ Co-op Co-op ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมในการให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นทีมโดยรวมในทุกด้าน เพิ่มขึ้นเป็นลำดับ โดยผลการประเมินในครั้งแรกอยู่ในระดับน้อย ซึ่งอาจเป็นเพราะนักศึกษายังไม่มีความคุ้นเคย กับการเรียนแบบร่วมมือ แต่เมื่อผ่านไประยะหนึ่งนักศึกษาเข้าใจและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม ทำให้มี พฤติกรรมให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นทีมพัฒนาขึ้นเป็นระดับดี และนอกจากนี้ การจัดการเรียนการสอน

แบบร่วมมือจะทำให้นักศึกษาเกิดความรักสามัคคี และสร้างบรรยากาศของความเป็นมิตรให้เกิดขึ้นในชั้นเรียนอีกด้วย

3. การศึกษาระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือด้วยวิธีการเรียนแบบ STAD, JIGSAW และ Co-op Co-op ผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้จากการทดลองผู้วิจัยได้เสนอข้อความสอบถามความคิดเห็นรวม 8 ข้อ ผลการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด 4 ข้อ และเห็นด้วยมาก 4 ข้อ ซึ่งผลความคิดเห็นที่เห็นด้วยมากที่สุดดังต่อไปนี้

- นักศึกษาเห็นด้วยว่าการเรียนแบบร่วมมือทำให้นักศึกษาได้รับความรู้ที่ดีและมีประโยชน์เมื่อเรียนร่วมกับผู้อื่น
- นักศึกษาเห็นด้วยว่าการทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จในการทำงานเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการ
- นักศึกษาเห็นด้วยว่าผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนเป็นกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนทำงานได้ดีขึ้น
- นักศึกษาเห็นด้วยว่าตนเองชอบทำงานร่วมกับเพื่อนเมื่อเรียนวิชา MGT 417

ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นถึงลักษณะที่สำคัญของการเรียนแบบร่วมมือว่า เป็นการสร้างความรู้สึกพึ่งพากันทางบวกให้เกิดขึ้นในกลุ่มผู้เรียน

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนสามารถนำแผนจัดการสอนแบบร่วมมือด้วยวิธีการสอนแบบ STAD, แบบ JIGSAW และแบบ Co-op Co-op ไปปรับใช้ในการสอนในรายวิชาอื่นให้เหมาะสมได้

8.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้สอนควรศึกษาการจัดทำแผนการจัดการการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิควิธีการแบบอื่น เพื่อหาวิธีการที่เหมาะสมกับนักศึกษาและสอดคล้องกับรายวิชา
2. ผู้สอนควรศึกษาเปรียบเทียบวิธีการสอนแบบร่วมมือแต่ละเทคนิคว่า แบบใดให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีว่ากัน เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำมาใช้

9. กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องนี้ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2551

10. รายการอ้างอิง

กรมวิชาการ. 2544. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

Johnson, David.W. , Johnson, Roger.T.and Smith,K.A. 1991. **Active : Cooperation in the college classroom.**

Edina, Minnesota : Interaction Book Company.

**THE EFFECTS OF RECIPROCAL TEACHING ON LEARNING
ACHIEVEMENT AND SATISFACTION OF SRIPATUM
UNIVERSITY STUDENTS TAKING BUSINESS
READING COURSE**
ผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการสอน
แบบ RECRIPROCAL

Juthamas Sukontha

Faculty member, Foreign Languages Department,

Liberal Arts Faculty, Sripatum University

E-mail: juthamas.su@spu.ac.th

ABSTRACT

The purpose of this research was to investigate the effects of reciprocal teaching on learning achievement and satisfaction of Sripatum University students.

The subjects were 36 students who enrolled in Business Reading Course in the second semester of the 2009 academic year at Sripatum University. They were taught through reciprocal teaching which involves four main metacognitive reading strategies: predicting, questioning, clarifying, and summarizing. This study is an experimental research with the One Group Pretest-Posttest Design. The reading section of the TOEIC test, a questionnaire of satisfaction on reciprocal teaching were used to collect the data. The results indicated that reciprocal teaching had significantly positive effects on learning achievement and satisfaction of Sripatum University students. The posttest mean score of the students was significantly higher than that of the pretest at .05 level. Reciprocal teaching also enhanced the reading ability of both the proficient and less proficient students. Moreover, the satisfaction of students on reciprocal teaching was at the very satisfied level.

KEYWORD S: Reading, Reciprocal Teaching, The Effects of Reciprocal Teaching

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมต่อการสอนแบบ Reciprocal กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา Business Reading

ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 36 คน ทั้งหมดได้รับการสอนแบบ Reciprocal ที่ประกอบด้วย ทักษะอภิปัญญา 4 แบบ คือ การทำนาย การซักถาม การทำให้กระจ่าง และการสรุปความ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง แบบ One Group Pretest-Posttest ใช้ข้อสอบ TOEIC ด้านการอ่านและแบบสอบถามความพึงพอใจเป็นเครื่องมือ ในการรวบรวมข้อมูล ผลการวิจัยพบว่าการสอนแบบ Reciprocal มีผลในเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจ ของนักศึกษา โดยผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านก่อนและหลังการสอนแบบ Reciprocal มีความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความพึงพอใจอยู่ในระดับ พอใจมาก ($\bar{X} = 3.6493$)

คำสำคัญ: การอ่าน การสอนแบบ RECIPROCAL ผลของการสอนแบบ RECIPROCAL

1. Introduction

Background of the study

English reading is regarded as the most vital and necessary skill for learning English as a foreign language (EFL) in Thailand. It is the skill needed to search for knowledge and develop oneself. In a classroom of higher education it is even more important for Thai college and graduate students as they need efficient reading skill to comprehend a mass of reading materials from various sources related to their studies. Therefore, the ability to read and comprehend texts efficiently is crucial for Thai students.

However, as most teachers of English in Thailand will admit, Thai students all too often fail to comprehend English texts. According to a study by Chandavimol (1998), Thai students' difficulties in English reading comprehension can be attributed to several factors: texts are not relevant to students' life, the method used has been based on translation, Thai language is used throughout a lesson, and the lesson is teacher-oriented.

Experienced teachers should look for ways to help the learners achieve their goals. Many research studies have proved that reciprocal teaching developed by Palincsar and Brown (cited by Greenday, 2007) could help students comprehend more of the texts and they eventually become independent readers. As Cohen (referred by Yoosabai, 2009) stated, the reciprocal teaching method is one of the effective approaches that teaches learners to become responsible for their reading and employ metacognitive reading strategies over cognitive reading strategies. Based on the above findings, my research objective is to apply this method to my teaching and then evaluate the learning achievement and satisfaction of students.

2. Purposes of the Study

1. To apply Reciprocal Teaching in the Business Reading Course;
2. To study the learning achievement of students taking Business Reading who learn under the Reciprocal Teaching; and
3. To study the satisfaction of students taking Business Reading with Reciprocal Teaching.

3. Scope of the Study

1. The population are Sripatum University students who enroll in the Reading Business Course.
2. The reading materials are from the textbook and supplementary documents being used in the Business Reading Course.

3. Variables

Independent variable is the Reciprocal Teaching before and after the course.

Dependent variables are the learning achievement and satisfaction of students who learn under the Reciprocal Teaching.

4. Time Frame

The research will be conducted during January—April 2010

4. Research Methodology

This study investigated the effects of reciprocal teaching on learning achievement and satisfaction of Sripatum University students.

Research Design

This study is an experimental research with the One Group Pretest—Posttest Design

$$O_1 \quad X \quad O_2$$

Whereas

O_1 refers to the pre-test

X refers to the treatment which is reciprocal teaching

O_2 refers to the post-test

Population and Sample

The population comprised 60 Sripatum University students who enroll in the Business Reading Course in the second semester of the 2009 academic year at Sripatum University.

The sample consisted of 36 students who registered in the Business Reading Course in the second semester of the 2009 academic year at Sripatum University.

Research Instruments

The research instruments employed comprise the following

1. The Lesson Plans and Teaching Materials

The lesson plans were created based on the objectives and goals of the course Business Reading (Eng 422). The instruction was divided in three stages: pre-reading, while-reading, and post-reading.

The teaching materials consisted of 14 lesson plans and 12 reading articles from the course content as follows:

- Reading 1 Communication—its much easier said than done
- Reading 2 Coffee culture comes to coffee—growers
- Reading 3 AIG knows everyone in Asia
- Reading 4 The Guardian profile: Steve Jobs
- Reading 5 Perks that work
- Reading 6 The dangers of not looking ahead
- Reading 7 Internet shopping—the sequel
- Reading 8 None of us is as smart as all of us
- Reading 9 Raising finance
- Reading 10 Customers first: the message for this or any other year
- Reading 11 Keeping your client relationship afloat
- Reading 12 The Big Three Management Styles

2. A reading comprehension test: TOEIC, the test of English for international communication consists of various reading passages to assess the student reading comprehension ability; it also has the listening parts. The test is normally used for English learners who apply to work at an international company all over the world. The researcher uses only the reading part of 80 items and the students have to finish it within one hour.

3. A questionnaire consists of four parts to assess the students' satisfaction with the Reciprocal Teaching, and it has five scales of satisfaction.

Data Collection

Data collection will be collected in the following steps:

1. Pretest to assess the student reading comprehension ability before being taught under the Reciprocal Teaching
2. Teach the students with the Reciprocal Teaching Model for Reading Comprehension.
3. Posttest to assess the student reading comprehension after the completion of the lessons.
4. Administer questionnaire to investigate the students' satisfaction.

5. Conclusions

Table 1 Reading Comprehension Mean Scores and Standard Deviations (SD) of Students who learn under the Reciprocal Teaching

	n	Pre-test		Post-test		t	df	P-value
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
Learning Achievement	36	44.25	7.922239	63.22	5.68261	14.665	35	<.000

Table 2 Reading Comprehension Mean Scores and Standard Deviations (SD) of the Proficient and Less Proficient Students

Learning Achievement	n	Pre-test		Post-test		t	df	P-value
		\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.			
Proficient student	21	49.5714	3.27981	54.4762	4.20261	-6.518	20	<.000
Less Proficient students	15	36.8000	6.29285	49.3333	4.93771	-5.279	14	<.000

Table 3 Mean Scores and Standard Deviations (SD) of the Students' Satisfaction with Reciprocal Teaching

No.	Strategies	\bar{X} (n=36)	S.D.	Level of Satisfaction
1	Predicting	4.0278	.65405	Very satisfied
2	Clarifying	4.0000	.79282	Very satisfied
3	Questioning	3.3833	.91026	Satisfied
4	Summarizing	3.1861	.63932	Satisfied
Average		3.6493	.74911	Very satisfied

The results indicated that reciprocal teaching had significantly positive effects on learning achievement. The posttest mean score of the students was significantly higher than that of the pretest at the .05 level. Reciprocal teaching also enhanced the reading ability of both the proficient and less proficient students. Moreover, the students' satisfaction with reciprocal teaching was at the level of very satisfied.

6. Discussion

6.1 The effects of reciprocal teaching on learning achievement

Regarding the findings, it revealed that the participants significantly improved their reading ability after being taught through reciprocal teaching.

In this study, the participants were trained to employ the four key strategies and to know what strategies to use, and when, why, and how to use each one of them. They learned to predict, to generate questions, to identify the main idea of a paragraph, to clarify unclear words, phrases, or sentences, and to summarize their reading. The four key strategies helped them overcome difficulties when reading texts as they planned and monitored their comprehension, and evaluate their planning and its outcome. For these reasons, it can be concluded that the participants instructed with the reciprocal teaching benefited from practicing all four main strategies and their processes. Therefore, reciprocal teaching is a kind of reading instruction that facilitates the teaching of English reading comprehension.

This finding is in accordance with studies from Palincsar and Brown (1984), Clark (2003), Cotterall (1990), Smith (1998), Song (1998), Soonthornmanee (2002), Konpan (2006) cited by Yoosabai. 2009: 98; Greenday (2007); Hashey and Connors(2006) at various levels of learning, from primary schooling to university, and with their investigation of the use of reciprocal teaching in training students in reading. They all found that reciprocal teaching improved students' reading comprehension.

6.2 The effects of reciprocal teaching on the English reading ability of the proficient and less proficient students

The finding suggests that reciprocal teaching enhanced both the proficient and less proficient students. Indeed, both types of students gained significantly higher scores in reading comprehension after receiving instruction through reciprocal teaching.

The proficient students studying under reciprocal teaching knew how to monitor their comprehension; however, they needed explicit training and more practice (Greenday.2007). In this study, they were offered more opportunities to practice through the metacognitive process and to use the reading strategies. They constantly planned, monitored, and evaluated themselves through reciprocal teaching procedure. This may be the reason why the proficient students performed better after learning under reciprocal teaching.

With respect to the less proficient students, they benefited more from reciprocal teaching than the proficient ones; indeed, the students in the low proficiency group exhibited more improvement than the students who already had good reading ability. Three reasons could explain this. First, the less efficient readers might not be aware of the value of the reading strategies, of what strategies to use, and of how and when to use them. Though they may know them, they might not utilize those strategies actively, whereas the proficient students might already know them and may be eager to use them efficiently in their reading. Second, these strategies must be instructed in a step- by step fashion. After practicing, the participants of this study knew what the four strategies were, and when, why and how to use them. Then they had enough practice before working in their own group. Third, they worked in cooperative groups of participants with mixed abilities, so that the weaker students learned from their friends. In turn, the proficient students learned how to act as leaders and how to cope with comprehension failure. In such a group setting, they were not embarrassed to ask questions on the points they did not understand and to share their ideas and experiences with their friends.

6.3 The students' satisfaction with reciprocal teaching,

From the finding, it can be seen that the average students' satisfaction with reciprocal teaching is at the very satisfied level (mean score=3.6493).The most satisfied strategy was predicting (mean score=4.0278) and the second most satisfied one was clarifying (mean score=4.0000). For the strategies of questioning and summarizing, the mean scores are 3.3833 and 3.1861 respectively, both are at the level of satisfied.

As suggested by the finding, students' satisfaction on predicting and clarifying were at the very satisfied level. These could be explained that: for predicting, it helps students activate their relevant background

knowledge, moreover, when students make predictions about a reading topic and use their prior knowledge, they are more likely to comprehend the text. Regarding the clarifying strategy, students use this strategy when they face problems with comprehension. They cleared up their understanding by asking questions to sort out ambiguities, by rereading, reading further, consulting dictionaries and friends, and ask the teacher for hints. So, clarifying is one of the metacognitive strategies that help students to improve their reading comprehension.

Students' satisfaction on questioning and summarizing are satisfied can also be explained. Questioning is a metacognitive strategy that would help students plan their reading. It also would help them to self-monitor their asking questions: if they were not able to give clear answers to clear questions, they needed to reread the information and clarify their understanding. Regarding summarizing, it is a means of self-assessing understanding; students need to summarize the main ideas of all the paragraphs and connect them in their own words.

7. Implications

7.1 Theoretical Implications of the Study

This study investigated the effects of reciprocal teaching and of its four key metacognitive strategies of predicting, questioning, clarifying, and summarizing. This study found that reciprocal teaching significantly improved the learning achievement of both proficient and less proficient students. Also, the satisfaction of students was at the very satisfied level. The findings of this study suggested that reciprocal teaching was one of the reading strategy instructions that supported students' metacognitive training through the planning, monitoring, and evaluating processes. Students were trained through explicit teaching and guided practice. Once getting used to the procedure of reciprocal teaching, they were offered opportunities to practice on their own in cooperative groups. They learned not only from the teacher, but from friends too. They regulated their own rules and read consciously using the four key reading strategies through the three processes of metacognitive strategy.

Based on the findings previously discussed, reciprocal teaching is one of the reading strategies of instruction that can be used in any EFL classroom to help students improved their English reading comprehension.

7.2 Pedagogical Implication for Reading Strategy

The findings of this study offer many vital pedagogical implications for teachers, students, and educators in an EFL, reading context. The most obvious pedagogical implication is that reciprocal teaching is one of the reading strategy instructions which, through proper training on metacognitive strategies, best enhances the student learning achievements. In practice, these findings can be applied in English reading classrooms as follows:

1. Reciprocal teaching is quite a new technique for Thai students. To teach Thai students to apply the four main reading strategies of reciprocal teaching, the teachers should provide appropriate explanation, explicit modeling, and on-going guidance. The students have to know what the four key strategies are and when, why, and how to use them. They need a lot of time to practice each strategy and they need consistent practice of all of them.

2. The teachers should increase their students' responsibility by gradually decreasing their prompts and modeling, as their role changes to facilitators. Moreover, they need to be flexible and attentive to help each student. If the learners have problems, the teachers should provide support and guidance to ensure success during the teaching activities.

3. To help students while they are working in cooperative groups, the teachers should circulate around the room and listen to the students' interactions. If the learners need help, they should be taught in their groups using appropriate mini-lesson.

4. In the present study, the proficient and less proficient students gained greater benefits from reciprocal teaching. They not only improved their reading comprehension, they also improved their metacognitive strategies, because they received sufficient training in the four key strategies. This helped them increase their metacognitive awareness: they learned what to do when their comprehension broke down. After more reading and more practice, they will eventually become independent readers and reach the goal of teaching reading. Therefore, the teachers need to adjust reciprocal teaching to fit their students' ability, interests, and environment.

Reciprocal teaching has shown positive effects, it is one of the successful metacognitive reading strategies of instruction for EFL students. Therefore, reciprocal teaching should be taken into consideration in order to implement it in the English class.

7.3 Recommendations for Further Studies

This study investigated the effects of reciprocal teaching on learning achievement and satisfaction of Sripatum University students. Through the analysis of its results, reciprocal teaching was shown to improve students' reading comprehension and metacognitive strategies. Thus it would be interesting to perform further studies on reciprocal teaching in relation to other aspects of its methods. The following are then recommendations for further studies.

1. The findings of this study point to the positive impact of reading strategies on the participants' reading comprehension and satisfaction. Since the number of participants was rather small, further studies on a greater number of participants should be pursued.

2. This studies focused on the skill of reading. It would be worth exploring if reciprocal teaching could be successfully applied to other language skills including listening and speaking. According to the reciprocal teaching processes, when working in groups, the student's roles involve mainly speaking and

listening. As a result, it might be beneficial to evaluate whether reciprocal teaching affects students' listening comprehension and speaking ability.

3. As we know, the teachers themselves are one of the main factors in the outcome of teaching. Further studies could focus on teacher training on reciprocal teaching. The teachers could be observed and interviewed for their roles in the classroom, and to investigate the correlation between their roles and their learners' improvement.

8. Acknowledgement

This research received a grant from Sripatum University in Academic Year 2009

9. References

- Anderson, Neil. 1999. **Exploring Second Language Reading: Issues and Strategies** was directed by **members of the Newbury House**. ESL/EFL Team : Heinle & Heinle Publishers.
- Diehl, H. L. 2005. "The effects of the reciprocal teaching struggling readers." (Online). **Published dissertation, West Virginia University, West Virginia, USA**. Retrieved February 2010 from <http://www.eric.ed.gov>
- Grabe, W. & Stoller, F. L. 2002. **Teaching and researching**. Harlow: Pearson Education.
- Greenday, J. Kathryn .2007. "Reciprocal Teaching and Self-Regulation Strategies: The Effects on the Strategy Acquisition and Self-Determination of Students with Disabilities." (Online).**Paper presented to the Faculty of Arcadia University for the Degree of Doctor of Education, USA**. Retrieved February 2010 from <http://www.proquest.umi.com.library.ecu.edu.au>
- Hashey, M.,& Connors, J. D. 2006. "Learn from our journey: Reciprocal Teaching." (Online) **Published action research, USA** .Retrieved February 2010 from <http://www.proquest.umi.com.library.ecu.edu.au>
- Konpan, T. 2006. "A comparison of reciprocal teaching technique and communicative Teaching technique in developing Mattayom Suksa 4 Students' Reading Comprehension." **Unpublished master dissertation, Srinakharinwirot University, Thailand**.
- Naranunn, R. 1998. "Reciprocal Teaching in Reading Comprehension." **PASA; Journal of Language Teaching and Learning in Thailand**. 52-58.
- Nuttal, C. 2005. **Teaching reading skills in a foreign language**. Oxford: Macmillan Education.
- Oczkus, L. 2003. **Reciprocal Teaching at work; Strategies for Improving Reading Comprehension**. Reading Today, IRA, USA.
- Yoosabai, Y. 2009. "The Effects of Reciprocal Teaching on English Reading Comprehension in Thai High-School Classroom." **Unpublished doctoral Dissertation, Srinakharinwirot University, Thailand** .